

ΘΗΤΑΥΡΟΣ

4
ΔΡΑΧΜΕΣ

5

Όνειρα και πραγματικότητα

ΝΕΟΙ και νέες ζουν με όνειρα. Κι' αυτό είναι φυσικό, για το λόγο ότι δεν έχουν έρθει ακόμη οι άμεσες επιπτώσεις της κρίσης. Έτσι, την προσεχέ διαόχουν κι' είναι το μόνο που μπορούν να κάνουν για τη στιγμή. Άλλωστε, υπάρχει μια βασική διαφορά ανάμεσα στα όνειρα που κάνουν τα αγόρια κι' εκείνα που κάνουν τα κορίτσια. Οι νέοι ονειρεύονται τη σταδιοδρομία τους κι' από δω, έχουν διαβάσει, έχουν ακούσει ή έχουν δει, ξέρουν πως πρέπει να παλέψουν σκληρά για να δημιουργήσουν μια θέση κάτω από τον ήλιο και να γίνουν εκείνοι που επιθυμούν. Είναι, λοιπόν, άλλοτε περισσότερο κι' άλλοτε λιγότερο παρασκευασμένοι ψυχικά για τον αγώνα που θ' αντιμετωπίσουν αύριο. Οι νέες, αντίθετα, ονειρεύονται τον έρωτα και το γάμο και τις πιο πολλές φορές ταυτίζουν αυτά τα δυο πράγματα μέσα στο μυαλό τους. Από το σημείο αυτό ακριβώς άνοιξε η σύγχυση...

Αν υποθέσουμε να παρακολουθήσουμε τα όνειρα των κοριτσιών, θα τα βλέπαμε να ξετυλίγονται σε τρεις διαδοχικές φάσεις. Πρώτη φάση: άστοχη προβολή. Ή νέα των 17 ή των 18 χρόνων αναζητεί με το βλέμμα της θαυμαστές. Είναι άντρες να κάνουν διακρίσεις, γιατί θέλει όλοι να τη θαυμάζουν. Αυτό το θαυμασμό τον θεωρεί σαν κάτι που της δόθηκε και ταυτόχρονα θέλει ο' αυτόν ένα είδος εστιασμού για τη ζωή. Δεν είναι πια ένα άνοητο κορίτσι, αλλά, ή Νίνα με τα πυρρόξανθα μαλλιά και τα πράσινα μάτια ή η Καίτη με την ξανθή επιδερμίδα και τις τριαντάφυλλες γάμπες. Έτσι είναι θέλει μια απόκτηση δική της, ατομικότητα κι' απαιτεί από όλους τους άλλους να το προσέξουν.

Δεύτερη φάση: αναζήτηση της ευτυχίας. Δεν την ενδιαφέρει ο γενικός θαυμασμός που ως τότε την έθυσιαζε. Έκείνη που θέλει είναι η' άσκησις ο' ένα λόγο. Γι' αυτόν και υμνοί κι' αυτών σπάνια προς τα πάνω τα μαλλιά της σείνουν τη μέση της, για να την κάνουν σαν της σείνουν. Δίνει α-

τή η εκείνη την έκφραση στο πρόσωπό της, μισείται, έπινει ή προσοτυπεί. Τρίτη φάση: κατάκτηση της ευτυχίας. Ο άνθρωπος που αγαπάει θα είναι ο ανώριος σύζυγος της, που θα της γαρύνη την ευτυχία που ονειρεύτηκε. Γι' αυτό, είναι τόσο θέλει ο' και για το ότι αναζητεί.

Άλλα τα πράγματα δε γίνονται πάντα έτσι.

Και, πρώτα-πρώτα, πολλές νέες δεν προφτάνουν να περάσουν από την πρώτη φάση στις επόμενες. Θέλοντας ν' αρέσουν ο' όλους, είναι άντρες να προσπαθούν τον έαυτο τους και φθείρουν το κομμάτι και την ψυχή τους σ' εφήμερους έρωτες, που τις κάνουν να νομίζουν πως έξουσιάζουν τους άντρες. Ένδ δεν είναι παρά θλιβερά παιχνιδάκια στα νύχια τους... Στην επόμενη μας υπάρχουν αναρίθμητες νέες που δεν καταφέρνουν να ξεπεράσουν αυτό το πρώτο στάδιο. Κι' όταν βελήσουν να το κάνουν, καταλαβαίνουν πως είναι άσκησις.

Οι νέες, όμως, που περνούν το πρώτο στάδιο και προχωρούν στο δεύτερο, έχουν ν' αντιμετωπίσουν έναν άλλο κίνδυνο, που δεν είναι λιγότερο σοβαρός. Ταύτιζαν τον πρώτο άνθρωπο που τους πρόσφερε με τον ιδανικό άνθρωπο που είχαν ονειρευτεί. Είναι, ο' αλήθεια, πολύ περιέργη και συχνά κωμική η ικανότητα που έχουν οι νέες να ταυρίζουν μέσα στο μυαλό τους τα πιο αντιφατικά πράγματα. Τον ήθελαν υψλό και μεγαλόμυτο: Άλλα τώρα ο ιδανικός άντρας είναι κι' αυτός ο κοντός και χαθός. Τον ήθελαν σοβαρό: Έκείνος που τις ξέλαν· είναι ο' πρόσχαρος τύπος, που δεν παίρνει τίποτα στα σοβαρά. Τον ήθελαν διασκεδαστικό: Προτιμούν εκείνον που δε σκέφτεται τίποτα, αλλά, ένει μια υπονοούμενη κοούσα και γεμάτη πορτοφολί στην τσέπη.

Σ' αυτή την περίοδο, οι νέες πιστεύουν πως διάλεξαν τον άνθρωπο που αγαπάσαν. Στην πραγματικότητα, όμως, το μόνο που έχουν είναι ότι αγαπούν την αγκαλία τους στον πρώτο άντρα που τις κτύπησε με κάποια ιδιαίτερη επιμονή ή που έτυχε να περάσει κάποιες φορές κάτω από το παράθυρό τους.

Η νέα (άλλα και η ώριμη γυναίκα κάποτε) έχει μια ιδιαίτερη ευαισθησία στα ανθρώπινα θέληματα. Τους δίνει αμέσως εξαιρετική σημασία και πιστεύει ότι έκφραση μιας άδυσσο από αισθησιακά, στα οποία πρέπει ν' ανταποκριθεί. Δε σκέφτεται, δεν εξετάζει, δε λεπτολογεί. Γοητεύεται. Και για μια νέα, το να έχει γοητευτεί σημαίνει ότι έχει άνοιξε ν' αγαπάει.

Από τη στιγμή αυτή, τα πράγματα ξετυλίγονται με καταπληκτικό ρυθμό. Ή άλλη έλξε μεταβάλλεται σε ζωηρή υποπάθεια, που παραχωρεί μέσας τη θέσι της ο' ένα φλογερο έρωτα. Άρκεται κάποτε μερικές μέρες ή και μερικές ώρες για να γίνουν όλες αυτές οι εξελίξεις. Ή πρόσχαρη νέα γίνεται, εφαιρικά, μελαγχολική, γιατί έχει τη συνείδηση πως της λείπει εκείνος, ο άνθρωπος που αγαπάσε με μια ματιά και που πιστεύει πως κι' αυτός την αγαπάει. Ή μελαγχολική νέα, αντίθετα, γίνεται πρόσχαρη, εφαιρικά, σαν τραλή, τραγουδάει, χορεύει, γιατί πιστεύει πως έρχεται τον άνθρωπο που θα την κάνει ευτυχισμένη.

Στην ηλικία αυτή, οι νέοι είναι ατομικοί διακριτικοί, απόρρητοι σε μεγάλα λόγια, σκεπτικιστές με τον τρόπο τους. Κι' όταν ακούει αποφασιάζουν να συνδεθούν με μια γυναίκα, της αλάνας, έλκονται ν' αγαπήσουν ή κ' α' καθόλου. Έλκονται ν' αγαπήσουν τα αισθησιακά τους και δε δίνουν εύκολα την καρδιά τους. Οι νέες, αντίθετα, μοιάζουν με ηρώσιους που είναι έτοιμα να εκρανούν. Και ν' αυτό αποτελείν εύκολη λεία για τους άντρες. Είναι τα αιώνια θύματα...

Έχει νύχι, δυστυχώς, μεγάλη κατανόηση απ' αυτή τη λέξη στη φιλολογία. Οι νέες αποκαλούνται θύματα — και είναι — γιατί οι άντρες δε στήθηκαν Ικανοί να προσταθούν την ά-

θωότητά τους, άλλ' εκμεταλλεύθηκαν, τονώνον, την αδυναμία τους. Αυτό είναι σωστό και με το παραπάνω. Οι σύγχρονες νέες διαμαρτυρούνται, έβασια, γι' αυτό τον χαρακτηρισμό κι' έχουν δίκαιο να το κάνουν. Κι' όσο τόσο, ριχνονται στον έρωτα και τη ζωή το ίδιο ανυπεράσπιστες όσο κι' εκείνες της περασμένης γενιάς.

Άλλ' ως σταματήσαμε για λίγο α' κόμη στη δεύτερη φάση. Οι νέες πιστεύουν εύκολα πως αγαπούν. Άλλ' όχι σπάνια, εκείνο που νομίζουν γι' αγαπών δεν είναι παρά μια έντονη αλά παροδική έλξη, ένα ξεγέλασμα για την αισθησιακή μοναξιά τους. Ένας τρόπος για να γεμίσουν τη ζωή τους που τη νοιάζουν άδεια. Αύριο ή μεσούριο θ' απογοητευθούν. Άλλ' η απογοήτευση τους ήταν αναπόφευκτη συνέπεια της ελκυστικής τους. Άν βελήσουν να καλοεξετάσουν τα πράγματα, θα ίδουν πως δεν πρέπει να είναι απογοητευμένες από την αγάπη, αλλά από τον ίδιο τον έαυτο τους. Άν ελάζονταν λιγότερο, αν δεν πιστεύαν τυφλά στα σκηνήματα της καρδιάς τους, αν θασάνταν λίγο τα αισθησιακά τους, θα προφύλασσονταν από πολλές απογοητεύσεις και θ' αντίκρουζαν τη ζωή με μεγαλύτερο βάρος.

Και ν' α' τελευταίος κίνδυνος. Ή νέα ταυτίζει πάντοτε την αγάπη με το γάμο. Θέλει να πιστεύει ότι η αγάπη οδηγεί αναπόφευκτα στο γάμο, κι' ο' το γάμο περνάει απαραίτητα από το δρόμο της αγάπης. Τα πράγματα, όμως, δε γίνονται πάντοτε έτσι. Ένδ όλες οι νέες θέλουν να παντρευτούν, όλοι οι νέοι σκεφτούνται πως να μην παντρευτούν ή τουλάχιστον θαζούν αυτή τη σκέψη τελευταία από όλες τις άλλες. Οι άντρες, ο' περισσότεροι, παντρεύονται, έβασια, στο τέλος. Άλλα δεν ξεκινούν συνήθως από τη σκέψη του γάμου. Πρέπει, μ' απόλυτα λόγια, η γυναίκα να τους συνήθισ ο' αγάπη.

Προτού, λοιπόν, συνδεθείτε μ' έναν άντρα, προσπαθήστε να τον γνωρίσετε. Ή σημερινή ζωή παρέχει, εφύλαξε, ά- ναριθμους εκκαίριες γι' αυτό. Μόνον από το που γνωρίζετε μπορείτε να το δώσετε την καρδιά σας, αν, έβασια, τον καίνετε έαυτο γι' αυτό. Κι' όταν το δώσετε την καρδιά σας, προσπαθήστε να το δώσετε στο περιμένετε να το σκεπτή ο' αυτός. Προσπαθήστε να ταυρίσετε το όνειρό σας με την πραγματικότητα. Θ' αποφύγετε έτσι πολλές δυσάρεστες συγκρούσεις. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τι έχετε για την αγάπη του;

Λοσιόν κατά της άκνιης

*Αλκοόλ 90ο	50 γραμ.
Σόδα φαγητού	10 »
Μαύρο σαπούνι	25 »

Από γίνονται ένα όμοιοις μίγμα, βράστε λίγο απ' αυτό πάνω στα σπειράκια και στα μαύρα σημάδια, το βράδυ, πριν πλαγιάσετε. Αιχτείτε βή τη νύχτα και το πρωί ξεπλένετε με χλιαρό νερό.

Τίποτα δεν είναι ακατέρθωτο

Ή ζωή δεν είναι πάντα ευάσπστη. Συνήθιστες, λοιπόν, να φυλάσσετε και να μην έπαιζετε απ' τις μικροστενοχωρίες που θα σργανήσετε, όπως έπαιζετε. Είναι συννεφάκια που σκιάζουν για μια στιγμή τον ήλιο, άλλα δεν άνογουν να διαλυθούν.

Τίποτα δεν είναι ακατέρθωτο στον άνθρωπο, άκοι για το θέληση προσιτά. Καταβάλλετε λοιπόν κάθε προσπάθεια, για να πετύχετε αυτό που επιδιώκετε. Κι' αν αποτύχετε, μ' α' επιδιώκετε, να μην υποχωρήσετε, γιατί τις περισσότερες φορές χρειάζεται πολλή επιμονή για την επιτυχία.

Το θάρρος δεν πρέπει να σας έγκαταλείπει ποτέ, όσες δυσκολίες κι' αν συναντήσετε. Μην ξεγινάτε πως ε' ή τύχη ευνοεί τους τυχερούς. Δεν έπεται όμως μ' α' πεταί όμως μ' α' ότι πρέπει να στήνετε στο άλλο άκρο, στην υπερβολή, δηλαδή στην άπιστοκεψία.

Λουτρά για τις εύσυνες

Αν είσαστε εύσυνες, κάνετε συχνά ζεστά λουτρά με διάφορα έλατα. Με αυτό το λουτρό αυτό — που πρέπει να

γίνεται τουλάχιστον μ' ό φορά τη εβδομάδα — θα έπαυοι έλξη νερό τριπμιο με οινόπνευμα 90 βαθμών. Έτσι μπορείτε να γάσετε εύκολα μερικά κιλά, σε μικρό χρονικό διάστημα.

Αν άπεινάντας θέλετε να παγύνετε και ν' αποκτήσετε σώμα λαστινιό, επιδιώκετε τα κρύα λουτρά. Άλλα μόνον άφύσσον τα άνεγνατα ο' οργανισμός σας. Άλλοιώς, προτιμώτε τα λεγόμενα σκωτωτικά, δηλαδή σασπώνια ζεστά και ξέθωλα με χλιαρό νερό, που στο τέλος το κρύωνετε τελείως. Έπειτα είναι άπαραίτητο το μασάζ με οινόπνευμα ή με κολώνια.

Μαλακτική λοσιόν

*Ελαιόλαδο	20 γραμ.
Χαμομήλιανό καυρό	20 »
Αμυγδαλόλαδο	20 »
Βάμμα βενζόης	5 »
Αλκοήλη	100 »

Ανακατέψτε και φυλάτε το μίγμα σε βάζακια. Άλειψτε μ' αυτό το πρόσωπό σας με το δάχτυλό, κάθε βράδυ, πριν πλαγιάσετε, και το σκούπνετε ύστερα με βαμπίκι.

ΑΥΤΗ η πολυκατοικία πάντα ήταν γεμάτη ζωή και άνηγοσε από φωνές, γέλια, ράδια και πικ-άπ, άνοιγκλειώματα, άπν παραθόρων με τα καλά, έρωτητά παιδιά, φασαρία πάντων και μαγειρικών σκευών και άπ' όλους τους θορύβους που άκούει κανείς μέσα σ' ένα κτίριο, όπου κατοικούν πολλές οικογένειες. Αυτή η πολυκατοικία είχε δέκα διαμερίσματα. Τα τρία ήταν ένοικιαστα. Στα άλλα έφτα έμεναν ισάριθμες οικογένειες. Άς πούμε τα όνοματά των άνηγοων τους: Πέτρος, Άνέστης, Δημήτρης, Άλέκος, Περικλής, Στέλιος, και ο ύποψι- μόνος Κωστάκης. Ήλικία από 35 μέχρι 50.

Άρχες Άνθούστου, η φασαρία άρχισε σιγά-σιγά να γίνεται όλο και πιο λίγη. Ένα-ένα τα διαμερίσματα έπεσαν σε θουδαμάρα. Οι οικογένειες έσπασαν για να παραθερίσουν. Όχι οι άνηγοι έβασια, αυτοί έσπεσε να μείνουν έδω. Είχαν τις δουλειές τους, δε μπορούσαν να τις αφήσουν. Ή οικογένεια του Πέτρου στο Ξυλόκαстро, του Άνέστη και του Δημήτρη στο Πήλιο, του Άλέκου στις Σπέτσες, του Περικλή και του Στέλιου στο Καρπενήσι, του ύποψι- μόνου στην Πάρο. Γυναίκες και παιδιά πήγαν για καθαρό έδρα και μπάνια. Είχαν πάρει μαζί και τις κοπέλες που τις ύπρετοθάζαν. Κι' έτσι μέσα σε μια δόλκιση πολυκατοικία, έμεναν σκέτοι έφτα κοκοί. Κι' έπρεσε η θουδαμάρα. Τελευταία έφυγε η οικογένεια του Άλέκου. Κι' όταν τη φόρτωσε ο' ένα ταξί για τον Πειραιά και γύρισε, συναντήθηκε στην είσοδο.

— Έπει τέλους μόνον! μου είπε. — Μόνοι κι' έρημοι. — Νά σοι πού, χρειάζεται πού και πού νά... έσκουράζωσαστε και λιγάκι. Είναι μια ποικιλία στη ζωή νά μένη κανείς μόνος του λίγον καιρό.

Νά, είναι μια ποικιλία στη ζωή και η μοναξιά. Ποικιλία εύοιστη μπορεί κανείς να πη. Χάισασ την ήσυχια, τη θουαία ήσυχια του σπιτιού. Πηγαίνει το μεσημέρι στο ρεστοράν κι' έχει να διαλέξει ά- νάμεσα σε σασάντα φαγητά, εκείνο που ο' έμπνεί. Όχι νά τρώς εκείνο που σοι έγαν φτιάσει στο σπύτι και σ' άρέσει, δεν σ' άρέσει, αυτό είναι. Τραβάς το κρασάκι του ή τη μπύρα σου και δεν έχεις τις παρητηρίσεις αμν πίνης άλλο, έχεις το σπύτι σου. Μπορείς να γυρίσης άργα, χωρίς νάχης νά δώσης λόγο που ήσασ και τα παρσίονα. Και, περισσότερο άπ' όλα, απολαμβάνεις μόνος σου δόλκιση το διπλό κρεβάτι. Ξαπλώνεις το κουρασμένο σου κορμί έλεύθερα, όπως σοι κάνει γούστο. Ός στη μέση, θες διαγωνίως, όπως τραβάει το κέρι σου. Είναι μικρά κέρδη ό' αυτά:

Το πρώτο θράδυ γύρισε χωρίς στο σπύτι. Πιό νωρίς άπ' όσο γυρίζα συνήθως. Πού νά πάω; Έφαγα στο ρεστοράν, περπάτησα μόνος μου, και πήρα το δρόμο για το παχνί. Έγω τη συνήθεια να μιν άνοίγω την πόρτα με το κλειδί μου. Χτυπά συνήθι- ματικά τρεις φορές — τρεις κοντές φορές — για ν' άναγγείλω την άκίη μου. Για ν' άκούσω από μέσα τη φωνή «ό μπαμπάς!» και τα τρεχαλάτα των πιστρικών που έρχονται ν' άνοιξουν γαρούμενα, να πούνε «καλόπτερα μπαμπά, τι μάς έφερες;» Έτσι, λοιπόν, από την παλιά συνήθεια, έκανα το ίδιο κι' εκείνο το θράδυ. Χτύπησα συνηματικά το κουδούνι και περίμενα. Ή θουαία σιγή μου άποκρίθηκε. Τότε συνήλαβα και άνοιξα. Άναψα τα φώτα, γυρίξα από το ένα δωμάτιο στο άλλο, κι' ένοιωθα σαν να είχα άρραμένη έσφαικά. Τα έπιπλα ήταν κι' αυτά θουαί- μενα στη μοναξιά τους. Μου φάνηκαν σαν παραπονεμένα.

Καλά καθόσαστε, τους είπα. Θά χορτάσετε σκηνή!... Μέσα στο σπύτι άκούγονταν μόνονά το χτύπημα του ρολογιού, που ήταν κρεμασμένο στον τοίχο δια- δρόμου. Τόκ-τόκ... Τόκ-τόκ... Τόσον καιρό, όστε το είχα προσέξει καθόλου. Κτύπαζαν την άρα, άλλα δεν άκούγα τους χτύπους του. Τώρα άνηγοθόσαν σαν γυμναστικά τυμπάνου. Τόκ-τόκ... Σαν να ρυθμίζαν τη σιωπή.

Ξαπλώσα στο κρεβάτι μου και κοιμήθηκα.

Το πρωί, μόλις έσηπασ, όηξα στην πίσω θεράν- τα να ιδώ την ήμερα. Στη διπλανή, έλπω το γεί- τονά μου τον Πέτρο μ' έναν κουβά νερό. Πότιζε τις γλάστρες. — Το ρίξαμε στην περιτομή των άνθων, πρωί- πρωί, του λέω. — Είναι διαταγή της γυναίκας μου. Νά τις ποτί- ζω κάθε μέρα. Κοιμήθηκαε καλά άπύες: — Σάν πολάκι. — Μήπως σοι έρίκεται λίγος καφές. Κωστάκη: Μου σόθηκε και έγγασα ν' άνοράσω. — Πολύ εύοιστος.

Έτσι πέρασαν δυο μέρες άκόμα. Το θράδυ της Τρίτης, ένα σημείωμα με περίμενε κάτω από την πόρτα. «Κωστάκη, Άν θες, έλα άπάνω να κάνουμε λίγη παρέα. — Άνέστης.» Τέτοιο σημείωμα φαίνεται πως είχαν λάβει και οι άλλοι. Γιατί, όταν πήγα στο διαμέρισμα του Άνέ- στη, ήταν άλλοι δυο σπύκοι άκόμα. Σε λίγο ήρθε και ο τρίτος και γίναμε πέντε.

— Σάν νάχη άπάρτια η πολυκατοικία των έργε- νηδων. Λείπουν όμως δυο. Ο' Περικλής και ο Ά- λέκος.

Φάνηκαν κι' αυτοί, άργοπορημένοι. — Βρέ παιδιά, να μαζεώσαστε πού και πού να τα λέμε λιγάκι. Είπαμε πολλά και διάφορα. Ή μοναξιά έδω μέσα. Πότε σε μένα, πότε σε σάς. Νά περπά ή άρα. — Άνέστης. — Έγινε σκετικό κέφι. Είπαμε πολλά και διάφορα. Στο τέλος ο Άνέστης έπρότεινε καφέ. — Πού έθ θές ψή; άπάντες ο Περικλής. — Έγώ, προθυποποίηθη ο Άνέστης. Θά έάλω το μεγάλο μπαίκι. — Αποσύρθηκε στην κουζίνα. Κι' έπειτα από ένα τέταρτο, γύρισε μ' έναν τεράστιο δίσκο.

ΕΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Πολυκατοικία ΕΡΓΕΝΗΔΩΝ

— Δεν είναι και περίφημοι, είπε. Μοκφουε το καί- μάκι. Δεν πειράζει. Άνέστη. Κάθε άρχή δύσκολη. Μήπως τους έκανες γλυκούς; — Όχι. Μέτριοι είναι όλοι.

Την ίδια στιγμή σηκώσαν οι τέσσερις τα φλυτζά- νια. Και την ίδια στιγμή, με το πρώτο ρουφήγμα, φλυτζάνια στο τραπέζι. — Φτού! Τι έχεις έβάλει μέσα, όρε Άνέστη; — Καφέ και ζάχαρη. — Εφές κι' αυτός το φλυτζάνι στα χέλη του κι' έκανε την ίδια γκριμάτσα. — Περίορον, είπε. Λέτε νάκανα κανένα λάθος: Τόν συνόδεσα στην κουζίνα. — Άπό πού πήρες τη ζάχαρη; — Άπ' αυτό το έάσο. — Έβουα λίγο το έάσο. — Βρέ Άνέστη. Αυτό είναι άλάτι! — Πού νά πάρη ο δίσκος; Έκανα λάθος στο έάσο. Έτσι πού τα υπερέδω ή Ρένα; πού να έ- γωρίσω το άλάτι από τη ζάχαρη; Νά σάς φτιάξω άλλους. — Άς μένη το θύσινο. — Μ'αύτη την τελευταία νεύσι, έλξε το πάρτυ της θραδίας.

Πρωί στις έφτα χτύπησε τα κουδούνι μου. Ήταν ο Στέλιος, σοβαρός κι' άνήγοος. — Καλώς το Στέλιο. Πώς έσαι πρωί-πρωί; — Διάσασε, μου λέει. — Κάι μου δεινών την έφημερίδα που κρατούσε. — Κηρύχτηκε πόλεμος. — Διάσασε πού σοι λέω. Νά, έδω. — Ήτανε μια είδηση που έλεγε πως είχαν θρη κά- ποιον έρόνην στο δώματι του κοιμημένο για πάν- τον έβλεπαν, έσπασαν την πόρτα του και τον θρη- κανε στην αιώνα έρπια του. — Άκούω. Και μπορείν να συμβούν στον κα- θένα. Αύτός ο άνθρωπος ίσως νά τη γλύτωνε, αν είχε κάποιον κοντά του ή αν έμπαινε κάποιο πρόσωπο κάθε πρωί στο σπύτι του. Αυτό το περσιτικό μ' έβασε σε συλλογή, Κωστάκη. Ξέρεις, έγω και πείσι. — Λοιπόν; — Θά σε παρακαλέσω κάτι. Κωστάκη. Το πρωί, όταν θά φεύγης, κάνε τον κόπο και γύπα μου το κουδούνι. Άν πάει έγώ κατέβω νωρίτερα, θά γυ- πάω το δικό σου, δυο φορές. Αυτό θά σημαίνει πως θρίσκουαι εν ζωή. Άν μου κουδούνισες και δεν ά- νοίξω, σπάζω την πόρτα και... είδοις της γυ- ναικά μου. Σ' άφήνω και τη διεύθυνση της. — Μά δε ν' αρέσει, καίνε; Κουδύντες είν' αό- τέες: — Άνθρωποι είσαστε. Κωστάκη μου. Κάνε μου αυτή τη χάρι. Έσύ για μένα κι' έγώ για σένα. — Έτσι καθιερώθηκαν αυτά τα κουδούνια στα κάθε πρωί. Κηρύχτες χτυπούσα πρώτος έγώ που σηκώ- γουν πρωί-πρωί. Χτυπούσα δυο φορές κι' έθαινε ο Στέλιος με τις πτυχές. — Έν τάξει. Κωστάκη. Ζώ!

Ένα άπόγεμα άνεδαίνω στο διαμέρισμα του Δη- μήτρη, για να του ζητήσω κάποιο έβελιο. — Έλα μέσα, μου λέει. Νά τελειώσω δυο λεπτά και είμαι στη διαθεσί σου. — Τι να τελειώσης; — Σιδερώνω το πουκάμισό μου. — Το είπα απλώς στο τραπέζι και πάσινε να 'ο φέρω σε άναστάσι.

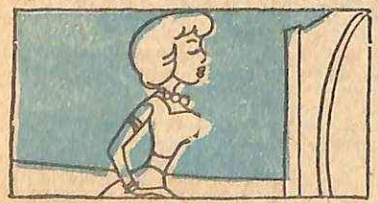
Μιά ώρα παιδεύομαι. Κωστάκη. Πολύ δύσκο- λο να σιδερώνω ένα πουκάμισο. Πώς τα καταφέ- ρουν οι γυναίκες και τα σιδερώνουν σε πέντε λεπτά; — Είναι η δουλειά τους. Δημήτρη. Και καλά το σιδερώνω! Το πλύνω; — Τόλμα μόνος μου. — Έγώ θά σου έλξω στα ηλεκτρικά πλυντήρια: — Έγώ έγιε άπομείνει, αυτό δά, που φορούσα. Τι νά- κανα; — Σίγα και τόκαμεσι. — Μόλις φτάσαμε να σπύση το σίδερο που είχε άφήσει μια κητορίλα στο κολάρο. — Την έκανα τη ζηνία, είπε άπείλημένος. — Δεν περπάτα. Σίγα-σιγά θά μάθης. Άπό αύ- ριο θά σοι έρώω και τα δικά μου.

Κάθε φορά που οι μέρες, ή κοινή μάσα με έ- δεσε πιο σφιχτά. Πότε μαζεώσαστε στο διαμέρισμα του ένος, πότε το άναούσο και κάνανε δεγγέρας. Κι' όλα τα διαμερίσματα ήταν σε μια κατάσταση άξιορητη. Έπιπλα σκονισμένα, καρέκλες άνακα- τειμένες, τσάνια καθαρμένα με άποτίλωση, άλλα πεταμένα και πεταμένα γάμα, σκουμένες έσπερι- ρίδες, κρεβάτια ξεστρώτα και άνασταμένα, σούρα ρινιένια στο πάτωμα, μια είκοσι έγκαταλειμμένη και άόλητη. Όλα έκτός από το διαμέρισμα του Πέ- τρου. Αύτος το είχε κοκκία. Καθάρ. ν' άστράφει. Ξεσκόνιζε, ακούτιζε έπειτα, ποτίζε τις γλάστρες, τακτοποιούσε, μένει που κουδούνισα και άθη στα έάσα. — Είσα τέλεια... νοκουρά. του είπα. Πώς το κατορθώνεις; — Ο Άνέστης ποκίλεισε το μάτι: — Φαίνεται ότι ασχολείται με τα οικιακά κι' όταν είναι έδω ή γυναίκα του!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

Γιά την κοιλιά και τους νεφούς

Ή γυναίκα που θά συνήθισ να περπατά με μαζεμένη την κοιλιά της προς τα μέσα, δεν κινδυνεύει να

πάση ποτέ από πτώσι των σπλάχνων, άναπνέει καλά κι' όλος ο οργανισμός της λειτουργεί στην έντέλεια. Θά πα- ρορησής μάστιγα ότι οι κορσάδες κι' οι ζώνες δεν της γαριάζονται.

Νά λοιπόν μια άσκησις που πρέπει να κάνετε, για να διατηρήσι η κοι- λιά σας στην κανονική θέσι της: Πέ- φτετε γάμο μπρούμυτα με τα νύα και τα πόδια καλά τεταμένα. Ύστε- ρα γυρίστε άνασκελα, νωρίς να με- τανειστήτε γι' αυτό τα νύα ή 'α πόδια σας, άλλα μόνο τους με το κορμίο. Έπαναλαβάνετε αυτή την άσκησι 5-7 φορές κάθε πρωί. Είναι θαυμάσια για την κοιλιά και τους νε- φούς.

Γιά τις ουτίδες των βλεφάρων

Κολώνια	100 γραμ.
Τριανταφυλλόνεο	50 »
Βορικόν δξύ	25 »
Νερό θρασμένο	200 »

Ζεσταίνετε σε υπαίμαρι και φυλά- τε το μίγμα σ' ένα μπουκάλι. Άροπύ- ζει και ξεκουράζει τα βλέφαρα. Προ-

σέγετε όμως μην πάμ μέσα στα μά- τια, γιατί τούξει.

Ξύδι τουαλέττας

Νά δυο καλές συνταγές:	20 γραμ.
1) Άλκοολά μέντας	20 »
» ρουαρέν	20 »
» θύμιου	20 »
» λεβάντας	20 »
Ξύδι άπό κρασί	1.000 »

Προσθέτετε μια κουταλιά του καφέ σε κάθε κιλό νερό που πλυνόσαστε.

2) Έσάνς λεβάντας	4 γραμ.
Κολώνια	900 »
Βάμμα θενζόης	10 »
Άλκοολά ντε σιτρον	4 »
Ξύδι άπό...	1.000 »

Μια κουταλιά του καφέ σε κάθε πο- τήρι χλιαρό νερό.

Γιά νά λάμπη ή ματιά

Θέλετε να λάμπη περισσότερο ή μα- τιά σας; Άλείστε τα έλέφάρ σας με λίγο άπ' το έξής μίγμα — όσο ένα τίλιζι:

Βαζελίνη	20 γραμ.
Βορικόν δξύ	2 »

Σκιά για τα βλέφαρα

Γλυκερίνη	100 γραμ.
Λανολίνη	100 »
Μελάνη Κίνας 1/2	100 »
Κουταλιά του καφέ	1 »

Ανακατέψτε κα- λά και μαλάξτε με μια εώλην σπά- τula. Προσθέτετε μερικές σταγόνες τριανταφυλλόνεο. Φυλάτε το μίγμα σ' ένα βάζακι ά- πό πορσελάνη.

Κι' εκείνο το πρωί, έως πάντα, γύμναζε το κουδούνι του Στέλιου, για να πιστοποιήσω ότι ήταν ζωντανός. Ήτανε. Κι' έτοιμος για έξω.

— Στάσου να κατέβω με μαζί.
— Όταν θρεθόκαμε κάτω, μου είπε:
— Μία στιγμή να πω κάτι στο θυρόφυλο.

Δεν ήταν στο θυρόφυλο και φώναζε:

— Θεμιστοκλή!...

Καμιά απάντηση. Έξακολουθούσε

πιο δυνατά: «Θεμιστοκλή!...» Ο Θεμισ-

τοκλής δε δόξαζε να απαντήσει. Στέλιο,

— Όχι. Είναι άσχημα να τον δω

τόσα. Έτσι να είναι στο δωμάτιό του.

Κατέβηκε παρά στο υπόγειο.

— Θεμιστοκλή!... φώναζε στην

πόρτα του και τη γύμναζε.

Μία υπόκωφη φωνή, σαν γριλλισμός,

απάντησε από μέσα.

— Άνοιξε...

— Ο δυστυχής ο Θεμιστοκλής ήταν

στο κρεβάτι του, διπλωμένος στα δύο.

Κρατούσε τη μέση του και βογγούσε.

— Ω...

— Τι έχεις όρε Θεμιστοκλή;

— Μ' έπιασε πάλι το νεφρό μου. Δεν

αντέχω... Λιγνοθυμάω από τον πόνο...

— Και η γυναίκα σου; Πού είναι;

— Την έχω στείλει στην Αράγναθα

με τα παιδιά. «Ω...» Ένα γιγέρ...

Τώρα έλεγαν να φροντισουμε και για

το Θεμιστοκλή. Τού φέρανε γιαντρί,

φροντισμα για τα φάρμακα κι' ανά-

λαβε ο συνάδελφός του της διπλανής

πολυκατοικίας να του παρασταθεί.

★

Και το άλλο ζήτημα; Θά ρωτήση κά-

θε πονηρό πνεύμα, μισοκλείνοντας

το μάτι. Μόνοι σας έρτά άντρες, χωρίς

επίτηρησι, έτσι τ' αφήσατε; Και θ-

μως. Αυτή είναι η μαύρη αλήθεια.

— Τώρα παρατηρείς, ελπε με πα-

ράσιον ο Πέτρος. «Όταν είναι εδώ η

γυναίκα μου, πού και πού γυαίνει κα-

μιά ευκαρία. Αλλά δεν την εκμετα-

λεύεται. Τώρα πού είναι ελεύθερος πολ-

λίτης, έπεσε περιπόνορος.

— Αυτό συμβαίνει πάντα και με θ-

λους, παρατηρείς ο Άλέκος. Και τό-

πράγμα είναι έτσι. Βλέπεις και τό-

λες πηγαινέλες να παραβρίσκουν.

— Εμείς, όμως, μού έλαγε ένα τυχε-

ρό. Έκεί πού δεν το περίμενα. Καμ-

ιά φορά έρχεται μόνι της η ευκαρία

να σε βρή, σαν αδόκητη σφαίρα. Έ-

ξη ή ώρα απόγευμα, το τηλέφωνο.

— Εμπρός!

— Μία χαϊδάρα γυναικεία φωνή:

— Παρακαλώ την κυρία Μαίρη.

— Ποία είστε, παρακαλώ;

— Η Νίνα, η κομμωτριά. Είναι η

μέρα της να περιποιηθώ τα μαλλιά της.

Την έφερα στο νο μου. Ήταν μία

ξανθιά υπαρέ, νοστιμή, ναζιάρα και

πεισιτοίλα. «Νά η ευκαρία» είπα μέ-

σα μου με γλυκιά τρεμούλα.

— Τα μαλλιά της, είπατε;

— Μάλιστα. Είναι η μέρα της.

— Δυστυχώς η κυρία Μαίρη λείπει

στην έσση. Αλλά... έχετε κάτι; Θέ-

λουν και τα δικά μου μαλλιά περι-

ποίησι. Τι λέτε;

— Χά, γά, γά... άκούστηκε το γέλιο

της. Ποτέ θέλετε;

— Και τώρα αν υποφέρετε.

— Σε μία ώρα. Θά περιμένετε;

— Όποσδήποτε.

— Έτσι να τα γέριω μου από χαρά.

Βρέ τί επιτυχία ούρανοκατέβη είναι

τούτε! Κάθε τόσο κυττάω το ρολόι.

Έρτα παρά τέταρτο. Παρά πέντε. Έ-

φτά...

— Ντρίν...

— Άνοιγω με γαμόγελο στο γέλι.

Και το γαμόγελο παγώνει. Έγω υπο-

πάζω μου ένα μαντρόχαλι με φουντωτό

κατσάρω μαλλί. Κρατάει κι' ένα τσαν-

τάκι στο γέρι.

— Είμαι ο Λέανδρος, ο κομμωτής...

Σύζυγος της Νίνας. Σέρετε έγινε κα-

τάστιαμα μικτό. Έγω είμαι κομμωτής,

στο δικό μου πλύνι. Η σύζυγός μου εί-

ναι στο γυναικείο κομμωτήριο. Μου

είπε ότι επιθυμεί περικοπή μαλλιών.

Τι γάνα; Κόψω; με καρέμπε, με

έδωρε, με προσέλειες κούμα.

— Με τίς ύγιες σας. Ποτέ θέλετε να

εξάνθεσι;

— Θί σάς είδοποίησα...

Ξανακυττάτηκα στον καθρέφτη και

βρήκα πως είνα πολύ γέλοια έκφρασι.

★

Κάπως έτσι τα περάσαμε οι έφτά

εξάνθεσι στην πολυκατοικία. Τώρα

έχουν νυγίσει οι οικογένειες, εξάνθε-

σις ο θύρεος, οι φωνές, οι ηλεκτρο-

κές σκευές, ή νοικοκυρασύνη.

— Έσας θά όργιζόμην! είπε η

Μαίρη τη δεύτερη μέρα, όταν της έ-

δωσα τή δελτία της ζωής σας.

— Αν ήξερες, καμίν.

— Δεν έξω, αλλά θά τά μάθω.

— Ας τά μάθω λοιπόν!

ΠΑΝ, ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Αεατρινά ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΠΙΚΝΥΤΙΚΟ ΔΕΠΟΡΤΑΣ

Ο ΘΙΑΣΟΣ του Χατζηχρήστου, ύ-

στερα από τόν θάνατό του

«Πάσα» έσπασε όλα τα έθραπτικά

ρεκόρ της Θεσσαλονίκης.

Πραγματικά, το προηγούμενο

Σαββατοκύριακο, όποτε οι πότες

του «Πάσα» είχαν κλείσει λόγω

της μεγάλης κομμοσυρροής, ο δή-

μαρχικός μουσικός θίασος έπραγατο-

ποίησε εισπραχίες 75 χιλιάδων δρα-

χιάδων!

Στη Θεσσαλονίκη, έξω όλου,

για πρώτη φορά συγκεντρώθηκε με

την ευκαιρία του κινηματογραφικού

φεστιβάλ, τόσος πολός μαζί καλλιτε-

χνικός κόσμος.

Όλοι οι καλλιτέχνες έτυχαν θερ-

μης υποδοχής από το μακεδονικό

κοινό, εκείνο όμως, πού έγινε με

την Άλίκη Βουγιουκλάκη, ήταν κά-

τι έντελως σπάνιο.

Στο αεροδρόμιο ούρα δόξαληση

θαυμαστών περίμενε να την υποδε-

χτη και λίγο αργότερα η συγκεν-

τρως κάτω από το ξενοδοχείο «Μεν-

τιπεριαν», ήταν προσηφάνει, ένα

θέαμα δηλαδή παρόμοιο μ' αυτό πού

είδαμε στην Αθήνα με τόν Γκρέγκο-

ρ Πέκ.

Η Άλίκη στους δρόμους και

στην αίθουσα προβολής τών ταινιών

του φεστιβάλ, δεν πρόφτανε να μοι-

ράξει αυτόν τον και φίλι, ενώ τά

δώρα είχαν πλημμυρίσει το δωμάτιο

του ξενοδοχείου της.

Στη χοροεσπερίδα του φεστιβάλ,

έξω όλου, η Βουγιουκλάκη ζωντανέ-

ψε τόν νησιώτικο υπάλληλο, πού γο-

ρεύει στην ταινία «Μανταλένα».

Αυτή τη φορά, όμως, αντί τόν Πα-

παυισίλη, είχε παρτενιά η

παλιό έφοπλιστή, πού προσέφερε

στην πλειοψηφία, 30 χιλιάδες δρα-

χιάς, για να χορηγή μαζί της, ένα

τι 7 χιλιάδων, πού προσέφερε γι-

στές ενοστοδότησης της Θεσσαλο-

νίκης και 12 χιλιάδων πού προσέφε-

ρε γνωστός Αθηναίος κινηματογρά-

φικός παραγωγός.

Η Άλίκη, το δράβη της χοροε-

σπερίδας, φορούσε ένα θαυμάσιο γα-

λάσιο φόρεμα, πού της πήγαινε πολ-

λό ώρατα.

Στις καλλιτεχνικές εκδηλώσεις

της Θεσσαλονίκης, με την άλλανή

του καιρού έκανε την εμφάνισή του

μεταξύ άλλων και ο Μανός Κατρά-

κης.

Όταν όμως τη δεύτερη μέρα ο

δημοφιλής πρωταγωνιστής προσφω-

ρήθηκε τη θελήσει του καιρού, γο-

ρίισε άμέσως στην Αθήνα και επα-

νέλασε τις παραστάσεις του «Πα-

τρός».

Πρώτο απ' όλα το θέατρο «Κα-

τοπούλης» εγκαινιάσει τη χειμερινή

σεζόν.

— Ντρίν...

— Άνοιγω με γαμόγελο στο γέλι.

Και το γαμόγελο παγώνει. Έγω υπο-

πάζω μου ένα μαντρόχαλι με φουντωτό

κατσάρω μαλλί. Κρατάει κι' ένα τσαν-

τάκι στο γέρι.

— Είμαι ο Λέανδρος, ο κομμωτής...

Σύζυγος της Νίνας. Σέρετε έγινε κα-

τάστιαμα μικτό. Έγω είμαι κομμωτής,

στο δικό μου πλύνι. Η σύζυγός μου εί-

ναι στο γυναικείο κομμωτήριο. Μου

είπε ότι επιθυμεί περικοπή μαλλιών.

Τι γάνα; Κόψω; με καρέμπε, με

έδωρε, με προσέλειες κούμα.

— Με τίς ύγιες σας. Ποτέ θέλετε να

εξάνθεσι;

— Θί σάς είδοποίησα...

Ξανακυττάτηκα στον καθρέφτη και

βρήκα πως είνα πολύ γέλοια έκφρασι.

★

Κάπως έτσι τα περάσαμε οι έφτά

εξάνθεσι στην πολυκατοικία. Τώρα

έχουν νυγίσει οι οικογένειες, εξάνθε-

σις ο θύρεος, οι φωνές, οι ηλεκτρο-

κές σκευές, ή νοικοκυρασύνη.

— Έσας θά όργιζόμην! είπε η

Μαίρη τη δεύτερη μέρα, όταν της έ-

δωσα τή δελτία της ζωής σας.

— Αν ήξερες, καμίν.

— Δεν έξω, αλλά θά τά μάθω.

— Ας τά μάθω λοιπόν!

ΠΑΝ, ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Νάντια Κωνσταντινίδου

περίοδο, την περασμένη Τετάρτη,

ή ακολούθησαν το πρώτο δεκάη-

μερο του «Οκταβριού» τά θέατρα

«Άλσας», «Κεντρικόν», «Διονύσιος»

και το δεύτερο, τά «Ακροπόλ», «Α-

θηνών», «Μουσούρη» και «Νέο Θέα-

τρο».

Η Καίτη Παξινού θά πρωτα-

γωνιστήση για πρώτη φορά σέ έλ-

ληνική ταινία. Θά ζωντανέψη στην έ-

σση τήν «Φόνισσα» του Παπαδιαμα-

ντή, πού θά γυρίσι ο παραγωγός κ.

Κιουτάωτης.

Η 45 ετηρής της σχολής Μο-

ριανός θά δροή στις 5 Δεκεμβρίου

στο θέατρο «Διονύσιος» της όδου 'Α-

πό το θέατρο «Διονύσιος» τά θέατρα

«Άλσας», «Κεντρικόν», «Διονύσιος»

και το δεύτερο, τά «Ακροπόλ», «Α-

θηνών», «Μουσούρη» και «Νέο Θέα-

τρο».

Η Καίτη Παξινού θά πρωτα-

γωνιστήση για πρώτη φορά σέ έλ-

ληνική ταινία. Θά ζωντανέψη στην έ-

σση τήν «Φόνισσα» του Παπαδιαμα-

ντή, πού θά γυρίσι ο παραγωγός κ.

Κιουτάωτης.

Η 45 ετηρής της σχολής Μο-

ριανός θά δροή στις 5 Δεκεμβρίου

στο θέατρο «Διονύσιος» της όδου 'Α-

πό το θέατρο «Διονύσιος» τά θέατρα

«Άλσας», «Κεντρικόν», «Διονύσιος»

και το δεύτερο, τά «Ακροπόλ», «Α-

θηνών», «Μουσούρη» και «Νέο Θέα-

τρο».

Η Καίτη Παξινού θά πρωτα-

γωνιστήση για πρώτη φορά σέ έλ-

ληνική ταινία. Θά ζωντανέψη στην έ-

σση τήν «Φόνισσα» του Παπαδιαμα-

ντή, πού θά γυρίσι ο παραγωγός κ.

Κιουτάωτης.

Η 45 ετηρής της σχολής Μο-

ριανός θά δροή στις 5 Δεκεμβρίου

στο θέατρο «Διονύσιος» της όδου 'Α-

πό το θέατρο «Διονύσιος» τά θέατρα

«Άλσας», «Κεντρικόν», «Διονύσιος»

και το δεύτερο, τά «Ακροπόλ», «Α-

θηνών», «Μουσούρη» και «Νέο Θέα-

τρο».

Η Καίτη Παξινού θά πρωτα-

γωνιστήση για πρώτη φορά σέ έλ-

ληνική ταινία. Θά ζωντανέψη στην έ-

σση τήν «Φόνισσα» του Παπαδιαμα-

ντή, πού θά γυρίσι ο παραγωγός κ.

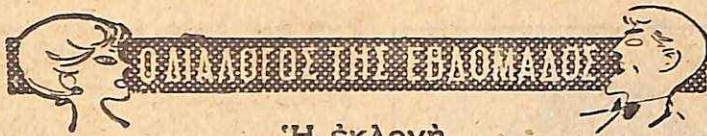
Κιουτάωτης.

Η 45 ετηρής της σχολής Μο-

ριανός θά δροή στις 5 Δεκεμβρίου

στο θέατρο «Διονύσιος» της όδου 'Α-

πό το θέ

Η έκλογη

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, 45 χρόνων, Ζάν, 28 χρόνων γιός της (Κι' οι δυο τους κάθονται σ' ένα φτωχικό, αλλά με γυμνό στολισμένο δωμάτιο).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Ζάν, παιδί μου, ήθελα να σου πω κάτι... Θα προτιμούσα να μη σου το έλεγα ποτέ, αλλά πρέπει...

ΖΑΝ: Τι θέλεις να μου πής, μητέρα;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Ξέρεις, παιδί μου, πόσο σ' αγαπώ. Για μένα δεν υπάρχει τίποτα άλλο στον κόσμο από σένα...

ΖΑΝ: Τό ξέρω, μητέρα. Έμεινες χήρα είκοσιδύο χρόνων, όταν εγώ ήμουν μωρό. Άναγκάστηκες να εργαστείς για να με μεγαλώσεις. Κοπίσες, ύποπτες, στερούσες κάθε χαρά, αφήνοντας τον κόσμο για μένα... Πολλές φορές, άρρωστη με πυρετό, έμενες αργυρίνη τη νύχτα και δούλευες για μένα. Κι' εγώ, τώρα που έφτασα σ' αυτή την ηλικία, χάρις στις δικές σου θυσίες, δεν ξέρω τι να κάνω για να σε ξεκουράσω...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Άγαπημένο μου παιδί!...

ΖΑΝ: Μητερούλα!... Ποτέ δε θα ξεχάσω τα όσα έκανες για μένα... Μα κι' εγώ δε θα παντρευτώ ποτέ, για να μη σε χωριστώ...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Όχι, παιδί μου. Έγώ θέλω να παντρευτής.

ΖΑΝ: Κι' εσύ, μαρουλάκι, πώς δεν παντρεύτηκες, ενώ έμεινες, τόσο νέα, χήρα;...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Παιδί μου... Γι' αυτό ακριβώς ήθελα να σου μιλήσω. Ήθελες να σου πω ότι σου έγραψα επί χρόνια. Δεν είμαι χήρα, Ζάν...

ΖΑΝ: Τι λές, μητέρα;... Μιλάς σοβαρά;... Δε μου έχεις πη ότι ο πατέρας μου πέθανε, όταν ήμουν ακόμη μωρό;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Σου το είπα... αλλά δεν είν' αλήθεια.

Δεν είχα παντρευτή ποτέ, Ζάν... ΖΑΝ: Μητέρα!... Τότε... τότε εγώ είμαι... είμαι ένας νόθος!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Παιδί μου, συχώρεσέ με. Δε φαντάζεσαι πόσο μου κοστίζει αυτή η εξομολόγηση... Άλλα πρέπει να τα μάθης όλα... Ναί, όλα, έτσι κι' αν λιγοστή η αγάπη σου για μένα.

ΖΑΝ: Χρυσή μου μαρουλά!... Ότι κι' αν μάθω, δε θα πάψω να είσαι για μένα το πολύτιμο πλάσμα του κόσμου...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Ευχαριστώ, Ζάν. Άλλα πρέπει σήμερα να σου μιλήσω. Ήμουν πολύ νέα και άρρωστη, φαίνεται, παιδί μου. Άλλα και πολύ μόνη όταν γνώρισα τον πατέρα σου. Ήμουν ακόμη πολύ άπειρη κι' αγνή. Δε μπορούσα να φανταστώ το κακό. Δεν πίστευα στην υποκρισία και στο ψεύμα. Κι' ο πατέρας σου ήταν τόσο όμορφος! Μου όρκιζότανε ότι μ' αγαπούσε. Μούλεγε ότι θα σκοτωνόταν, αν δεν του επέτρεπα ναρχεται στο φτωχό δωμάτιό μου να με βλέπει. Του αντίστηθα όσο μπορούσα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Είχα χρέος να στο πω. Ο πατέρας σου θά είναι πλούσιος. Ζάν. Θά σου κληρονομήσει. Ζάν. Θά σου δώσει το όνομά του.

ΖΑΝ: Δεν το θέλω το όνομά του!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Μου κόστισε πολύ η εξομολόγησή μου, σή-μερα παιδί μου. Άλλα για το καλό σου δέχτηκε να ταπεινωθώ σαν θούμα πώς κατώ-θωσα να τα νικήσω όλα και να σε μεγαλώσω. (Κλαίει). Κι' όταν είπα στον πατέρα σου ότι θα γινόμουν μητέρα και ότι έπρεπε να με παντρευτεί, όπως μου είχε υποσχεθί... Α, δε

φαντάζεσαι τι μου άπάντησε. Ζάν...

ΖΑΝ: Τι υπέρεα; ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Μου είπες: «Δεν είμαι εγώ μόνον υπεύθυ-νος γι' αυτό. Δε μπορώ να ξε-ρω αν το παιδί είναι δικό μου». ΖΑΝ: Σε πρόσβλε. Έτσι, μητέρα; Και μου μιλάς ακόμη γι' αυτόν τον άνθρωπο;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Υπέρεα... Μα τι μπορούσα να κάνω; Ή-μουν φτωχή, πανένη κι' αυ-τός πλούσιος και με προστά-τες!...

ΖΑΝ: Μαρουλά μου, ήσουν τό θύμα ενός ανανδρού.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Μη την λές τη λέξι αυτή, Ζάν.

ΖΑΝ: Κι' εξακολουθείς να τον αγαπάς;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Έλαβα σή-μερα γράμμα του...

ΖΑΝ: Ύστερ' από τόσα χρόνια;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Ναί. Ο πα-τέρας σου ήταν από άριστο-κρατική οικογένεια. Παντρε-ύτηκε μια πλούσια νέα. Από-χτησε παιδί μαζί της. Μα πέ-θαναν πάνω στον τοκετό κι' η μάς θυμήθηκε τώσα, έμας... Θέλει να επανορθώσει το σφάλμα του.

Ετσι μου γράφει... ΖΑΝ: Πολύ άγιά...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Θέλει να με παντρευτεί. Να σε αναγνωρίσει για παιδί του.

ΖΑΝ: Ύστερ' από τόσα χρόνια αδιαφορίας. Άν δεν ει-μορφος! Μου όρκιζότανε ότι μ' αγαπούσε. Μούλεγε ότι θα σκοτωνόταν, αν δεν του επέ-τρεπα ναρχεται στο φτωχό δω-ματίό μου να με βλέπει. Του αντίστηθα όσο μπορούσα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Είχα χρέος να στο πω. Ο πατέρας σου θά είναι πλούσιος. Ζάν. Θά σου κληρονομήσει. Ζάν. Θά σου δώσει το όνομά του.

ΖΑΝ: Δεν το θέλω το όνο-μά του!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Μου κόστισε πολύ η εξομολόγησή μου, σή-μερα παιδί μου. Άλλα για το καλό σου δέχτηκε να ταπεινωθώ σαν θούμα πώς κατώ-θωσα να τα νικήσω όλα και να σε μεγαλώσω. (Κλαίει). Κι' όταν είπα στον πατέρα σου ότι θα γινόμουν μητέρα και ότι έπρεπε να με παντρευτεί, όπως μου είχε υποσχεθί... Α, δε

ΖΑΝ: Καμένη μαρουλά!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Τι υπέφερα από τότε. Θεέ μου!... Με τι δεν είχα να παλέψω; Μου φαί-νεται σαν θούμα πώς κατώ-θωσα να τα νικήσω όλα και να σε μεγαλώσω. (Κλαίει). Κι' όταν είπα στον πατέρα σου ότι θα γινόμουν μητέρα και ότι έπρεπε να με παντρευτεί, όπως μου είχε υποσχεθί... Α, δε

ΖΑΝ: Καμένη μαρουλά!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Τι υπέφερα από τότε. Θεέ μου!... Με τι δεν είχα να παλέψω; Μου φαί-νεται σαν θούμα πώς κατώ-θωσα να τα νικήσω όλα και να σε μεγαλώσω. (Κλαίει). Κι' όταν είπα στον πατέρα σου ότι θα γινόμουν μητέρα και ότι έπρεπε να με παντρευτεί, όπως μου είχε υποσχεθί... Α, δε

ΖΑΝ: Καμένη μαρουλά!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Τι υπέφερα από τότε. Θεέ μου!... Με τι δεν είχα να παλέψω; Μου φαί-νεται σαν θούμα πώς κατώ-θωσα να τα νικήσω όλα και να σε μεγαλώσω. (Κλαίει). Κι' όταν είπα στον πατέρα σου ότι θα γινόμουν μητέρα και ότι έπρεπε να με παντρευτεί, όπως μου είχε υποσχεθί... Α, δε

ΖΑΝ: Καμένη μαρουλά!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Τι υπέφερα από τότε. Θεέ μου!... Με τι δεν είχα να παλέψω; Μου φαί-νεται σαν θούμα πώς κατώ-θωσα να τα νικήσω όλα και να σε μεγαλώσω. (Κλαίει). Κι' όταν είπα στον πατέρα σου ότι θα γινόμουν μητέρα και ότι έπρεπε να με παντρευτεί, όπως μου είχε υποσχεθί... Α, δε

ΖΑΝ: Καμένη μαρουλά!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Τι υπέφερα από τότε. Θεέ μου!... Με τι δεν είχα να παλέψω; Μου φαί-νεται σαν θούμα πώς κατώ-θωσα να τα νικήσω όλα και να σε μεγαλώσω. (Κλαίει). Κι' όταν είπα στον πατέρα σου ότι θα γινόμουν μητέρα και ότι έπρεπε να με παντρευτεί, όπως μου είχε υποσχεθί... Α, δε

ΖΑΝ: Καμένη μαρουλά!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Τι υπέφερα από τότε. Θεέ μου!... Με τι δεν είχα να παλέψω; Μου φαί-νεται σαν θούμα πώς κατώ-θωσα να τα νικήσω όλα και να σε μεγαλώσω. (Κλαίει). Κι' όταν είπα στον πατέρα σου ότι θα γινόμουν μητέρα και ότι έπρεπε να με παντρευτεί, όπως μου είχε υποσχεθί... Α, δε

ΖΑΝ: Καμένη μαρουλά!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Τι υπέφερα από τότε. Θεέ μου!... Με τι δεν είχα να παλέψω; Μου φαί-νεται σαν θούμα πώς κατώ-θωσα να τα νικήσω όλα και να σε μεγαλώσω. (Κλαίει). Κι' όταν είπα στον πατέρα σου ότι θα γινόμουν μητέρα και ότι έπρεπε να με παντρευτεί, όπως μου είχε υποσχεθί... Α, δε

ΖΑΝ: Καμένη μαρουλά!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Τι υπέφερα από τότε. Θεέ μου!... Με τι δεν είχα να παλέψω; Μου φαί-νεται σαν θούμα πώς κατώ-θωσα να τα νικήσω όλα και να σε μεγαλώσω. (Κλαίει). Κι' όταν είπα στον πατέρα σου ότι θα γινόμουν μητέρα και ότι έπρεπε να με παντρευτεί, όπως μου είχε υποσχεθί... Α, δε

ΖΑΝ: Καμένη μαρουλά!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Τι υπέφερα από τότε. Θεέ μου!... Με τι δεν είχα να παλέψω; Μου φαί-νεται σαν θούμα πώς κατώ-θωσα να τα νικήσω όλα και να σε μεγαλώσω. (Κλαίει). Κι' όταν είπα στον πατέρα σου ότι θα γινόμουν μητέρα και ότι έπρεπε να με παντρευτεί, όπως μου είχε υποσχεθί... Α, δε

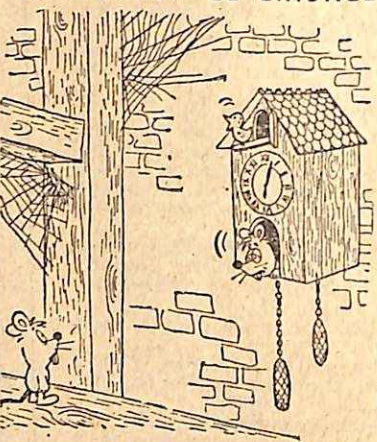
ΖΑΝ: Καμένη μαρουλά!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Τι υπέφερα από τότε. Θεέ μου!... Με τι δεν είχα να παλέψω; Μου φαί-νεται σαν θούμα πώς κατώ-θωσα να τα νικήσω όλα και να σε μεγαλώσω. (Κλαίει). Κι' όταν είπα στον πατέρα σου ότι θα γινόμουν μητέρα και ότι έπρεπε να με παντρευτεί, όπως μου είχε υποσχεθί... Α, δε

ΖΑΝ: Καμένη μαρουλά!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Τι υπέφερα από τότε. Θεέ μου!... Με τι δεν είχα να παλέψω; Μου φαί-νεται σαν θούμα πώς κατώ-θωσα να τα νικήσω όλα και να σε μεγαλώσω. (Κλαίει). Κι' όταν είπα στον πατέρα σου ότι θα γινόμουν μητέρα και ότι έπρεπε να με παντρευτεί, όπως μου είχε υποσχεθί... Α, δε

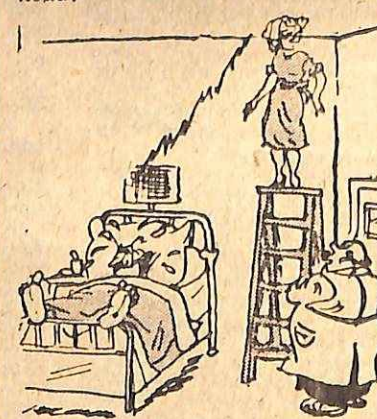
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

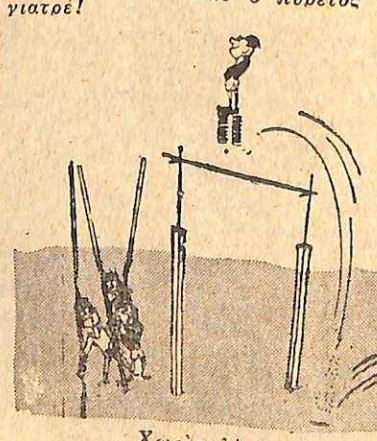
— Καλά είναι εδώ, μόνο που ο έ-νοικος του επάνω πατώματος κάνει μεγάλη φασαρία!...

— Γύρισε ο Θεμιστοκλής, ή α-κόμα;

— Ανέθηκε πολύ ο πυρετός του, γιατρέ!

Χωρίς λόγια.

PENE ΓΚΙΑ

Α ΝΑΜΕΣΑ στους φιλέλληνες, που κατέβηκαν στην Ελλάδα να πολεμήσουν για την ελευθερία της, υπήρχαν και πολλοί τυχοδιώκτες. Οι περισσότεροι απ' αυτούς ήταν άνθρωποι που έφθυναν θηλυμιακά από την πατρίδα τους, κυνηγώντας τον εύκολο πλούτι-ο ή άλλος την περιπέτεια. Μερικοί όμως δραπέ-τευαν, για να μη αλληλοφθονούν από τις άγριες του τό-που τους, επειδή ήταν άπατεδες, κλέφτες και εγκλη-ματίες ακόμη. Βέβαια, οι τελευταίες αυτές περιπτώ-σεις ήταν ελάχιστες. Όπως οδήγησε όμως υπήρχαν. Έ-τσι οι Έλληνες ήταν αναγκασμένοι να προσέχουν τον κάθε ξένο, που έρχοταν να μπει στις τάξεις τους. Όλοι αυτοί κυρίως ζητούσαν θαμνούς και χρήματα. Χαρακτηριστικό είναι το παρακάτω επεισόδιο, που το περιγράφει ο Δ. Γατόπουλος στα «100 Έλληνικά χρόνια» του: Ένα πρωί στο Ναύπλιο, ο πρόεδρος του εκτελεστικού Κουντουριώτη, κουβέντιαζε με τον Παπαφλέσσα για τους ξένους εθελοντές, που έρχον-τοσαν να πολεμήσουν από αληθινή πίστι για τα Ι-δανικά της σκλαβωμένης Ελλάδας. Τη στιγμή εκείνη του άφησε την επόμενη ενός αγνώστου Έτα-λο δεισιματικού, κοιμιστή συστατικής επιστολής του Μαυροκορδάτου. Ο πρόεδρος διάταξε να τον πέ-ρουν μέσα αμέσως. Γυρίζοντας κατόπιν στον Παπα-φλέσσα, του είπε γαυροελώντας:

Ο όνειροπόλος ΙΤΑΛΟΣ

— Σίγουρα θα είναι κανένας λιποτάκτης στρατιώ-της, που ήρθε στον τόπο μας να γίνει στρατηγός.

Ο επισκόπος μπήκε στο γραφείο. Ήταν ένας ψηλός και καλοσυνεμένος άντρας, με άμεμπτο και σο-βαρό παρονομαστικό. Δε θα είχε παθίσει ακόμη τα σάρβαντα. Ο Κουντουριώτης τον δέχτηκε με κάποια αυστηρή επιφυλακτικότητα, περιμένοντας ν' άρchi-πρώτος την κουβέντα. Ο ξένος υποκλήθηκε ελαφρά και είπε:

— Γνωρίζω πολύ καλά, κύριε, ότι είστε ανδρείος στρατιώτης και ενάρετος πολίτης. Σας θαύμαζα πάν-τοτε φίλη και γαίρωνα τώρα που σας βλέπω από κοντά. Με στέλνει ο κύριος Μαυροκορδάτος κι' έρχομαι να ζητήσω την άδειά, να πολεμήσω κι' εγώ κάτω από τις σημαίες σας.

Ο Κουντουριώτης εξακολουθούσε να τον ακούει προσεκτικά, χωρίς όμως να μετρίσσει και την επι-φυλακτικότητά του. «Τόσος άπάντης»:

— Εξ όνοματος της πατρίδας μου, σας ευχαρι-στώ. Φτάνετε όμως σ' στιγμή, που δε μπορείτε να περιμένετε από την Ελλάδα παρά μόνο στενοχωρίες.

Ο άγνωστος Έταλος έμεινε άτακτος.

— Είμαι συνθημένος σ' αυτές, αποκρίθηκε. Ξέ-ρω ότι η Ελλάδα βρίσκεται σε δύσκολη θέση κι' ότι έχει ανάγκη από τις υπηρεσίες και το τελευταίου στρατιώτη. Είμαι, λοιπόν, στις διαταγές σας!

Ο πρόεδρος συγκινήθηκε.

Και του έδωσε το γέρι. Εκείνος τότε, ακτινοβο-λώντας από χαρά, έσκυψε και το φίλησε ιερωρί-ζοντας:

Γκράτσε τάντο έταλέντσα.

Ο Κουντουριώτης όμως, παρ' όλη τη συγκίνησή του, δεν είχε πειστεί για την αληθινή των φιλελλήνι-κων αισθημάτων του. Και τον ρώτησε ποιά θαμνί-ζετο στο στρατόπεδο.

Του στρατιώτη, αποκρίθηκε ο Έταλος. Δε ζη-τώ τίποτ' άλλο.

Ο πρόεδρος εφινάσθηκε.

— Του άπλοο στρατιώτη; Μα δεν είστε αξιωμα-τικός;

— Μάλιστα, γενικά, κύριε.

Και τι βαθμό έχετε στην πατρίδα σας;

— Υπουργός των Στρατιωτικών!

Ο Κουντουριώτης πετάχτηκε πάνω. «Άλλ' ο ξέ-νος, με την ίδια πάντα αταραξία, εξακολουθούσε:

— Γνωρίζω, κύριε πρόεδρε, το σκληρό έργο του στρατιώτη. Γνώρισα ακόμη την έξοδα, τη φυλακή, τη δυστυχία και την πείνα. Καμιά ανθρώπινη κα-κούγια δε μου είναι άγνωστη. Δεν ήρθα εδώ ν' α-ποκτήσω θαμνός και πλούτι. Κι' επειδή ο έθνος σας έτοιμάζεται να προσβάλει τη Σφακτιρία, σας παρακαλώ να με κατατάξετε στη φρουρά της νήσου εκείνης, υπό τη σημαία του Μαυροκορδάτου. Κάτι θα μπορούσα να κάνω κι' εγώ.

Με δάκρυα ευγνωμοσύνης στα μάτια, ο Κουντου-ριώτης τον ρώτησε:

— Πώς ονομάζεστε, κύριε;

— Γεννήθηκα στο Σμερτσίνο του Πεβεμοντίου. Όνομά μου Σαντόρο Σανταρόζα...

Ο πρόεδρος ανγκάλισε αμέσως το γενοδό κι' ευγενή φιλέλληνα. Γυρίζοντας κατόπιν στον Παπα-φλέσσα, τον παρακάλεσε:

— Φίλε μου, συνόδεμε τον ένοδο και ελκικρινή αυτό φίλο της Ελλάδας μέχρι τη Σφακτιρία. Και πείσε στο Μαυροκορδάτο, ότι ο Σανταρόζα έκανε τον Κουντουριώτη να κοκκινίσει από ντροπή για τη δυσπί-στία και την αποθάρσυνσή του.

Με την ίδια ελκικρινεία και πίστι, κατέθηκε στον νιο Μάκια. Από το Μοντίλιο της Σαρδηνίας, είχε το θαμνί στις εκστρατείες του Μ. Ναπολέοντος, με κι' έλασε προς στη μάχη της Τριπολιτσάς υπό τον φιλέλληνα πρωτοπόλο Άντώνιο Άλμειδα. Ο ήρωας του ήταν άσφαυλλος. Στη μάχη αυτή, ο Μά-κια έλασε από θάνατο τον άριστο φιλέλληνα Κυρια-κό Κυριακή, που τραυματίστηκε βαρέα από άχρηκό

ΦΙΛΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

γατζάρι. Έγώ οι σύντροφοί του υποχωρούσαν πολε-μώντας. Ο Κυριακός ελεγε πέσει από τ' άλογό του μέσα σε μια τρύπα. Τυγάκι, περούνα δίπλα του την ώρα εκείνη ο τολμηρός Έταλος. Αμέσως τον ση-κώσε στην πλάτη και, αδιανοώντας για τα έθλια που έπεσαν θορόχ' τοιούτου του, καθόρθωσε να τον μεταφέρει και να τον κούρσι σε μια σπιλιά.

— Σκότωσε με και κόψε μου το κεφάλι, τον πα-ρακαλούσε εκείνος. Μη μου στερήσεις αυτή τη χάρι.

— Να σε σκοτώσω και να σου κόψω το κεφάλι; Για ποιά λόγους;

— Για να μην πέσω ζωντανός στα χέρια του έ-θρου. Έτσι θα μπορέσει να σωθής κι' εσύ. Έδώ κινδυνεύουμε να πιστώσουμε κι' οι δυο.

Ο Έταλος καταλάσε.

— Άκου, καπετάν Κυριακό, του έλεγε. Η θά-σωθούμε μαζί ή μαζί θα πεθάνουμε. Δε μπορώ να κάνω αυτό που μου ζητάς. Ξέρω πως το χωριό σου είναι κάπου εδώ τριγύρω. Απόψε κιόλας, μόλις νυ-γτώσει, θα σε μεταφέρω στο σπίτι σου. Το πολύ σ' ένα μήνα, θασαι πάλι στο πόδι.

τερο. Άλλωστε σε λίγο πρόκειται να φύγω με τον Άλμειδα για την Αττική. Η κατάσταση εκεί δια-μορφώνεται κατά περίεργο τρόπο. Πόσον καιρό θα μείνω κυρία της; Όχι, άποψε κιόλας θα μιλώ στον Κυριακό. Αν άνοιξη, τότε θ' ακολουθήσω τη φωνή της καρδιάς μου. Θα την απαγάγω και θα τη φέρω στην πατρίδα. Ύστερα θα επιστρέψω στην Έλ-λάδα, για να συνεχίσω τον αγώνα στο πλευρό των Έλλήνων αδελφών μου...

Η Μαργίτσα ελεγε δικιο να φοβάται. Την εποχή εκείνη ο έρωτας, ήταν απαγορευμένος καρπός για τις κοπέλλες. Το γαμπρό των διάλεγων τ' αδελφία ή ο πατέρας. Τόδερε αυτό ο Άντώνιο Μάκια, μα η ύ-πομονή του είχε πιά λυγίσει. Και παρ' όλα τα πα-ρακαλέτ' της πεντάμορφης νέας, ο τολμηρός Έτα-λος αποφάσισε ν' άνοιξη την καρδιά του στον άδελ-φό της.

— Κυριακό, του έλεγε το έργο εκείνο θρόνυ, μπο-ρεί αυτό που θα σου πω να σε κάνει να θυμώσης και να με πετάξες έξω από το σπίτι σου. Είμαι όμως προτεινόμενος για όλα και άδυσωρό τι θα συμβεί.

Ο Κυριακός έκανε μια κίνησι με τους ώμους.

Δεν καταλαβαίνω, αποκρίθηκε. Για ποιά λόγους θά σε διάξω από το σπίτι μου ξένα που μου έρω-σες τη ζωή; Σε θεωρώ κάτι περισσότερο κι' από α-

Στην πόρτα παρουσιάστηκε η αδελφή του Κυριακού, η πεντάμορφη Μαργίτσα.

Προσπαθώντας δάκρυα με τον πληγωμένο στήθος όμως, κούδωνε ανάμεσα σε καρδρές, έστα-σε κατά τα γαράματα στη Δάσκη. Αμέσως πήγε και χτύπησε την πόρτα του εταγικού, που κατοικούσε ο Κυριακός. Ο Έταλος έμεινε με στόμα άνοιγτό, δ-ταν είδε να του άνοιξη μια άπιστευτη καλλονή. Ή-ταν η αδελφή του Κυριακού, η πεντάμορφη Μαργί-τσα. «Οι θεοί της Ελλάδας» γράφει ο Μάκια στο φίλο του Λορέντζο Άλμειδα: Έδωσαν στο πλάσμα αυτό όλες μαζί τις βίτες γάρες τους. Θάρρος πως είμαι έρωτευμένος, αδελφέ μου. Θέλω όμως να εί-μαι ελκικρινής. Δε θα τολμήσω ποτέ να της πω έρωτα και μια λέξη για τα αισθητά μου. Ο έρωας, όπως τον έννοουμε έμεις, είναι απαγορευμένος στην Έλ-λάδα...

Αυτό ήταν. Μια έδωσαν άνοδο έρωτα ο γά-μος του εταγμένου ζευγαριού. Από και και πέ-ρσι ο Άντώνιο Μάκια συνέχισε τον αγώνα του. Πα-νέμπας στο Φάλο και στη Χίο και, μετά την απε-λευθέρωσι, εγκαταστάθηκε στο Ναύπλιο μαζί με τη γυναικά του. Πέθανε στις 23 Απριλίου 1853, με το θαμνί του συνταγματάρχη.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ο «ΘΕΛΛΟΣ» ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Σελο Όμοιοποιδιακές Φυλακές του Κάνσας, ένας έρασιεργικός θάσος από φοιτητές έπεισε τελευταί-ως τον «Θέλλο» του Σαίξπηρ, για να φυγαγωγι-ση τους καταδίκους. Οι θεατές λοιπόν έπεφνονσαν τον καταδόνιο Ιάνο και γιουγκάσαν τον Θέλλο!

Όταν δε ο τελευταίος έφυγε τη Δειδοαμάνια, κά-ποιος απ' όλους του φώναξε:

— Όχι, όχι! Απώσε την πάη στο διάβολο, γιατί θά σε κλείσουν στη φυλακή!

— Ύστερα από λίγο ο Φρέντ ξαναγυρίζει στο αυτοκίνητό του κι' ετοιμάζεται να ξεκινήσει, όταν φτάνει τρέχοντας η Έλβιρα, η γραμματέας του.

— Ένα επείγον μήνυμα για σας, κύριε Μπάσκερ. Ο κύριος Φερέλλι θέλει να σας δει και σας περιμένει στο Μόντε Κάρλο.

— Πηγαίνω άμέσως. Σε τέσσερις ώρες θα είμαι και πάλι πίσω.

— Θα μου φέρετε μπαμπά, μια ωραία κούκλα;

— Άν πάρετε καλούς δαθιούς στο σχολείο, ναι!

Η μελέτη δεν άρεσε καθόλου στη μικρή και χαϊδεμένη Κάτυ, που προτιμούσε τα παιχνίδια από το διάβασμα. Ο Φρέντ τη λάτρευε και δεν της γαλούσε ποτέ γατήλοι. Σε λίγο το αυτοκίνητο έφτανε στο κολλέγιο και η Κάτυ υπακούοντας στην αύλη συναντάει μια μικρή συμμαθήτριά της, την Ντενίς, που είναι εσωτερική στο κολλέγιο και που της φωνάζει κατενθυσιασμένα:

— Κάτυ... Κάτυ... Ήθελε γθες ή μαμά μου και θυγάμε μαζί περπάτατο.

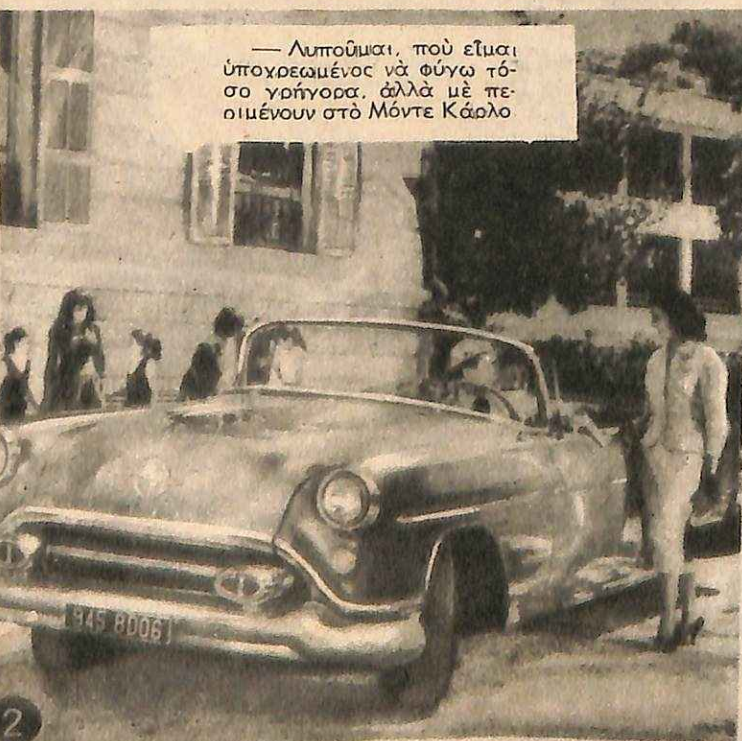
— Δικαιολογώ τη χαρά σου... Πόσο θα ήθελα κι' εγώ να είχα μια μητέρα...

Η μητέρα της Ντενίς πλησιάζει στο μεταξύ το αυτοκίνητο του Φρέντ.

— Ξέρω ότι παίρνετε κάθε Πέμπτη την Ντενίς στο σπίτι, για να παίξει με την Κάτυ. Δεν ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω γι' αυτό.

— Μια και εργάζεστε σε συμβολαιογράφο, θα έρθω εκεί για να τυπάζω τη διαθήκη μου. Πιστεύω να μου κάνετε και μια έκπτωση.

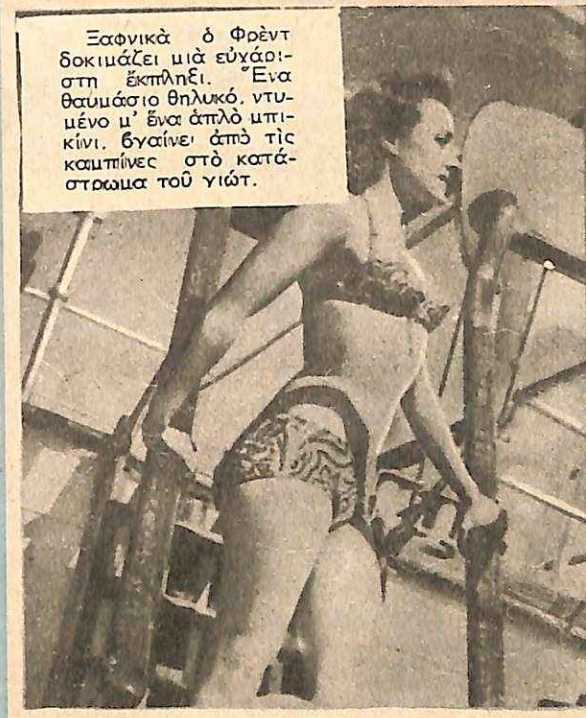
— Λυπούμαι, που είμαι υποχρεωμένος να φύγω τόσο γρήγορα, αλλά με περιμένουν στο Μόντε Κάρλο.

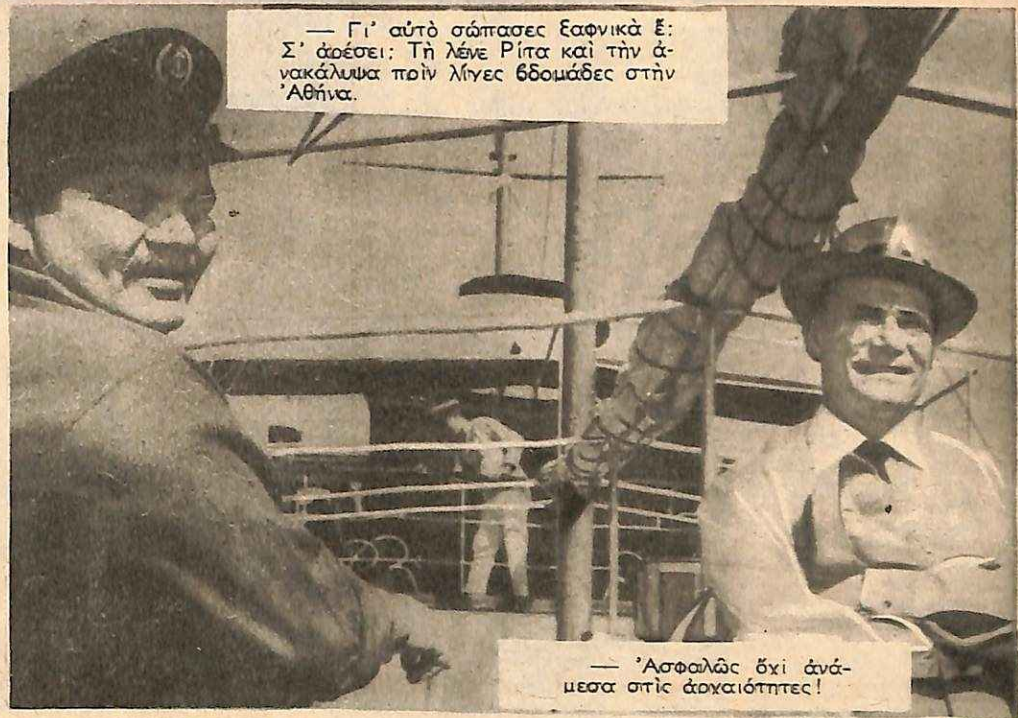
Μια ώρα αργότερα, ο Φρέντ βρίσκεται πάνω στο ωραίο γιγώτ του Φερέλλι.

— Κάρλο, δεν είσαι καθόλου σοβαρός. Με καλείς εδώ επειγόντως να συζητήσουμε για δουλειές κι' εσύ ψαρεύεις...

— Γι' αυτό ακριβώς σου ανέθεσα τη διεύθυνση του εργοστασίου, για να μπορώ να επιδιώξω ελεύθερα στο αγαπημένο μου σπόρ... Πρέπει όπωσδήποτε να υπάκουω κεφαλόπουλα μέσα στο λιμάνι... Τί λες κι' εσύ;

Ξαφνικά ο Φρέντ δοκιμάζει μια εύγλωττη έκπληξη. Ένα θαυμάσιο θηλυκό, ντυμένο μ' ένα απλό μπικίνι, βγαίνει από τις καμπίνες στο κατάστημα του γιγώτ.

— Γι' αυτό σόπασες ξαφνικά Ε; Σ' άρεσει; Τη λένε Ρίτα και την ανακάλυψα πριν λίγες βδομάδες στην Αθήνα.

— Άσφαλώς όχι ανάμεσα στις ανοιότητες!

— Δεν είναι χαριτωμένο αυτό το παραδείσιο πτηνό;

— Είστε ο κύριος Φρέντ... Ο Κάρλο μου μιλάει συχνά για σας και για τους άθλους σας στον πόλεμο... Είστε ακριβώς όπως σας φανταζόμουν.

— Έχω τόσα παράσημα, ώστε δύσκολα θα χωρούσαν στο στήθος μου αν αποφάσιζα να τα κρεμάσω όλα πάνω σ' αυτό.

— Κι' εγώ έχω κερδίσει δυο παράσημα σε γυναικίους αγώνες. Όπως έσείς, όμως δεν τα φοράει ποτέ.

— Είμαι κατενθουσιασμένη, που έκανα τη γνωριμία σας. Ελπίζω να ξαναδώθουμε σύντομα και να μείνετε τότε περισσότερο κοντά μας.

Ο Φρέντ προσποιήθηκε κι' αυτός πως ήταν κατενθουσιασμένος για την γνωριμία της και αποχαιρετώντας κατόπιν τον Κάρλο ξανακάθισε στο βολάν του αυτοκινήτου του.

— Ο Φρέντ ξαναγύρισε άμέσως στο έργοστάσιο, να καθυστερήσει καθόλου στο δρόμο. Διηύθυνε με μεγάλη ευσυνειδησία την επιχείρησή του Φερέλι. Μόλις ξότασε, λοιπόν, και πάλι εκεί άφησε το αυτοκίνητό του στο γκαράζ και ανέβηκε στο γραφείο του. Βαθίκε εκεί, έκτος από τη γραμμάτσα του και κάποιον ηλικιωμένο κύριο, που φαινόταν πως κάποιον περίμενε.

— Υπάρχει τίποτα τὸ νεώτερο, Έλβια;

Μ' ένα νεύμα ὁ Φρέντ δίνει στὴ γραμματέα του τὴν κατάλαβη πὼς θέλει καὶ τῆς μιλήσει ἰδιαίτως. Περνοῦν, λοιπόν, καὶ οἱ δύο στὸ πλαϊνὸ γραφεῖο, ἀφίοντας γιὰ λίγο μόνο του τὸν ἡλικιωμένο ἐπισκέπτη.

— Τίποτα... Μόνο ὁ κύριος θὰ ήθελε νὰ σὰς μιλήσει...

— Τί νὰ με θέλῃ ἀραγε αὐτός; Δὲν σοῦ εἶπε τίποτα;

— Σὰς περιμένει ἀμίλητος τέσσερις ὁλόκληρες ὥρες...

Ξαφνικὰ χτυπᾷ τὸ τηλέφωνο. Ὁ Φρέντ σηκώνει τὸ ἀκουστικό καὶ ἀκούει ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τὴ γεμάτη ἀγωνία φωνὴ τῆς νταντὰς τῆς Κάτυ.

— Σὰς τηλεφωνῶ ἀπὸ τὸ κολλέγιο. Κάποιοι ἤρξε ἐδῶ πρὶν ἀπὸ λίγο ἐκ μέρους σας καὶ πήρε τὴν Κάτυ... Τὸ ξέρετε, αὐτό;

Ὁ Φρέντ δὲν εἶχε ἀναθέσει σὲ κανένα μιὰ τέτοια ἀπόστολή. Ἀνήσυχος, λοιπόν, κλείνει τὸ τηλέφωνο, γιὰ νὰ εἰδοποιήσει τὴν ἀστυνομία. Πρὶν ὅμως σχηματίσει τὸν ἀριθμὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ τηλέματος, ὁ ἀγνωστος ἐπισκέπτης τοῦ κλείνει τὴ συσκευή.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἰδοποιηθῇ ἡ ἀστυνομία...

— Ἐσεῖς τί ἀνακατεύετε;

— Ἐγὼ πήρα τὴν κόρη σας ἀπὸ τὸ κολλέγιο!...

— Ἐσεῖς: Μὰ ποῖος εἰστε τέλος πάντων;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ο ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ 7ος εἶχε ἀποκαλέσει τὸν ἑαυτοῦ Εὐεργέτη. Ἀλλ' οἱ Αἰγύπτιοι τὸν ἔλεγαν Κακεργέτη, γιὰ τὰ πολλὰ ἀνοσιουργήματά του καὶ Φύσκανα (κοιλάρη), γιὰ τὴ μεγάλη κοιλία του. Εἶχε συμβασιλεύσει στὴν ἀρχὴ μαζί με τὸν ἀδελφὸ του Πτολεμαῖο ὁ 6ος, τὸ Φιλομήτορα, στὴν Αἴγυπτο, καὶ κατόπιν περιήρτηκε στὸ βασίλειο τῆς Κυρηναϊκῆς. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅμως, ὥρμησε μετὰ πολυάριθμο στράτο στὴν Αἴγυπτο, διεκδικώντας τὸ θρόνο.

Ὁ Πτολεμαῖος ὁ 7ος εἶχε συζευχθῇ τὴν ὠραιότετῃ ἀδελφῇ του Κλεοπάτρα, ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε ἀποκτήσει ἕνα γιό, τὸν Πτολεμαῖο Εὐπάτορα, πού εἰπεῖθ ἦταν ἀκόμη ἀνήλικος, ἐπιτροπευόταν ἀπὸ τὴ μητέρα του.

Ἡ Κλεοπάτρα Τρύφαινα, ὅπως εἶναι γνωστὴ στὴν ἱστορία, ἀντιτάχθηκε ὅσο μποροῦσε στὸν ἀδελφὸ της, ἀλλὰ, στὸ τέλος, ἀναγκάστηκε νὰ δεχθῇ τὴς διαλλακτικὲς προτάσεις του. Ὁ Πτολεμαῖος ὁ 7ος τῆς

Οἱ δύο Κλεοπάτρες

προτεινε νὰ γίνῃ σύζυγός του καὶ ταυτόχρονα τῆς ἔδωκε τὴν ὑπόσχεση, ὅτι θὰ ὠρίσει διδοχὸ τοῦ τῷ γιό τοῦ ἀδελφοῦ του, τὸ μικρὸ Πτολεμαῖο Εὐπάτορα.

Ἔτσι, ὁ Πτολεμαῖος 7ος ἀνακηρύχθηκε βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου καὶ ἡ Κλεοπάτρα Τρύφαινα ἔγινε σύζυγός του, ἀφοῦ ἦταν πρὶν σύζυγος τοῦ ἀλλοῦ ἀδελφοῦ της Πτολεμαίου 6ου. Ἀλλὰ δὲν ἀργήσε νὰ καταλάβῃ ποῖες ἦταν οἱ πραγματικὲς διαθέσεις τοῦ καινούργιου συζύγου της...

Ἐνα χρόνο ἀργότερα, ἡ Κλεοπάτρα ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα ἀγόρι, τὸ Μειφιτή. Ἔτσι, μοίραζε τώρα τὴς φροντίδες τῆς ἀνάμεσά σ' αὐτὸ τὸ παιδί καὶ τὸ γιό, πού εἶχε ἀπὸ τὸν προηγούμενο σύζυγό της, τὸ μικρὸ Πτολεμαῖο Εὐπάτορα... Μιά μέρα, ὁ Πτολεμαῖος ὁ 7ος τὴν εἶδε νὰ κρατᾷ αὐτὸ τὸ παιδάκι στὴν ἀγκυλιά της καὶ νὰ τοῦ χαϊδεύῃ τὰ μαλλιά. Λίγο πρὶν πέρα, ὁ Μειφιτῆς κοιμόταν στὸ λίκνο του.

— Φοβάμαι, ὅτι αὐτὰ τὰ δύο παιδιά θὰ συγκρουσθοῦν, μιὰ μέρα, εἶπε ὁ βασιλεὺς, πηγαίνοντας κοντά.

— Γιὰ ποῖο λόγο; ρώτησε ἡ Κλεοπάτρα.

— Νομίζεις, λοιπόν, ὅτι ἡ κατάκτηση τοῦ θρόνου τῆς Αἰγύπτου δὲν εἶναι ἀρκετὸς λόγος, γιὰ νὰ καμὴν δύο ἀδελφὰ κερδοῦν σὲ ρῆξι μετὰ τὸς; ἀπάντησε ὁ Πτολεμαῖος.

Ἡ Κλεοπάτρα τὸν κύτταε σαστισμένη.

— Ἀλλ' ὁ θρόνος τῆς Αἰγύπτου ἀνήκει στὸν Πτολεμαῖο Εὐπάτορα, εἶπε. Μοῦ τὸ ὀρκίστηκες μπροστὰ στὸ βωμὸ τοῦ μεγάλου Δία καὶ δὲ μπορείς νὰ παραβῆς τὸν ὄρκο σου.

— Ὅταν σοῦ δώσω αὐτὸ τὸν ὄρκο, δὲν ήξερα πὼς θὰ φέρῃς καὶ ἄλλο ἀγόρι στὸν κόσμο, ἀπάντησε ὁ Πτολεμαῖος.

— Καὶ τώρα;

— Σοῦ τὸ εἶπα, Φοβάμαι, ὅτι θάρθουν σὲ συγκρούσει ὅταν μεγαλώσουν.

— Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται νὰ κανονίσης μετὰ τὸν τρόπο τὰ πράγματα, ὥστε νὰ μὴ συγκρουσθοῦν, εἶπε ἡ Κλεοπάτρα.

— Αὐτὸ σκέφτομαι καὶ ἐγώ, ἀπάντησε ὁ Πτολεμαῖος.

Καί, μετὰ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι, ἔσγαλε τὸ ξίφος πού κρεμόταν ἀπὸ τὴ μέση του καὶ τόχασε στὸ κορμὶ τοῦ μικροῦ Πτολεμαίου Εὐπάτορος, πού ἡ δυστυχισμένη μητέρα κρατοῦσε στὴν ἀγκυλιά της.

Ἡ Κλεοπάτρα εἶχε ἀποχτήσῃ ἀπὸ τὸν Πτολεμαῖο 6ο καὶ δύο κόρες. Τρέμοντας γιὰ τὴ ζωὴ τους, ἀναγκάστηκε νὰ κρύψῃ τὸν πόνό της καὶ ἀπόφυγε νὰ καταγγεῖλῃ στὸ λαὸ τὸ ἀποτρόπαιο ἐγκλήμα τοῦ ἀδελφοῦ καὶ συζύγου της. Ἦταν, ἄλλωστε, μητέρα τοῦ Μειφιτῆ καὶ ἡ μικρὴ ηλικία τοῦ τὴν ὤχιχε νὰ μείνῃ κοντὰ του. Ἀλλὰ, σὲ λίγο, δοκίμασε ἕνα καινούργιο πλῆγμα...

Ὁ Πτολεμαῖος 7ος ἀρχισε νὰ ἐρωτοτροπῇ μετὰ τὴν μεγαλύτερη ἀπὸ τὴς κόρες της ἀπὸ τὸν πρῶτο τῆς γάμου (μετὰ τὸν ἀλλοῦ ἀδελφὸ της Πτολεμαῖο 6ο), πού λεγόταν καὶ αὐτὴ Κλεοπάτρα. Καὶ τὸ χειρότερο ἦταν, ὅτι ἡ νεαρὴ Κλεοπάτρα, θαμνωμένη ἀπὸ τὴν αἰγλή τῆς βασιλείας, δὲ φαινόταν ἀδιάφορη στὴς ἐρωτοτροπίες τοῦ θεοῦ καὶ πατριοῦ της.

Ἡ Κλεοπάτρα Τρύφαινα (ἡ μητέρα) θέλησε τότε νὰ προστατεύῃ τὴν κόρη της καὶ ἀποφάσισε νὰ τὴν στείλῃ στὴ Συρία. Ἀλλ' ἡ νεαρὴ Κλεοπάτρα ἀνέστησε καὶ ἀπάντησε μετὰ τὴν ἀναιδέεια, πού ἔχουν τὰ κορίτσια τῆς ἡλικίας της:

— Γιὰ νὰ μένῃς στὸ θρόνο τῆς Αἰγύπτου, παντρεύτηκες τοὺς δύο ἀδελφοὺς σου, τὸν ἕνα ὑστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο. Τί κακὸ βλέπεις, λοιπόν, ἀν καὶ ἐγὼ παντρευτῶ τὸ θεῖο μου, γιὰ νὰ γίνω βασιλοῦσα;

— Ὁ θεὸς σου σοῦ πρότεινε νὰ σὲ κάμῃ σύζυγό του; ρώτησε τοῦμαζμένη ἡ μητέρα της.

— Ναι, καὶ πὼς τὸ ήξερες...

— Καὶ δὲν ντρέπεσαι νὰ παντρευθῇς τὸν ἀντρα τῆς μητέρας σου;

— Ἡ μητέρα μου δὲν εἶναι πιά νέα καὶ νομίζω πὼς μπορεῖ νὰ παραχωρήσῃ τὴ θέσι της στὴν κόρη της, ἀπάντησε ἡ νεαρὴ Κλεοπάτρα.

Ἡ μητέρα της ἔπρεπε τότε σ' ὅλους ἐκείνους, πού εἶχαν κάποια ἐπιρροή στὸν Πτολεμαῖο, γιὰ νὰ τοὺς ἐξορκίσῃ νὰ ἐπέμβουν. Αὐτὸ τὸ ἀνοσιούργημα δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Ἀλλὰ τὸ μόνο πού κατάφερε ἦταν ὅτι τὸ ἐπιτάχυνε. Μιά μέρα, ἀναγγέλλθηκε στὴν Ἀλεξάνδρεια οἱ γάμοι τοῦ βασιλῆς Πτολεμαίου τοῦ 7ου, τοῦ Εὐεργέτη, μετὰ τῆς νεαρῆς ἀνιψιάς του Κλεο-

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

πάτρα, πού ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνῃ μόλις δεκαπέντε χρονία.

Γιὰ τὴν Κλεοπάτρα Τρύφαινα (τὴ μητέρα) δὲν ὤχιχε πιά θέσι στὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἐφυγε τότε κρυφά, μαζί με ὅλους τοὺς θησαυροὺς της, καὶ ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς περιπέτειες, ἔφτασε στὴ Συρία, ὅπου ἔδωσε ὡς σύζυγό τὴν μικρότερη ἀπὸ τὴς κόρες της, Κλεοπάτρα καὶ αὐτὴ, στὸ βασίλειο τῆς Συρίας, Δημήτριο Νικάνορα.

Ὁ Πτολεμαῖος 7ος, ὁ Εὐεργέτης ἢ Κακεργέτης, ἔπειτα ἀπὸ τὸν καινούργιο γάμο του, ἐξελέγηκε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς πρὶν ὀμίους τυράννους, πού γνώρισε ἡ ἱστορία. Φόρτωνε διαρκῶς τὸ λαὸ με καινούργιους φόρους, δήμευε τὴς περιουσίες τὸν πλου-

τῆς Κλεοπάτρας 7ος δὲ δυσκολεύτηκε νὰ συμφωνήσῃ μαζί της. Ἔτσι, πρῶτα εἶχε ἕναν ἀπὸ τοὺς ἐπισημοὺς τοῦ νὰ σκοτώσῃ τὸ Μειφιτῆ καὶ νὰ κομμώσῃ τὸ σῶμα του. Ἐβλεπε κατόπιν αὐτὰ τὰ κομμώματα μέσα σ' ἕνα κιότιο καὶ τὰ στείλει στὴν κόρη του. Ἡ δυστυχισμένη Κλεοπάτρα Τρύφαινα, τρελλὰ ἀπὸ τὸν πόνό της, ξαναφύγεε τότε ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ ξαναγύρισε στὸ γαμπρὸ της, στὴ Συρία.

Ἀλλὰ τὸ καινούργιο ἐγκλήμα τοῦ ἐξήγειρε περισσότερο τοὺς Ἀλεξανδρινούς καὶ ὁ Πτολεμαῖος 7ος δὲ μπόρεσε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ θρόνο του παρὰ μόνο ἔπειτα ἀπὸ τέσσερα χρόνια καὶ ἀφοῦ προηγουμένως κατατρόπωνε ἕνα σφετεριστῆ, πού τὸν εἶχε ξεπεράσει σὲ θηριωδία καὶ ἀγριότητα. Γέρος πιά καὶ μετανοήμενος ἴσως, κυβέρνησε ἀπὸ τότε μετὰ συνέσι καὶ ἡπιότητα. Ἐδείξε, μάλιστα, μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ γράμματα καὶ τὴς ἐπιστήμες, σὰ νὰ θέλε νὰ ἐξισοῦσῃ γιὰ τὴν κακοποιοῦ δράσι του στὸ παρελθόν. Κάλεσε, ἐξ ὅλου, τὴν πρῶτὴ του σύζυγο, τὴν Κλεοπάτρα Τρύφαινα, νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ τῆς παραχώρησε ἕνα πολυτελέστατο ἀνάκτορο γιὰ νὰ μένῃ.

Ὁ Πτολεμαῖος 7ος εἶχε ἀποχτήσῃ ἀπὸ τὴ δεύτερῃ σύζυγό του δύο γιουὺς, στοὺς ὁποίους εἶχε δώσει τὸ διδοχὸ του. Ὅταν προαισθάνθηκε τὸ θάνατό του, κάλεσε τὴ γυναῖκά του καὶ τῆς εἶπε:

— Οἱ δύο γιοῖ μου εἶναι ἀνήλικοι καὶ δὲ μπορεῖς ἀπὸ τώρα νὰ καταλάβῃς ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο εἶναι ὁ κατάλληλος γιὰ νὰ βασιλεύσῃ. Θὰ τοὺς ἐπιτροπεύσῃς καὶ ὅταν ἐνηλικιωθοῦν, θὰ ὀρίσης ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο-θ' ἀνεβῇ στὸ θρόνο.

Μετὰ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι ἔχωσε τὸ ξίφος του στὸ κορμὶ τοῦ μικροῦ Πτολεμαίου

γιὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν ἡγεσία τῆς ἐπαναστάσεως ἐναντὶν τοῦ τυραννίου. Καὶ ὁ ἀρχηγὸς αὐτὸς βρέθηκε στὸ πρόσωπο τῆς πρώτης συζύγου του. Ἡ Κλεοπάτρα Τρύφαινα ἔφτασε κρυφὰ στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ ἔδωσε τὸ σῶμα της ἀνταρσία. Ὁ λαὸς καθόλησε τότε τὸν Πτολεμαῖο 7ο καὶ ἀνακήρυξε βασιλεὺς τὸν ἀνήλικο γιό του Μειφιτῆ, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιτροπεία τῆς μητέρας του Κλεοπάτρας.

Ἡ Κλεοπάτρα εὐνοῦσε τὸν Πτολεμαῖο τὸ νεώτερο (αὐτὸν πού ἀσκήνησε ἀργότερα Σωτήρ). Ἀλλ' οἱ Ἀλεξανδρινοὶ τὴν ὑπορέωσαν γιὰ ὀργὴν τὸ μεγαλύτερο Πτολεμαῖο ὡς διδοχὸ καὶ ἔδωσαν στὸ μικρότερο τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατηγοῦ.

Αὐτὴ ἡ λυσὶ δίωκε δὲν ἱκανοποίησε τὴν Κλεοπάτρα, πού, ὅστερ ἀπὸ λίγο καιρὸ, σκηνοβήτησε μιὰ ὁρὴν συνωμοσία καὶ κατηγορήσε τὸ μεγαλύτερο ἀπὸ τοὺς γιουὺς της, ὅτι εἶχε ἀποπειρασθῇ νὰ τὴ σκοτώσῃ. Οἱ Ἀλεξανδρινοὶ πού πιστεύαν τὰ λόγια της, ἐξενέστησαν ἐναντὶν τοῦ καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ καταφύγῃ στὴν Κύπρο, γιὰ νὰ σωθῇ.

Ἔτσι, βασιλεὺς ἀνακηρύχθηκε ὁ νεώτερος Πτολεμαῖος, μετὰ τὸ ὄνομα Σωτήρ.

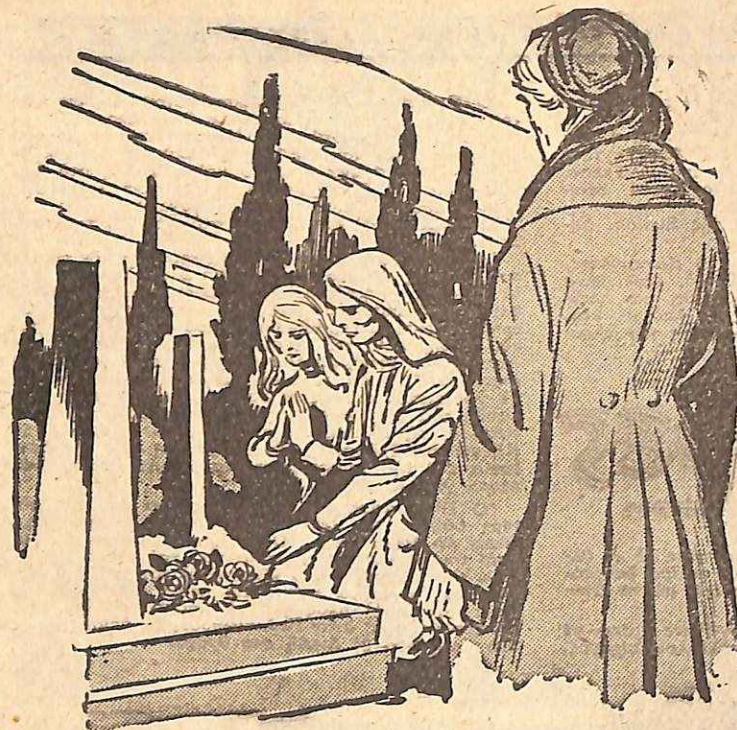
Ἡ φιλόδοξη Κλεοπάτρα ήλπιζε, ὅτι θὰ βασιλεύσῃ στὴ θέσι τοῦ γιουὺς της, πού ἦταν ἀκόμη ἀνέλικος.

Ἀλλ' ὁ νεώτερος Πτολεμαῖος ήθελε νὰ πετάξῃ μετὰ τὰ δικά του φτερά καὶ, κορυσαμένος ἀπὸ τὴς ἀδαισθητικὲς ἀπεμωμώσεις τῆς μητέρας του, τὴν ἐπύρρεξε ἐκπύρην ἀπὸ κάθε δικαιοσύνη πάνω στὸ θρόνο καὶ τὴν ἔδωσε ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια.

Πληγωμένη γιὰ τὴν ἀγαριότητα τοῦ ἀγαπημένου της γιου, ἡ Κλεοπάτρα πέθανε ὑστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ, ἀφοῦ ἔλαβε πικρὰ γιὰ τὴ μοναξιά καὶ τὴν ἐξουδετέρωσή της. Γι' αὐτὸ, οἱ ἀσχυροὶ τῆς τὴν ἀποκάλεσαν Κόκκη (ὀνομαζόταν, ὅτι εἶχε ἀπομείνει μόνη, ὅπως ὁ κοκκῆς).

Ε. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ ἑταῖρα, πού πυρπολῆσε τὴν Περσέπολη.

Η λαίδη παρατήρησε πως η μιά απ' τις γυναίκες ήταν ακόμη παιδούλα...

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Στό Κάτρο, μιά μέρα, εκεί που έγραφε η Ζωρζέτα στη μητέρα της, η λαίδη της είπε: — Δέν πιστεύω να μ' άφισες ποτέ για να γυρίσεις στο Άρ-ράς! — Θα λυπηθώ πολύ όταν οās άσπίσω, γιατί οās άναπώ και μ' άναπώ! — Ναι, σ' άγαπώ πολύ και θά-θελα να σε κρατήσω για πάντα κοντά μου. Πόσα μου θυμίζει το προσωπάκι σου! — Ναι, ξέρω... Νομίζετε πως θά δεχόμουν ποτέ την έλεη-μοσύνη μιάς ξένης;... Ξέρω πως είσαστε η γιαγιά μου. — Μοιάζεις πολύ του Τζώρτζ μου... Άν δέν είχε σκοτωθί ο μπαμπάς σου, θά ήσαν πολύ εύτυχισμένη. Θάμενες σ' ένα παλατάκι... θέλεις να τό δής, αυτό τό παλατάκι; — Ό, ναι, γιαγιά!

Οι κύκνοι της άγγλικής λι-μνούλας είχαν άρξισι πιά να γνωρίζουν τη μικρή Γαλλιδού, λα και να τρέχουν να παίρ-νουν απ' τό χέρι της την τρο-φή τους. Η λαίδη Σέλτρις την πρόσεκε σαν εύθραστο μπιμ-πελό. — Όστόσο, η λυπή ζωγραφιζό-τανε κάθε τόσο στη φυσιογνω-μία της νέας κοπέλλας. — Τί σου λείπει; της έλεγε η λαίδη. Θέλω να σε βλέπω γε-λαστή, εύτυχισμένη. Ζήτησε μου δ,τι θέλεις! Στο τέλος του καλοκαιριού,

ΚΑΘΕ χρόνο, η λαίδη Σέλ-τρις έρχόταν στη Γαλλία, για να επισκεφθί τον τάφο του παιδιού της που είχε σκοτωθί στον πόλεμο κι' είχε ταφί σε κάποιο στρατιωτικό κοιμητήριο. Και κάθε χρόνο εύρισκε πάνω στην πλάκα που σκέπαζε τον υπολοχαγό Σέλτρις, ένα μπου-κέτο φτύνά και μαρμαρένα λου-λούδια.

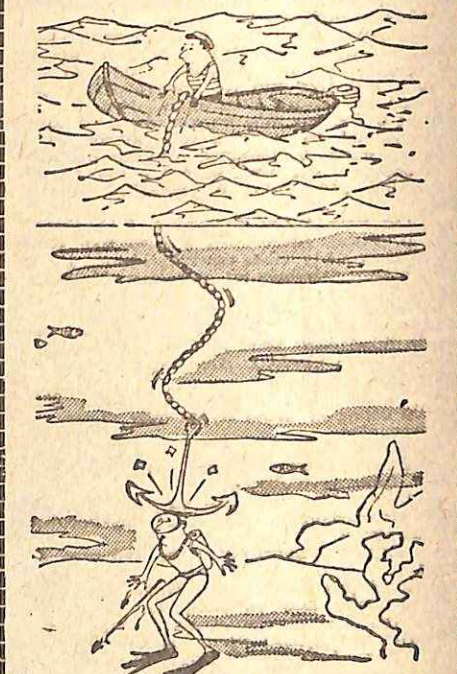
Ένας ΤΑΦΟΣ μέ λουλούδια

οπισθί από κάποιο άόρατο κίν-δυνο... — Ξάς ζήτω συγγνώμη, κυρία, πρόσθεσε. Πρέπει να πγαίνω με τώρα, για να μη χάσουμε τό τραίνο του Άρράς. — Δέν πειράζει, απάντησε η λαίδη Σέλτρις. Θά σάς πάω έ-γώ στο Άρράς, με τ' αυτοκίνη-τό μου. — Ναι, ναι, μαμά! φώναζε η μικρή. Θάναι πιο όμορφα με τ' αυτοκίνητο! — Άφού τό θέλει η Ζωρζέ-τα... έλεγε η μητέρα στη λαίδη. Έκείνη, αντρίκι, άκού-γοντας τ' όνομα της μικρής, — Ό γιος της λεγότανε Τζώρτζ. — Όταν μπήκανε στ' αυτοκι-νίτο, η νέα γυναίκα ψιθύριζε: — Εύχαριστώ, κυρία μου... Ό σταθμός είναι μακριά απ' τό νεκροτάφειο και θά μάς έπι-νε ή βροχή. Κι' η κόρη μου είναι τόσο ντελικιάτη! — Η λαίδη κύτταζε τό αδύνατο κοριτσάκι. Πέρασε τό μπράσο της γύρω απ' τους ώμους του και τόφφιζε πάνω της. — Πόσων χρόνων είσαι, μι-κρούλα μου; ρώτησε. — Δεκατεσσάρων, απάντησε η μητέρα. Έπικίνδυν ηλικία ό-πως λέει ο γιατρός... — Γιατί τό λέει αυτό ό για-τρός; — Η Ζωρζέτα μου άρρώστη-σε άσχημα στην άρχή του χρό-νου και πρέπει να την προσέ-ζω πολύ τώρα τό χειμώνα. — Ό γιατρός, έλεγε η μικρού-λα, ούσπασε να πάμε σε με-σημβρινό κλίμα, αλλά δέν έ-χουμε λεφτά... — Μπορώ να σε πάω μαζί μου στη Νικαία, άν έλπης πρό-τεινε η λαίδη. — Τό κοριτσάκι σοβαρεύτηκε για μιά στιγμή. Κύτταζε τί συν-κινημένη Έγγλέζα και την κα-τάκλωνη μητέρα του κι' άπάν-τησε ύστερα: — Έγώ τό θέλω! Όνειρεύτη-κα πάντα να κάνω ταξίδια! — Ύστερα από δύο μήνες, η μικρούλα ήταν άνώριστη. Τό πρόσωπό της είχε νεύσει, ό-πως κι' όλο της τό σώμα. — Θέλεις να πάμε στην Αίγυ-πτο; της πρότεινε μιά μέρα η λαίδη. — Ό, ναι, ναι!

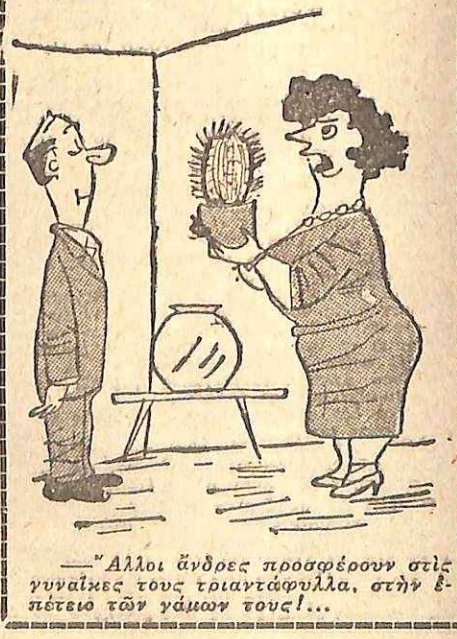
Τόν άλλο χρόνο, τό πρώτ της «Ημέρας των Ψυχών», η λαίδη έφτασε στο κοιμητήριο. Ίδε ά-πό μακριά δύο γυναίκες νονα-τισμένες στον τάφο του παι-διού της. Πλησίασε άόρρυθά, — Όι δύο επισκέπτερις δέν την εί-χαν αντίληφθί. — Πάνω στον τάφο ήταν σκορ-πισμένα φρεσκοκομμένα λου-λούδια. Όταν πλησίασε πιο πο-λύ, η λαίδη παρατήρησε πως η μιά απ' τις γυναίκες ήταν ακό-μα παιδούλα. — Στάθηκε σε μικρή άπόσταση, συγκινημένη. Όταν γύρισαν οι δύο γυναίκες πρds τό μέρος της, έμεινε σαν άπολιθωμένη. — Η μιά — η μητέρα προφανώς — είχε κοινή φυσιογνωμία και διατηρούσε ακόμα κάποια όμορ-φιά. Η μικρή όμως έαυθούλα, η χαριτωμένη παιδούλα με τό αούστηρό ύφος, δε μπορούσε πα-ρά νάναι μιά Σέλτρις! Ήταν η ζωντανή εικόνα μιάς άδελ-φούλας του υπολοχαγού, που είχε πεθάνει από πυματίωσι στ' 15 χρόνια της. — Οι δύο επισκέπτερις κύττα-ζαν με περιέργεια τί μαυρο-φορεμένη γυναίκα που στεκό-ταν κοντά τους. Ύστερα έτοι-μάστηκαν να φύγουν. — Με συγχωρείτε, τους έλεγε τότε η λαίδη, θέλω να οās εύ-χαριστήσω. Βλέπω πως δέν εί-μαι ή μόνη που έρχεται να προ-σκυνηθί σ' αυτό τον τάφο... Γνωρίσατε μήπως τόν υπολο-χαγό Σέλτρις, τό γιό μου; — Η νέα γυναίκα δαφνιάστηκε. — Ναι, απάντησε διστακτικά. Στην πόλεμο... — Είχε γίνει κατάκλωνη. «Ε-πιασε τό χέρι της κόρης της, όταν να ζητούσε να την ύπερα-

Ό καταστρατημάτοχος: Βρέξε, βρέξε, ρίξε κατακλυσμό!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Τό πάθημα του υποδουχιού ψααδ.

— Άλλοι άνδρες προσφέρουν στις γυναίκες τους τριαντάφυλλα, στην έ-πέτειο των γάμων τους!...

— ΛΟΙΠΟΝ, ποδ γεννήθηκες, Μίμη; — Στη Ρούμελη. — Και συγκεκριμένα ποδ άκριβώς; — Στη Δωρίδα. — Άμάν. — Η «Εριβώλαξ όθια», όπως την ήθελε ό «Ο-μπος, με τό παχεία χιώματα και τό άσω-μένα θουνά, όπου νυχοπατούν οι πέρδικες και σπίνουν τους κρυψώνες τους οι λαγοί, πράγμα παράξενο μιά την άλήθεια, δέν πα-ράγει μονάχα καλά κάστανα και λάδια, άλ-λά και ποδοσφαιριστάς ποιήττες. — Ίδού, μερικά δονάτια από τό πιο λαμ-πρά του ποδοσφαιρικού μας στερεώματος: Ύφαντης, Καμάρας, Χολέδδας... — Μπενάρδος... — Ό νεαρός Μίμης, ό νεαρός άθόρυβος άλ-λά και τόσο χρήσιμος κυνηγός του Πανα-θηναϊκού, ποδ στο ποδσωπό του ή πρωταθλή-τρια της Ελλάδας, βρήκε τον «σέντερ φόρ» που της έλειπε, κοκκινίζει καθώς μάς άκούει να τον περιλαμβάνουμε, και με τό δικιο μας, άνδμερα στα πρώτα δατέρια της μπάλ-λας. — Ε, όχι ακόμα... — Έκφράζουμε φιλικά την άπορία μας: — Γιατί, Μίμη; Είσαι, νομίζω... — Κάνει μιά κινήση με τό χέρι, διαταγμού και δυσφορίας. — Ξέρεις, δε μου άρέσει να μιλώ για τον έαυτό μου. — Πραγματικά είναι ένα οεινó παιδί αυτό που κάθεται άντικρύ μας στο κεντράκι της λεωφόρου Άλεξάνδρας πλάι στο γήπεδο του ΠΑΟ και μιλάει μαζί μας περί... μπάλλας. — Μαλλον αδύνατος, μάλλον, ψηλός, και μάλ-λον παιδί ακόμα, ό Μίμης Μπενάρδος, με αυ-τόν τον όρο δέχτηκε να υας παραχώρηση την συνέντευξί του. — Να μιλήσουμε για μπάλλα, ναι. Όχι για τον Μπενάρδο. — Μεταφρασμένη η έννοιάς: Συμφωνούμε, κάνοντας την κρυφή σκέψι πως άν τό σημερινό μας άστέρι ζέρη να έ-λίσσεται ώραία και να ξεφύγει μέσα στο γήπεδο, καθώς μπαίνει με την πράσινη τρι-πλέτα του Παπαευμανουήλ και Δρομάζου στα αντίπαρα καρέ, ότόσο δε θά μπορούσε να «ξεμαρκαρισθί» από τό δημοσιογραφικό, τολ-λιόδα. — Ντρίπλα πρώττε (δική μας). — Ποδ κάθεται, Μίμη; — Στο Δάσος Χαϊδαρίου. Είναι ένας μικρός συνοικισμός, ξέρεις με μικρά φρεσκοδομ-μένα οπιτάκια, πλεγμένα στα πεύκο και στο ρεταίνι. — Με τους δικούς σου μένεις; — Ναι. Άπό μικρός, — Κρίμα. — Αιτιάζεται και άπορεί. — Γιατί τό λες αυτό; — Νά. Βουνά και θράκια εκεί ποδ γεννή-θηκες, στην Δωρίδα. Βουνά και θράκια έ-κει ποδ πέρασε τό παιδικά σου χρόνια, στο δάσος του Χαϊδαρίου. Ποδ βάρδικες λίγη άπλωσιά, να κουνήσης τό πόδια σου; Νά δώσης καμμία κλωταία; — Η ματιά του συνοικητού μας απλώνεται ποδ άκρος του ασφαλτοστρωμένου δρόμου. Οι κόρες των ματιών παίζουν κι' ένα τίς του δεξιού χεριού ποδ κινείται ρυθμικά στο τραπέζι, μαρτυρεί ότι στο μυαλό του Μίμη άρχίζουν να κατεβαίνουν οι άναμνήσεις. — Άπλωσιές; — Ξ... άλλο και τούτο. Ύπαρ-χουν μερικές... — Κοντά στο σπίτι σου; — Κοντά. Άλλά... — Τί άλλα; — Μιό νέλιο και μισή νοστάλγια. — Νά, κοντά ήταν οι άλανες και οι χωμα-τόδρομοι, άλλα ήταν κοντά και... ή μάνα μου. — Δε σ' άφηνε; — Μονάχα δε μ' άφηνε; Αυτό δέν είναι τίποτε. Με κλειδωνε, άναπητέ, μπορείς να τό φαντασθής αυτό; Με κλειδωνε για να μη μπορώ να πάω να «κλωτοπω» με τ' άλλα παιδιά. Με διπλοκλειδωνε στο δωμάτιό μου και μάλιστα έπαίρινε και τό κλειδί στην τσε-πη της, και κατέβαινε κάτω, φωνάζοντάς μου έξω απ' την πόρτα: «Μίμη, να κάτσης να διαβάσης τό μάθημά σου, όπου νάοθι ο πατέρας!» — Και τί γινόνταν; Τόρρικνες στο διάδα-σμα; — Για λίγο. Όσο έφτανε για να προδιδά-ζωμαι. Έτσι έβγαλα τό Γυμνάσιο. — Κι' ή μπάλλα; — Πώς, πως. Την έπαιζα και τη μπάλλα μου. — Κλειδωμένος; — Όχι δά. Άν ό καλός θεός δημιούργη-σε για τό καλά παιδιά τίς καλές μανδές, δέν παρέλειψε εύτυχώς να δημιουργήση για τους καλούς μπαλαδόρους... τό γερά σεν-τόνια. — Η σειρά μας να εκπλαγούμε. — Σεντόνια; Τί δουλειά έχουν αυτά πάλι; — Έχουν και παραέχουν. Τα ξεστρώνεις άπό τό κρεβάτι, τα δένεις τόνα με τόλλο, και τί μιάν άκρη τί δένεις στο παράθυρο κι' απ' την άλλη πιάνεσαι σ' και κατεβαί-νεις. — Σκαριασχείο, δηλαδή; — Τί ήθελες να γίνη; Μοδ άρεσε, βλέ-πεις ή μπάλλα. *

Αστέριος ΤΗΣ ΜΠΑΛΛΑΣ

ΜΙΜΗΣ ΜΠΕΝΑΡΔΟΣ: Ό «σέντερ φόρ» και τό... λαγοπόδαρο

χε μπή στο αίμα του και κυλούσε μ' αυτό στις φλέδες του, στην καρδιά του και κυ-ρίως στα πόδια του. — Σ' αυτές τις περιπτώσεις, συνήθως τα πό-δια μυρμηγκιάζουν και για να επανέλθουν στη φυσιολογική τους κατάσταση πρέπει να κλωτοήσ, να κλωτσάς συνέχεια και να τρέ-χης, όπου... — Όσοπου; — Δε χρειάζεται φιλοσοφία για να τό κα-ταλάβης. Όπου να βάλεις γκόλ. — Τέτοια γκόλ, γκολακία θάλεγε κανείς, ό Μίμης Μπενάρδος έβαζε πολλά εκεί κάτω στο δάσος του Χαϊδαρίου, όταν έπαιζε με τους παιταρικάδες της γειτονιάς. Γκόλ, ποδ τον έκαναν να νιώθι μιά πρωτόγνωρη χαρά, ένα κύμα ένθουσιασμού ποδ του φούσκωνε τό στήθος, γκόλ ποδ τό σούχνητοσε όλη μέρα ή «μαρίδα» του Χαϊδαρίου. — Κι' όχι μονάχα, ή «μαρίδα» αλλά και οι

— Την μπάλα; — Ναι. — Γιατί; — Για να δοθί ή άπάντησις πρέπει να έπι-χειρησουμε ένα ταξίδακι. Όχι και πολύ μα-κρινά! Ός τη Δωρίδα. Στα κατασάβαρα και στα δασωμένα βουνά της, στους λόγγους και στις ρεματιές όπου βρίσκεται χωμένο τό κυριουδάκι όπου γεννήθηκε ό Μπενάρδος, και όπου συνήθιζε να περνά συχνά μερικές μέρες τό χρόνο. — Όπως τονίασε και στην άρχή, στα χω-ριά της Δωρίδας άφθονούν οι λαγοί και οι πέρδικες, ποδ γίνονται στόχοι των έντοπιων κυνηγών. — Μεταξύ αυτών κι' ό Μίμης. Κυνηγός σπου-δαίος, ποδ ζέρει να σημαδεύη με τό ντουφέ-κι τό θήραμα, όσο καλά σημαδεύει στο γη-πεδο με τη μπάλλα την εστία των τερματο-φυλάκων. — Όδός και τρόμος λοιπόν της πέρδικας και του κότσουρα, Μίμη, έ; — Όχι, όχι. Τίς πέρδικες δέν τις καταδέ-χεται γιατί είναι... — Τί; Θηλυκές; Μήπως τρέφεις άδυναμία στο άσθενές φύλο; — Μην τό πας άλλοι. Οι πέρδικες είναι πολλές και δέν άρίζι να χαρμάνισι τά φυ-σίνγια. Προτιμώ να βαράω λαγούς. — Και τους «βαρά». Τους άποδεκατίζει κα-λύτερα. — Ύστερα από κάθε «παγάνω» στην όποία συμμετέχει με άλλους συνοχωριανούς του έ-πιστρέφει νικητής και τροπαιούχος με δύο και τρεις και τέσσερις λαγούς στην τσάντα. Λες κι' είναι... «παιδιά του Πειραιά».

Ο Μίμης Μπενάρδος

— Και τό λαγοπόδαρο; — Ναι, τό φυλάω. Ψέρνουν γούρι. Έτσι, λένε. — Ξωστά. Τόχουμε άκούσει και μεις. Μά-λιστα... πάλι; — Νά, μιά ιδέα... — Τον άνακινώνουμε. Και τη γνωστοποι-ούμε και στον προπονητή και στο έφορο πο-δοσφαίρου του Παναθηναϊκού. Κάθε Κυρια-κή ποδ ή πρωταθλήτρια Έλλάδας θάχη παι-νιδι στο γήπεδο της λεωφόρου, πώς άπό τό δίκτυο της αντίπαλης ομάδας να άρα-διάζη μερικά από τό λαγοπόδαρο του Μίμη. Θά μέρουν νούρι. — Έξ άλλου, τό σημερινό μας άστέρι, θά μπουδ να τσεκάρη με τη μπάλλα στο δί-κτυο, δίχως λάθος και τό γκόλ θά πέφτουν βροχή. Μιά ιδέα ρίχνουμε... *

Νά και μερικά «μικρά μυστικά»: — Ό Μίμης Μπενάρδος εκτός από τη μπάλ-λα και τό «κυνάρι» άγαπά με πάθος τό κο-λύμπι. Δίχως ύπερβολή, κολυμπά σαν ύάρι. Αυτό όμως συμβαίνει μονάχα τό καλοκαίρι, όταν δέν νίνωνται άνώνες νιες τό ποδό-σφαιρο και τό κολυμπί είναι διαίτη από ποδ άπαρνούρεται από τους προπονητάς να διε-ξάγωνται ταυτοχρόνως. — Ό πατέρας του ό Νίκος Μπενάρδος έρνάεται στους ΣΠΑΠ και ή μητέρα του ή κυρία Άρμινία, δέν τον κλειδώνει πιά. — Νιςθεται τώρα καμαρώει να τό μοναχοπαίδι της και μάλιστα, κάθε Κυριακή άπόνευσε, σπινάει μπροστά στο ρα-διόφωνο καί παρακολουθεί λέζι πρds λέζι τα ήπς του Παναθηναϊκού. — Ό Μπενάρδος δεχόριζε σαν ποδοσφαι-ριστές τόν Δινδουλάκη και τόν Παπαευμα-νουήλ, με τον όποιον τον συνδέει στενή φι-λία. — Δε ρυκνάζει τακτικά στο θέατρο και στούς κινηματογράφους, γιατί δέν του πο-λυαρεσούν. — Και πως ψυχαγωγείσαι; — Λίγος χορός και λίγη τραγουδι και... κα-λή καρδιά. — Παρέλειψες κάτι. — Τί; — Τόν έρωτα. Κοκκινίζει και βουλώνει τό στόμα. Έτσι, ρα κομονελά. — Με πανιδεφεα, λέει. — Γιατί; — Νά... Είπαμε να μιη μιλήσουμε για μένα και δέν κάναμε άλλη δουλειά παρα να λέ-με περί... Μπενάρδος. — Τί να γίνη; Οι «ντριπλες» δέν υπάρχουν μονάχα στο γήπεδο. Ίσχυουν και στη δη-μοσιογραφία. Και — άν θέλεις — και σε κά-θε εκδόλωσι της ζωής. — Ύστερα πόσοι θε εκπλάσσει; — Τέον και έξίσουσιν δίπλα σάς, στη δουλειά σας, στο μαγαζί ή στο γρα-φείο! Η και στο όριο!

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

παίρνουν εγκαίρως τὰ μέτρα
τους — ἀντὶ νὰ... καταρῶνουν
πὺ εἶναι τόσο παγὺ τὸ παιδάκι
τους!

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

παίρνουν εγκαίρως τὰ μέτρα
τους — ἀντὶ νὰ... καταρῶνουν
πὺ εἶναι τόσο παγὺ τὸ παιδάκι
τους!

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἀκόμα τῆς ζω-
ῆς του, τὸ μωρὸ καταλαβαίνει
ὅτ ἡ τροφή του προέρχεται ἀπὸ
τὴ μητέρα του. Συνδυάζει λοι-

Με τὴ λογικὴ αὐτὴ δίαίτα, τὸ
βάρος του θὰ διατηρηθῇ μέσα σὲ
λογικὰ ὅρια.

Οι δύο σύμφοροι έχουν
 τια, και μόνο στο ένα τρίτο έχουν
 κι' οι δύο καστανά. Φυσικά, οι ά-
 ριθμοί αυτοί είναι στατιστικά δεδο-
 μένα, που αφορούν την ανθρωπότη-
 τα στο σύνολό της, και όχι μία
 οικογένεια.

είναι παρά ένας δεκτητής ραδιοφώνου, ο οποίος του επιτρέπει, ενώ κινείται μυστα στο γήπεδο να παίρνει οδηγίες από τον προπονητή της ομάδας, που έμποττεύει τον αγώνα (κάτω).

Ο ΠΛΑΤΩΝ

πολλά πράγματα για τη σωκράτειο φιλοσοφία, γιατί ο μεγάλος φιλόσοφος δεν είχε γράψει τίποτα. Απ' εναντίως ο ἄντριστος μαθη-

νωση μιας «ιδανικής πολιτείας» στην οποία
θα κυβερνοῦσαν οἱ «ἀριστοὶ σὲ γνώσι καὶ ἀ
ρετῇ». Καὶ αὐτοὶ κατὰ τὸν Πλάτωνα ἐπρεπ
νὰ εἶναι οἱ φιλόσοφοι.

οἱ φιλόσοφοι—λέγει ὁ Πλάτων—δὲ θὰ λείψουν
τὰ κακὰ ἀπὸ τῆς κράτης καὶ γενικώτερα ἀπὸ
τὴν ἀνθρωπότητα.

Ο Πλάτων (Πορτοφύ που βρίσκεται στο Χάλ-

Στὸ μεταξύ όμως οἱ φίλοι τοῦ Πλάτωνα
εἶχαν μαζέψει τὰ χρήματα γιὰ τὰ λύτρα. Καί
ὅταν γύρισε στὴν Ἀθήνα, μὲ τὰ χρήματα αὐ-
τὰ ἀγόρασε στὸ ἱερὸ τοῦ ἥρωα Ἀκαδήμου ἕ-

νον κῆπο, όπου εγκατεστάθηκε τὴ φιλοσοφική
του σχολή, ποὺ ὀνομάστηκε Ἀκαδημία ἀ-
πὸ τὸ ὄνομα τῆς τοποθεσίας. Ἐπὶ ἐνεακόσια

ἐπρόκειτο να διαδεχθῇ τὸν τύραννο στὶς Συρακούσες. Ὁ Πλάτων ἐβλεπε πλέον πῶς τὸ ὄνειρό του, τῆς ἰδανικῆς πολιτείας, θὰ πρα-

Για ένα χρονικό διάστημα τὰ είχε ἀποδε-

κατίσει μια επίδημια «μυξοματώσεως», τώρα όμως πολλαπλασιάζονται και πάλι με καταπληκτικό ρυθμό.

84

ΜΕΣΑ στη μοναχική άγροικία, που ξεπετιόταν από την τεφρή έρημιά του σθινοπαρινοῦ τοπίου, μιά έρωτική καταιγίδα είχε ξεσπάσει μ' ὅλη της τὴν έντασι: Ὁ Βλάσης Γιαννετῆς, ὁ πλούσιος γαιοκτήμονας—ὁ πῖο πλούσιος τῆς περιοχῆς—εἶχε φλογιστῇ ἀπὸ τὸν έρωτα! Τόσα χρόνια εἶχαν περάσει ἄγονα, χωρίς

—Ποῦ σὲ ξέρω; ρώτησε ὁ Βλάσης τὴν τσιγγάνα.

αἰσθημα. Μοναδικός του πόθος ἦταν νὰ μαζέψῃ ἀγαθὰ πῖο πολυά—κτῆματα, γενήματα, ζωντανά... Ἐνα ἄγριο πάθος πλουτισμοῦ γέμιζε ὁλόκληρη τὴν ύπαρξί του! Μάκενε... μάκενε... Γιατί; Γιὰ ποιόν; Μόνος του ἦτανε, μόνος του ζοῦσε μέσα στὸ μεγάλο του σπίτι, ποὺ δὲν τὸ γέμιζε τίποτε, μὰ κι' εἶνε ἀδίο ἀπὸ στοργή κι' ἀπὸ ἀγάπη. Καὶ νά—τὴν τώρα ποὺ εἶχε ἔρθε ἡ ἀγάπη! Λίγο ἄργα, μὰ, ἐπὶ τέλους, ἔστω καὶ μὲ ἀργοπορία, εἶχε φτάσει. Καὶ τὴν ἀγάπη τὴν εἶχε ἐκπροσωπῇ ἓνα γλυκύτατο γυναικίο πλάσμα, ποὺ εἶχε ξεπέσει ὡς τὸ μελαγχολικό του ἐρημητρίο γιὰ νὰ τοῦ θυμίσῃ ὅτι ἦταν ἄνθρωπος κι' αὐτός— ἄνθρωπος ποὺ εἶχε τόσα ἀνώφελα χρόνια σπατάλησῃ τὴ ζωὴ του... Εἶχε φτάσει ἓνα μουντὸ ἀπομυῆμερο γυροῦντας δουλειά. Ὁ ἐπιστάτης τοῦ Γιαννετῆ, ὁ Διονύσης, μπῆκε νὰ τοῦ τὸ πῇ: —Εἶναι μιά καὶ γυροῦει δουλειά...

Τὰ παράξενα ΤΟΥ ΤΥΡΙΟΥ

Τὸ πρῶτο κείμενο ποὺ κάνει λόγο γιὰ τὸ τυρὶ ἀνάγεται στὸ ἔτος 1400 π.Χ. Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἔφτιαχναν τυρὶ ἀπὸ γάλα πρόβειο, κι' οἱ Ἕλληνες ἀπὸ πρόβειο καὶ κατσικίσιο ἀνακατεμένα. Τὸ κρέας τὸ σιτάρι καὶ τὸ τυρὶ εἶναι οἱ τρεῖς τροφές ποὺ ἀναφέρει ὁ Ὀμήρος. Κι' οἱ ἀθηναῖοι τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος τρώγανε πολὺ τυρὶ, γιατί ἐκτιμοῦσαν τὴ μεγάλη θρεπτικὴ ἀξία του. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, λίγο ἀργότερα, τὸ δίνουν στοὺς στρατιώτες τους οἱ Ῥωμαῖοι καὶ οἱ Ἰουδαῖοι. Ὅπου ἡ Βίβλος μιλάει γιὰ βούτυρο, ἐννοεῖ τὸ τυρὶ—ἓνα ἄλλο εἶδος φέτας.

Τὸ τυρὶ περιεῖχει τὰ βασικὰ θρεπτικὰ συστατικά τοῦ γάλατος, συγκεντρωμένα σ' ἓνα στερεὸ ὄγκο, ποὺ σχηματίζεται εἴτε μὲ τὸ φυσικὸ ξύνημά του, εἴτε

ΟΤΑΝ ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΚΥΒΕΡΝΑ

Σμίξανε θυμωμένα τὰ φρύδια τὸν ἀφέντη: —Δουλειά;... Καὶ ποῦ νὰ τὴ βροῦμε τὴ δουλειά; Ἐδῶ δὲν καταφέρνουμε νὰ ζήσουμε ἐμεῖς καὶ θὰ μαζέψουμε καὶ ζητιάνους... Ὁ Διονύσης κοντοστεκόταν.

πιβαλλόταν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ἦτανε μελαχροινῇ, μὲ μάτια καταπράσινα ποὺ μέσα τους ἀστροπελούσε τὸ πάθος! —Τί θέσι;... τὴ ρώτησε ὁ ἀφέντης μαλακωμένος.

Τοῦ γέλασε—κι' ἦτανε τὰ δόντια της μιά διπλὴ σειρά ἀπὸ ἀστραφετέρὰ μαργαριτάρια... —Δουλειά;... τοῦ ἀποκρίθηκε. —Ποῖς σὲ στέλνει; —Κανένας... Ἐμαθα ὅτι ἐδῶ δὲν ἔχετε ἀνθρώπους καὶ εἶπα ὅτι θὰ πείσους μιά γωνιά καὶ γιὰ μένα...

Ξαναχάιδεψε τὰ μουστάκια του ὁ ἀφέντης: —Κάτσε... τῆς εἶπε. Ἐκάτσε. Καὶ ἀπὸ τὴ μέρα ἔκείνη ἡ Φῶτα ἔγινε τὸ ἀφεντικό τοῦ ἀφέντη!

Ὁ Γιαννετῆς τῆς δόθηκε ἀνεπιφύλακτα. Τόσα χρόνια ἡ καρδιά του διψοῦσε γιὰ ἔρωτα καὶ, νά τον, ὁ ἔρωτας ποὺ εἶχε φτάσει μαζί με τὴν ὀριμότητα, μαζί με τὰ γκρίζα μαλλιά.

Ἡ Φῶτα δέχτηκε γεμάτῃ αὐτοπεποίθησι τὸ ρόλο ποὺ τῆς ἔξασφάλισε ἡ ὁμορφιά της. Ἐδῶσε πρόθυμα τὸν ἑαυτὸ της καὶ δέχτηκε γιὰ ἀντάλλαγμα τὰ πλούτη, ποὺ τῆς πρόσφερε μὲ ἀπλοχεριά ὁ μεσοκόπος ἀφέντης... Ἡ προοπτικὴ τῆς ἦτανε νὰ τὸν παντρευτῇ. Κι' αὐτὸ δὲν ἄργησε νὰ τὸ πετύχῃ. Ἀφού τῆς τὰ χάρισε ὅλα ὁ Βλάσης Γιαννετῆς, τῆς χάρισε καὶ τὸ ὄνομά του...

Κι' ἔτσι ἡ ἐρωτικὴ καταιγίδα κατευνάστηκε μέσα στὴ γλυκειὰ

ΚΟΡΗ Τῆς Τσιγγάνας

—Ἐ, τί κάθεται;... τοῦ φώναξε ὁ Βλάσης. —Τί νὰ τὴν κάνω; —Διώχτην! —Ὁ ἐπιστάτης μισόκλεισε τὰ μάτια του μὲ πονηριά: —Εἶναι ὁμορφὴ, ἀφέντη. Μπὰς καὶ γουστάρεις νὰ τὴ δῆς;... —Ὁμορφὴ!... —Ὁ Βλάσης χαίδεψε τὰ παχειὰ του μουστάκια. —Καλὰ, τότε. Φέρτηνε νὰ τὴ δοῦμε... Ἦτανε, πραγματικά, ὁμορφὴ! Μὲ μιά ὁμορφιά παράξενη ποὺ ἔ-

δοιομορφία τοῦ γάμου. Δὲν εἶχε σημασία, ἀν τὸ καινούριο ζευγάρι εἶχε στὰ χρόνια διαφορά μεγάλη. Ὁ ἔρωτας πηδαίει τὶς ἀδύσους, γεφυρώνει τὸ χάος. Εὐτυχισμένος καὶ ξενόιστος ὁ Βλάσης ζοῦσε μαζεμένη τὴν εὐτυχία ποὺ τόσα χρόνια εἶχε ἀρνηθῇ στὸν ἑαυτὸ του. Καταλάβαινε πόσο ὁμορφὴ εἶναι ἡ ζωὴ καὶ πόσο ἄσκημα τὴν εἶχε ζήσει... Καὶ μιά μέρα ἦθε ὁ Διονύσης νὰ τοῦ πῇ: —Μιά γυναῖκα σὲ ζητάει... —Γυναῖκα; Τί γυναῖκα;...

Πρόσφατες ἔρευνες ἔχουν ἀποδείξει ὅτι τὸ τυρὶ εἶναι ἡ πῖο ἐυκολοχώνευτη τροφή, ἀρκεῖ μονάχα νὰ τρώγεται σιγά—σιγά, σὲ μετρία ποσότητα καὶ μαζί μὲ ψωμί.

Τὸ τυρὶ ἀναπληρώνει ἄριστα τὸ κρέας ἢ ἄλλα πρωτεϊνούχα τρόφιμα. Συνιστάται ἰδιαίτερος στις ἐγκύους, στις θηλάουσες καὶ στὰ παιδιά, γιατί τοὺς προσφέρει τὸ ἀσβέστιο ποὺ χρειάζεται γιὰ τὸ σχηματισμὸ τῶν ὀστέων καὶ τῶν δοντιῶν.

Τὰ μικρόβια τοῦ τυριοῦ, ἀπαράτητα γιὰ τὸ ὄριμάσμα του, εἶναι τελείως ἀβλαβῆ. Ἐνας Γάλλος βιολόγος ὑπολόγισε ὅτι, σὲ 100 γραμμάρια παλὸ τυρὶ ὑπάρχουν περισσότερα μικρόβια, πᾶνους κατοίκους ὅλης τῆς ἀπ' τοὺς κατοίκους ὅλης τῆς Γῆς!

Ἡ τυροκομία ἔχει συστηματοποιηθῇ ἰδίως στὴν Ἑλβετία, ὁποῖα λειτουργεῖ κι' ἓνα «πανεπιστήμιο τοῦ τυριοῦ» ποὺ χορηγεῖ διπλώματα! Ὑστερα ἔρχονται ἡ Διπλώματα! ἡ Ὁλλανδία, ἡ Δανία καὶ ἡ Ἰταλία.

—Μιά μεσοκόπη... —Τί θέλει; —Εἶναι, λέει, μάνη τῆς κυρῆς...

Ἡ Φῶτα πετάχτηκε ὀρθή: —Ἡ μάνη μου!... Ἐτρεξε καὶ τὴν ἔφερε. Ἦτανε ἴδια μὲ τὴν κόρη της—ἴδιο χρώμα δέρματος, ἴδια μάτια... Ὁ Γιαννετῆς ἔσμιξε τὰ φρύδια του κατὶ τοῦ θυμίσῃ αὐτὴ τὴ γυναῖκα. Τὸν ζύγωσε καὶ τοῦ χαμογέλασε μὲ σαρκασμό:

—Τί γίνεσαι, Βλάση;... Πόσα χρόνια ἔχουμε νὰ δωθοῦμε!... —Ποῦ σὲ ξέρω;... —Δὲν εἶμαι ἡ Μίρκα;...

Ἡ Μίρκα! Μιά αὐλαία ἀνοῖξε μπροστὰ του καὶ ἔφισε νὰ περάσῃ ἡ ὁμηρικὴ τῆς θυμῆσι: Ἡ Μίρκα, μιά περαστικὴ τσιγγάνα— ἔδῶ καὶ χρόνια. Εἶχε μείνει κάμποσο κοντὰ του, γιὰ νὰ τοῦ χαρίσῃ λίγες στιγμὲς χαρᾶς. Κι' ὕστερα εἶχε φύγει ἔσφριζόντας τοῦ λίγα λεφτά! Χαλάλι της...

Ὁ Βλάσης δὲν τὴν εἶχε κυνηγήσει. Μιά καὶ τοῖχε χαρίσει τὸν ἑαυτὸ της ἃς ἔπαινε καὶ κατὶ... Ναι, μὰ... Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ἡ περαστικὴ τσιγγάνα, ἦταν ἡ μάνη τῆς γυναῖκας του;

—Ἐχουμε παλιές γνωριμίες μὲ τὸν ἄντρα σου... εἶπε ἡ γυναῖκα στὴν κόρη της. —Τὸ βλέπω... ἀποκρίθηκε ἡ Φῶτα.

Ἡ τσιγγάνα τῆς ἔρριξε μιά ματιά: —Ἀσε μας μόνους...τῆς εἶπε.

Ὅταν ἔμεινε μόνος του μ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ὁ Βλάσης, τῆς ἔπιασε τὸ χέρι: —Γιατί ἦρθες; τὴ ρώτησε.

Αὐτὴ ἔδωκε ἓνα τσιγγάνικο καὶ τὸ ἄναψε: —Ἦρθε γιὰ νὰ δῶ τὸ γαμπρό μου! τοῦ πέταξε.

—Ὅλα τελειώσανε ἀνάμεσά μας... —Μπᾶ... Κι' ὅλα ξαναχίσανε... μὲ τὴν κόρη μου...

Τὸ χέρι τοῦ Βλάση ἔγινε τανάλια ἀπάνω στὸ δικό της: —Τὴν κόρη αὐτῇ... πότε τὴ γέννησες; μούγκρισε.

—Πότε; Ἐννιά μῆνες ἀφού ἔφυγα ἀπὸ σένα! τοῦ πέταξε. Χλωμός, ἄσπρος, ὁ Βλάσης ἔφισε τὸ χέρι της:

—Σώπα!... —Γιατί νὰ σωπάσω; Σὲ φοβίει ἡ ἀλήθεια;... —Δὲν εἶναι ἡ ἀλήθεια! Βλάση...

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, Βλάση... Νὰ καὶ τὸ βαφτιστικὸ τῆς Φῶτας... Γράφει ἐδῶ πότε γενήθηκε.

Μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε αὐτὸς πῆρε τὸ χαοτὶ καὶ τὸ διάβασε. Ἡ ἡμερομηνία ἦτανε σύμφωνη μ' αὐτὸ ποὺ τοῦλεγε ἡ τσιγγάνα: Ἡ γυναῖκα του εἶχε γεννηθῇ ἑννιά μῆνες μετὰ τὴ φυγὴ τῆς μητέρας της ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του—τότε.

Ἡ τσιγγάνα τὸν κύτταζε μὲ ἄγριο θοῖαμβο, μὲ τὰ μάτια της ποὺ ἀστροπελούσανε γεμάτα κακία...

—Γιατί τὸ ἔκανες αὐτό;... τὴ ρώτησε.

—Γιὰ νὰ σὲ ἐκδικηθῶ! Γιατί μὲ περιφρόνησες τότε. Ὅταν σοῦ εἶπα νὰ μὲ παντρευτῇς, μοῦ εἶπες—θυμάσαι;— ὅτι δὲν παίρνεις μιά τσιγγάνα. Νὰ ποῦ πήρες τὴν κόρη τῆς τσιγγάνας—τὴν κόρη σου!

Ὁ Βλάσης ἔβγαλε μιά δυνατὴ φωνὴ κι' ἔφυγε σὺν τρελλός!

Τὸν βόηκανε στὸ βάθος ἐνὸς γκομενοῦ μὲ σπασμένο κεφάλι, δὺς—τοῖα χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ κτῆμα.

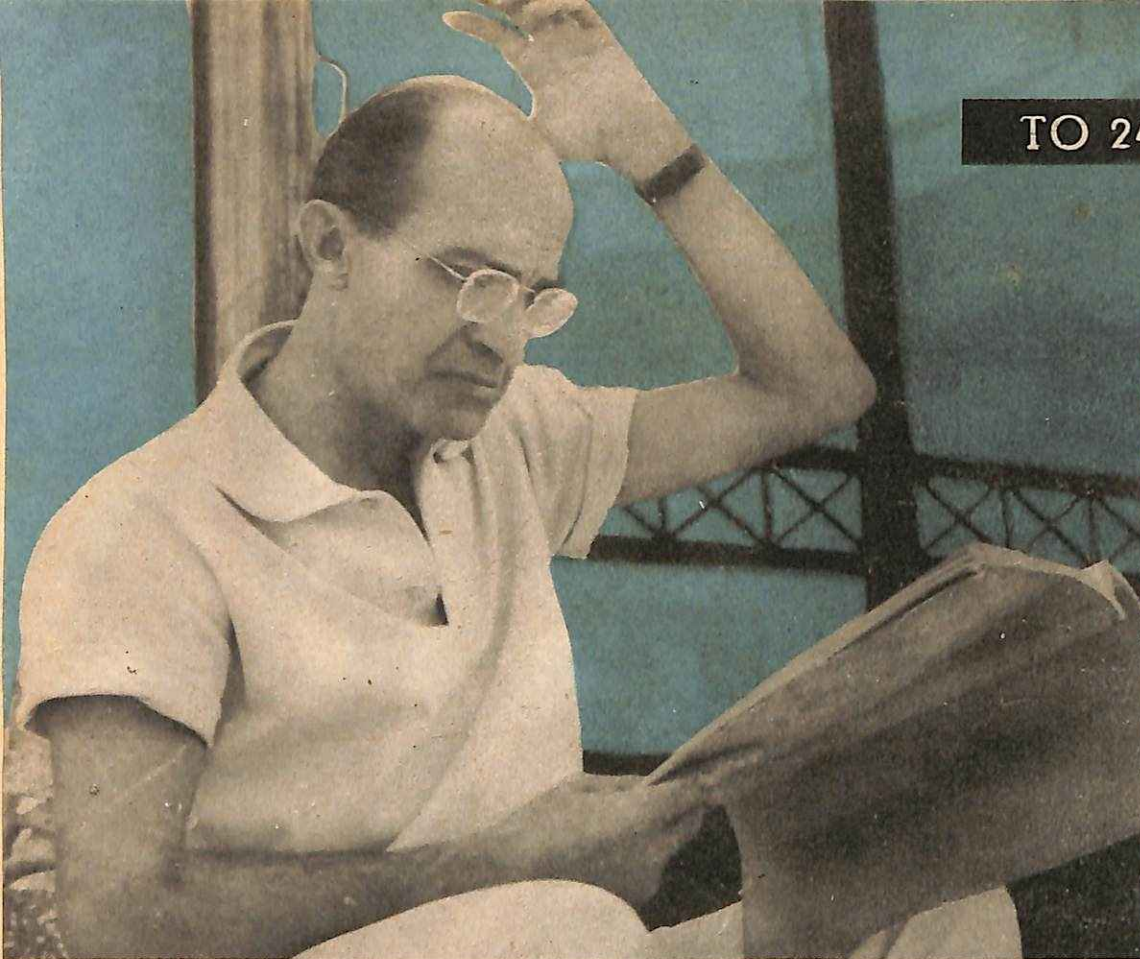
Καὶ ἡ γυναῖκα του κληρονόμησε τὰ καλά του. Ἡ τσιγγάνα εἶχε συνδυάσει τὴν ἐκδίκησιν μαζί μὲ τὸ κέρδος. Καὶ τὰ εἶχε πετύχει καὶ τὰ δύο...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

—Θὰ παντρευτοῦμε καὶ θὰ ζήσουμε σ' ἓνα ὄραιο σπίτι μὲ πολλὰ παιδάκια... Πρέπει μάλιστα νὰ σοῦ πῶ πῶς ἐγὼ κίελας τὸ σπίτι!... —Ὁραία! Γιατί κι' ἐγὼ ἔχω τὰ παιδάκια!...

ΓΑΛΛΙΑΣ

ΤΟ 24ΩΡΟ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

— Όχι, αδερφέ!
Ο Ντίνος διαβάζει τον καινούργιο ρόλο του και παρσούρεται από το κείμενο. Έτσι η μελέτη καταντά νάναι ταυτόχρονα και πρόβα.

Χαμογελά, κοκκινίζει και... σκύβει το κεφάλι.

— Υστερα, ανοίγει τα χείλη.
— Ναι. Είναι σωστό. Γιατί άπορείς; Είναι το θεατρικό είδος, που μου ταιριάζει. Που τόχω στην καρδιά μου.

— Τότε, γιατί χωρίςες κάποτε απ' το Φωτό-πουλο;

Στριφογυρίζει τα δάχτυλα, περνά τη γλώσσα ελαφρά πάνω στα χείλη και σηκώνει τους ώμους.

— Νά σου πω. Κι' αν χωρίσαμε... δεν πάσαμε ν' αγαπιόμαστε. Ήμασταν μια ταιριαστή εταιρεία οι δύο μας. Άλλα ξέρεις; Πάσαμε έτσι να-μαστέ κι' οι δύο μας ολόκληροι κι' ήμασταν... μισοί. Ξέρεις τί πράγμα είναι νασαι το μισό του εαυτού σου;

Σταματά για μια στιγμή να μιλά κι' ύστερα το πρόσωπό του φωτίζεται. Η μικρή φλογίτσα, ο τόσο συνηθισμένος εκείνος σπινθήρας, που μαγνητίζει, κάνει την εμφάνισή του στις κόρες των ματιών.

— Θυμάσαι... θυμάσαι εκείνο το «Ανθρώποι-άνθρωποι» στο «Μετροπόλιταν»;

— Άν το θυμάμαι; Ούτε λόγος.

★

Αν προσπαθήσει κανείς να θυμηθεί τα παλιά, θα βρει πολλά, μα πάρα πολλά έργα, στα όποια ο Ντίνος 'Ηλιόπουλος έπαιξε, διέπρεψε και θριαμβέυσε, σκόρπισε το κέφι και μάζεψε χειροκροτήματα. Τόσα γεροκροτήματα, που θα μπορούσε να γεμίσει με δαυτά ολόκληρες αίθουσες! Κι' απ' τα πρώτα του βήματα μάλιστα.

Στο θέατρο βγήκε όταν η Αθήνα ήταν βυθισμένη στην πείνα και τη σκλαδιά, κι' η Ελλάδα μας σπάρζε κάτω απ' τη μπότα του Γερμανού κατακτητή. Προηγούμενος όμως, είχε σπουδάσει την υποκριτική τέχνη στη Σχολή του Γιαννούλη

Έπ'α νω: Κοκέττης. Μάλλον όχι. Άλλα μία και θρέθηκε μπροστά του το καθρεφτάκι του αυτοκινήτου γιατί να μην καμάρωσε τον εαυτό του για λίγο ο 'Ηλιόπουλος; Κ'ά τω: «Εμπρός! Γυρίζουμε». Ο Ντίνος και η Ντίνα μπροστά στο φακό. Ο Ντίνος είναι ο 'Ηλιόπουλος και η Ντίνα η Τριάντη. Όσο για την ταινία που γυρίζεται φέρει τον τίτλο «Τρεις κούκλες κι' εγώ» και θα την δπτε το χειμώνα στα αθηναϊκά σινεμά.

— Υστερα, η ζωή προχώρησε. Κι' ο 'Ηλιόπουλος απέτελεσε βασικό στέλεχος του θιάσου Κατερίνας. Ήταν ένα είδος προβαλάμου για τη μεγάλη κατοπινή επιτυχία ο θίασος της Κατερίνας, πράγμα που συνέβη και συμβαίνει ακόμα με άλλα αστερία του θεάτρου.

— Γιατί; Τί συνέβη, Ντίνω;...

— Συνέβη... η Μαρίκα.

— Ποιά Μαρίκα;

— Μιά Μαρίκα έχουμε στο θέατρο. Τη μεγάλη μας Μαρίκα Κοτοπούλη. Παίζαμε τότε το «Κυρία σάς αγαπά». Η Κοτοπούλη ήρθε να δπ την παράστασι και, στο διάλειμμα, μās επισκέφθηκε στα παρασκήνια. Με συγχάρηκε, με αγκάλιασε και μούπε μια κουβέντα, που μ' άναστα- τωσε.

— Δηλαδή;

— Νά, μού είπε πώς η θέσι μου ήταν κοντά της.

— Μεγάλη κουβέντα, ε;

— Μεγάλη δέ λες τίποτα. Όλη τη νύχτα δε μπόρεσα να κλείσω μάτι.

Έτσι ο 'Ηλιόπουλος, κάποιο ωραίο πρωί, η μάλλον βράδυ, βρέθηκε στο θίασο Κοτοπούλη, κι' έπαιξε δίπλα στη μεγάλη μας Μαρίκα στο «εο πάτωμα». Κι' όπως τόχε προείπει η αδέχαστη πρώτη κυρία του θεάτρου μας, πέτυχε, στάθηκε δίπλα της με άνεσι και... καθιερώθηκε.

Ακολούθησε μια έπαχη θριάμβου, από το 1947 ως το 1950. Ο Ντίνος 'Ηλιόπουλος εργά- ζεται έντατικά, παίζει και ανεβαίνει. Συμμετέ- χει σε διαφόρους θιάσους, με τον Ορέστη Μα- κρή, με την Ειρήνη Παπά, με τον Τσαγανέα, τη Σμαρούλα Γιούλη, το Ρίζο και, τέλος, σμίγει με το Φωτόπουλο, με τον όποιο ίδρύουν δικό τους θίασο, το «θίασο Φωτοπούλου - 'Ηλιόπουλου».

Ποιός δε θυμάται τις αδέχαστες επιτυχίες του καλλιτεχνικού αυτού ζευγαριού, που είχε κα- τακτήσει τότε ολόκληρη την Αθήνα;

— Κι' ύστερα;

— Υστερα στο «Ρέξ», μέχρι πέρυσι, με την Τζένη Καρέλη, που έπαιζε στο «Κοροϊδάκι της δεσποινίδος». Και μέχρι φέτος, την καινούργια σαιζόν, που θ' ανεβάσαμε μια καινούργια κω- μωδία των Βασιλειάδη - Τσιφόρου. Μονάχα, που φέτος δε θα έχουμε την Τζένη, αλλά καινούργια πρωταγωνίστρια. Την Κάκια Άνολιτή. Ό,τι χρειάζεται.

— Περιμένουμε, λοιπόν, να σε χαρούμε, Ντί- νο. Να σε χαρούμε και να σε χειροκροτήσουμε.

★

Αν ο 'Ηλιόπουλος θεωρείται σήμερα σαν ένα απόχτημα, μια διαλεχτή μονάδα για το ελληνι- κό θέατρο, άλλο τόσο θεωρείται σαν απόχτημα και για τον κινηματογράφο. Όπως από το παλ- κοσέβιο, έτσι κι' από την δδόνη, ξέρει να σκορ- πιά το άδιστο και πλούσιο γέλιο σε μικρούς και μεγάλους. Οά μπορούσαμε εδω ν' αναφέρου- με ένα πλήθος ταινιών, στις όποιες έχει πρω- ταγωνισήσει και οι όποιες είχαν μεγάλη επιτυ- χία, καλλιτεχνική και έμπορικη. Οά περιοριστού- με να σάς μιλήσουμε γι' αυτές, που θα δπτε το χειμώνα, τις όποιες γυρίσε φέτος το καλοκαίρι. ή και «γυρίσει» ακόμα.

Είναι τρεις: Μιά αστυνομική με την Τζένη Καρέλη, που έχει τον τίτλο «Τρεις κούκλες κι' εγώ». Μιά άλλη ακόμη, που τιτλοφορείται «Η Χιονάτη και τα έφτα γεροντοπαλλήκαρα» και μια τρίτη σε σενάριο του Καμπανέλη, η «Οι- κογένεια Παπαδοπούλου».

Τα κινηματογραφικά αυτά «γυρίσματα» του τράνε το μεγαλύτερο μέρος του 24ώρου του. Μέ- σα στις ασχολίες αυτές, βάλε και τις καθη- μερινές πρόδες στο θέατρο «Ρέξ», έν. όπει της νέας σαιζόν, και θα βρήτε ότι...

— Νά, μού μένει ελάχιστος καιρός. Πολύ λίγος. Ίσα-ίσα για ύπνο, ομολογεί.

— Δηλαδή, θέατρο - σινεμά - ύπνος, αυτή εί- ναι η τριλογία της ζωής σου;

Νέο χαμόγελο, νέο κοκκίνισμα, νέο σκύψιμο του κεφαλιού.

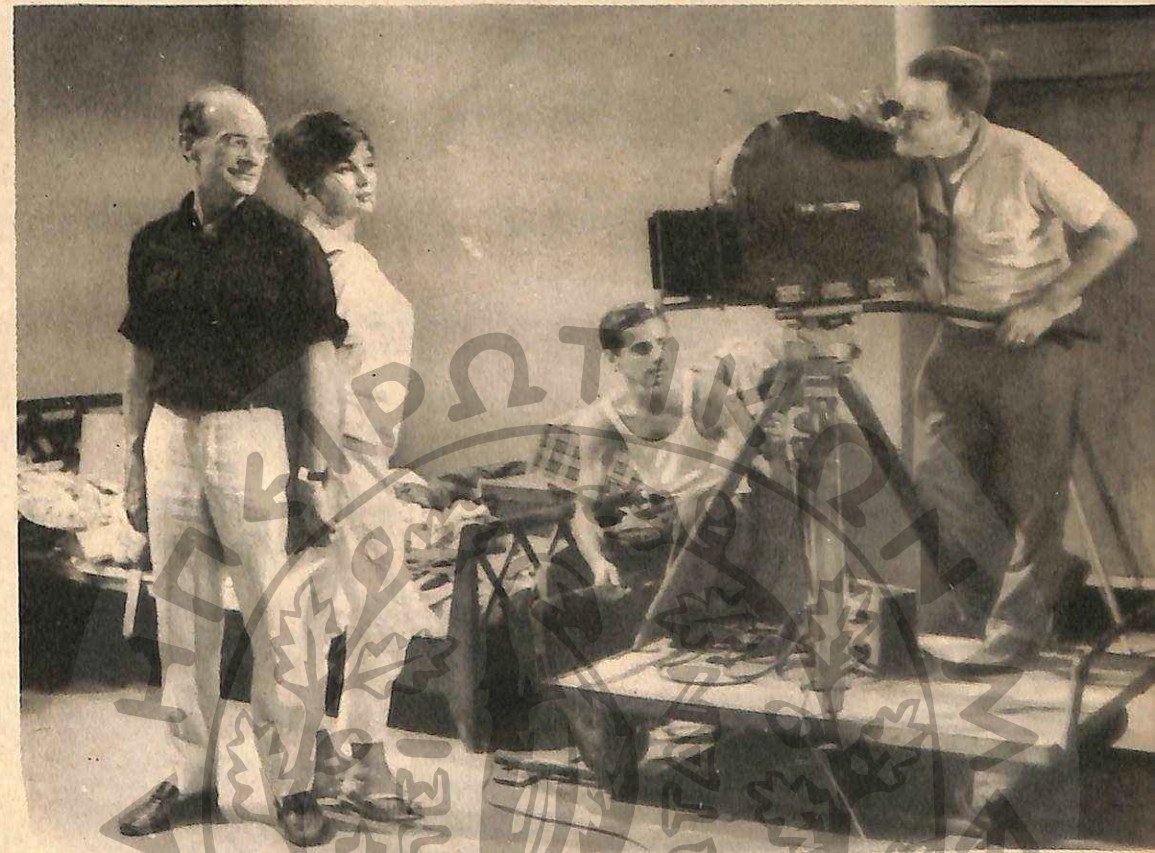
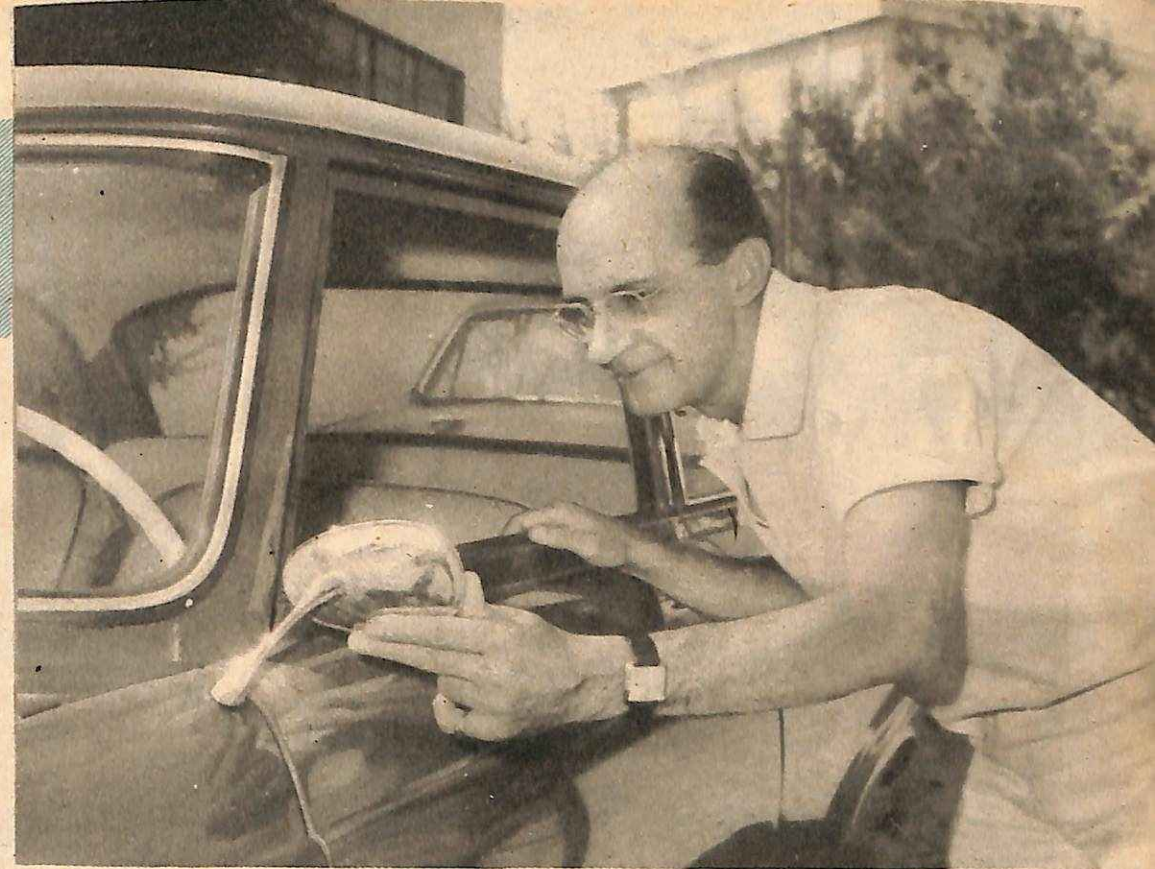
— Δέ φτάνει; Δηλαδή πώς...

— Νά, λέω πώς υπάρχουν κι' άλλα πράγμα- τα στη ζωή...

Πάλι η φλογίτσα στα μάτια.

— Ναι... ναι, σωστά. Έχεις δίκιο. Υπάρχει και το διάβασμα. Ξέρεις, διαβάω πολύ. Έρ- γα θεατρικά, αυτά που πρόκειται να παίξω κι' αυτά που πρόκειται... να μην παίξω. Τα δια- βάω, και βάζω και γω το δαχτυλάκι μου κά- που-κάπου.

— Και... τίποτ' άλλο;

— Άλλο; Ό, δ, το έδεχασα αυτό. Υπάρχει κι' ο καφές. Τον πίνω λιγούλακι. Υστερα είναι και τα λεφτά. Τα γραμμάτια, τά, τά...

— Πώς τά πας με τό λεφτά;

— Δόξα σοι ο Θεός!

— Και με τίς... γυναίκες;

Είχαμε, δέν είχαμε, την εφευρνήσαμε, επί τέ- λους, την καραμέλα, που πιπιλίζαμε από ώρα στο στόμα.

— Ποιές γυναίκες; Όλες;

— Ξέρω κι' εγώ; Άνάλογα με τις διαθέσεις σου.

Δέν χάνει το χαμόγέλο του, ακόμα κι' όταν μās δίνει την παράξενη απάντησή του:

— Άς τες αυτές. Κάμκα.

— Άμ' όλες;

— Όχι. Από μία. Είχα παντρευτή κάποτε. Και χώρισα. Από τότε... έορκισμένες νάναι. Ό- μως...

— Όμως;

— Μοι άρέσουν τα παιδιά.

— Τα δικά σου;

— Όχι, εγώ δέν έχω. Άν και θάθελα. Δέν πειράζει όμως. Τα παιδιά τών άλλων. Τα παι- δία όλου του κόσμου.

Μέσα στο μουντό, εθνοπατριωτικό πραινό, εκεί στη γωνιά της δδου Σταδίου, όπου συνεχίζονταν η κουβεντούλα μας, ένοιωσα ένα ελαφρό ρίγος. Νάταν, άραγε, απ' το πρώτο βοριάδακι ή απ' τη συγκίνηση, που έκρυβαν τα λόγια του συνο- μιλητού μου;

Άθελα, καθώς μ' αποχαίρετσε και κατηφόρι- ζε στο δρόμο, λεπτός, ευκίνητος, όλο νεύρο και ζωή, θυμήθηκα κάποιον άλλο... 'Ηλιόπουλο, έναν εξαιρετο Άμερικανό ήθοποιό και υπέροχο άνθρω- πο, τον Ντάνυ Καίν. Και πρόσεξα πόσο έμοια- ζαν οι προσωπικότητές τους.

Σήκωσα το χέρι και το κίνησα φιλικά στον αέρα.

Στο καλό Ντάνυ 'Ηλιόπουλε. Στο καλό Ντίνω... Καίη.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο «Ντάνυ Καίν» της Ελλάδος

ΛΟΙΠΟΝ, λοιπόν;

Ευκίνητος, λεπτός, χωρίς κοιλιές, χωρίς λίπη, χωρίς τη σοβαροφάνεια εκείνη τών ανθρω- πών, που ο λαός τους άποκαλεί «βαρείς κι' ά- μίλητους», πεταχτούλης, όλος ζωή και νεύρο, εί- χε σταθή στη γωνιά του πεζοδρομίου της όδου Σταδίου και παρλάριζε με μία παρέα φίλων και συναδέλφων του, ένó οι διαδάτες, περνώντας βια- στικοί, σταματούσαν να του ρίξουν μία ματιά εύχάριστης έκπληξως.

— Ο 'Ηλιόπουλος. Ο Ντίνος 'Ηλιόπουλος.

Και με το δίκιο τους. Γιατί ο συμπαθέστατος κωμικός μας, ο λεπτός αυτός ήθοποιός, πρω- ταγωνιστής του θεάτρου και του κινηματογρά- φου, δέν είναι άπλώς ένας αγαπητός και διακε- κριμένος στάρ, αλλά κι' ένας αγαπητός άνθρω- πος, ένας άνθρωπος πολιτισμένος κι' ευγενικός, που με την πρώτη ματιά μταίνει στην καρδιά σου, την κατακτά και θρονιάζεται εκεί μέσα, για πάντα, χωρίς διάθεσι να το κουνήσει καθόλου.

Πολλοί Αθηναίοι, θεατρόφιλοι και μή, έχουν υποστή αυτή τη μαγνητική έλξη της προσωπικό- τητός του. Και πολλοί δε χάνουν την ευκαιρία να την εκφράσουν:

— Ο Ντίνος. Ο Ντίνος 'Ηλιόπουλος. Ο Ντί- νος μας.

Και τα χείλη τους στάζουν μέλι και στην καρδιά τους, τη στεγνή από τις έγνοιες και τις σκοτούρες της ζωής, πνέει ξαφνικά μία χαρού- μενη αύρα δροσιάς, μόλις τόν άντικρύσουν.

Ο ύποφαινόμενος άνήκει στην κατηγορία αυ- τη τών... 'Ηλιόπουλοπληκτών. Καί, ως τώρα, δε μπόρεσε να έξηγήση την προέλευσι της συμπά- θειας αυτής. Είναι τόχα εκείνα τα λεπτά άσπρα γυαλιά, που σκεπάζουν τα μάτια, δυο μάτια σιγνηροβόλα, γεμάτα άκτινοβολία και έξυπνά- δα; Ή είναι η φωνή του, η χαμηλή, ιδιότυπη φωνή, με το ραφινάτο χρώμα, που έξηγει την ά- κατανίκητη έλξη, που άσκει στους θαυμαστές του ο συμπαθέστατος κωμικός; Ή μήπως είναι

το χαμόγελο, εκείνο το ντροπαλό χαμόγελο, που συνοδεύεται με το σκύψιμο του κεφαλιού, καθώς σάς μιλά ή το μιλάτε και που φανερώνει μία έμφυτη διακριτικότητα και σεμνότητα, τόσο σπάνια στη ζωή που ζούμε, τη σεμνότητα του ανθρώπου, που ξέρει πολλά, που βλέπει πολλά και που ώστόσο παρμένει αμόλυντος και ά- γνός;

Δέν ξέρω. Έκείνο που ξέρω είναι πως ο Ντί- νος 'Ηλιόπουλος είναι σήμερα ίσως το πιο ά- ξιαγάπητο άστέρι του ελληνικού θεάτρου και του κινηματογράφου, χωρίς ώστόσο να συγκεντρώνη τά προσόντα εκείνα, που συνθέτουν τους γόητες της εποχής.

Ένας γόης της ψυχής και του πνεύματος κι' όχι τών άνατομικών λεπτομερειών. Ένας γόης «σωστός» κι' όχι κατασκευασμένος.

★

— Λοιπόν, λοιπόν;
Τόν πλησίασα εκεί στο κεντρικό σταυροδρόμι και άκούμπησα το χέρι στον ώμο του.

— Ντίνω...

Γύρισε με χαρούμενη έκπληξι.

— Ό, έσείς λείπατε, για να φτιάξουμε το πηγάδι. Μονάχα μόν μās πάρη χαμπάρι ο Δι- μαρχος...

— Γιατί; Πού στήνουμε πηγάδι έν μέση δδω Σταδίου; Δε βαρύνει. Έχει δπ τόσες άνασκα- φές ο δρόμος αυτός!...

— Λοιπόν, ξέρεις κάτι; Έχεις δίκιο.

— Εγώ έχω δίκιο, αλλά έσύ...

— Τί έγώ;

— Νά, δέν έχεις...

— Για ποιά πράγμα;

— Έμαθα πως θα έναγυρίσης στη μουσική κωμωδία και...

Ο Ντίνος 'Ηλιόπουλος και η Μάρθα Καρα- γιάννη σε μια σκηνή νέας ταινίας που θα προβληθή τόν χειμώνα.

Τιάντίν

ΑΓΑΠΗ

-Σ'

ΑΓΑΠΩ, ΓΚΥ! Τό ξέρεις πολύ καλά... Δέ βλέπω, όμως, πώς θα παντρευτούμε με τὰ οικονομικά χά-
λια, που έχουμε κι' οι δυό! Τό μοναδικό σου κο-
στούμι γυαλίζει, τὰ παπούτσια σου είναι στραβο-
πατημένα... 'Ο μισθός σου δέ σου επιτρέπει νά
με πιάς μιά φορά τὸ μήνα στὸν κινηματογράφο...
Δέ σου κρύβω, ὅτι οἱ φίλες μου ἀρχισαν νά με
ειρωνεύωνται γιὰ τὴν ἀφοσίωσί μου σέ σένα... Καί
θέλεις νά μάθης καί κάτι ἄλλο; Μεθαύριο παντρεύε-
ται ἡ Σολάνκ, τὴν ξέρεις, βέβαια. Παίρνει ἕναν
πλούσιο μηχανικό. Μὰς κάλεσε στοὺς γάμους της... Δέ θά πάμε, ὅ-
μως, γιὰτί δέν ἔχω καινούργιο φουστάνι, οὔτε κι' ἐσύ σμόκιν...

Αὐτὰ εἶπε ἡ Βιολέττα, ἕνα ἀπόγευμα, χωρίς νά πάρῃ ἀναπνοή,
στὸν Γκύ, πού τὴν περίμενε, ὅπως πάντα, ἔξω ἀπὸ ἕνα περίπτερο,
γιὰ νά πάνε νά κάνουν ἕναν περίπατο μαζί!

Ἦταν ἀρραβωνιασμένοι δυὸ χρόνια τώρα. 'Εκείνη, ὑπάλληλος σ'
ἕνα τουριστικό γραφεῖο. 'Εκείνος, γραφεὺς σέ κάποιο ὑπουργεῖο. Τὸν
ἀγαποῦσε, βέβαια. Μά, ὅταν ἔβλεπε κάθε μέρα νά περνοῦν ἀπὸ τὸν
στά της, γιὰ νά βγάλουν εἰσιτήρια, πλούσιοι καί καλοντυμένοι του-
ρίστες, ἐνῶ ὁ Γκύ ἦταν ντυμένος φτωχικά, ἐνοίωθε ταπεινὸς γιὰ τὸν
ἀρραβωνιαστικό της.

Ὅσπου ξέσπασε, ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα... 'Ο Γκύ τὴν κύτταξε μὲ
μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ κατὰπληξι. Μιά ἀλγεινὴ σύσπαι παρεμόρφωσε
τὰ λεπτὰ κι' ἐυγενικά χαρακτηριστικά του προσώπου του. Κατάλαβε
ξαφνικά, ὅτι μιά πραγματικὴ ἀβυσσὸς τὸν χώριζε ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη
του, τὴ Βιολέττα.

— 'Απόψε δέ θά μπορέσω νά σοῦ κάνω παρέα, εἶπε τραυλίζοντας.
Μοῦ ἔτυχε κάποια ξαφνικὴ δουλειά...

Τὴ χαίρετῃς κι' ἔφυγε βιαστικά. Τὴν ἐπομένῃ τὸ βράδυ, τὴν πλη-
ροφόρησε μ' ἕνα παγερό γράμμα του, ὅτι θά πῆ-
γαῖνε γιὰ λίγο καιρὸ νά ξεκουρασθῇ σέ κάποια
θεῖα του, σέ μιά ἐπαρχία, χωρίς νά τῆς δώσῃ
περισσότερες λεπτομέρειες.

Ἡ Βιολέττα, πού τὸν ἀγαποῦσε πολύ, κατά-
λαβε, ὅτι τὸν πίκρανε καί μετάνιωσε γιὰ τὰ
λόγια, πού εἰσέταξε. Ἡ ἀπουσία του φηλοῦ της
τὴν ἔκανε ἀκόμα πιά μελαγχολικὴ. Ὑστερὰ ἀπὸ
τρεῖς μέρες, πῆρε ἄδεια ἕνος μηνὸς ἀπὸ τὸ γραφεῖο. Θά τὴν περνοῦσε
στὸ σπίτι μιάς ἐξαδέλφης της, στὴ Σάρτρ.

Τὸ τραῖνο ἦταν γεμάτο, ὅταν ἡ Βιολέττα ἔβγαλε στὸ σταθμὸ, λί-
γες στιγμὲς πρὶν ξεκινήσῃ ἡ ἀμαρτωλοειδής. Ὁστόσο, κατ'ὀρθόδοξον νά
βοῇ βέσι. 'Ερρίξε γοργὰς ματιές στοὺς συνεπιβάτες της. Πρόσωπα
κρύα καί ἀδιάφορα. Ὁ περισσότεροι κοιμόνταν. Μιά γυναίκα μὲ τὰ
παιδιά, δυὸ ἄνδρες, δυὸ χωροφύλακες. Ὁ ἕνας ἄνδρας εἶχε ἄφισε τὸ
κεφάλι του νά πέσῃ στὸ στήθος του. Τὸ καπέλλο τοῦ σκέπαζε τὸ
πρόσωπο. Εἶχε ρίξει τὸ παλτό του στὰ γόνατά του.

★

Καί τὸ τραῖνο ξεκίνησε. Τὰ παιδιά φλυάρησαν λίγο κι' ὕστερα
ἀποκοιμήθηκαν κι' αὐτά. Σέ λίγο, μονάχα ὁ θόρυβος τῶν τροχῶν
ἀκούγονταν στὸ σιωπηλὸ διαμέρισμα — ἕνας μονότονος θόρυβος, πού
λίκνιζε τὴ θλίψι της Βιολέττας.

Σέ μιά στιγμή, τέντωσε τὰ πόδια της γιὰ νά ξεμουδιάσουν. Χω-
ρίς νά τὸ θέλῃ, χτύπησε τὸν ἀντικρινὸ της.

Μὲ συγχωρήτε! ψιθύρισε.
'Εκείνος ταραχτήκε καί σήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι του. Καί τῆς
φάνηκε τότε τῆς Βιολέττας πὺξ ἔβλεπε ὄνειρο...

— 'Εσύ εἶσαι, Γκύ; τραύλισε, ἀπλώνοντας μηχανικά τὸ χέρι της.
Δέν τῆς ἔδωσε τὸ δικό του. Ἡ Βιολέττα κατάλαβε πὺξ ἦταν ἀκόμα
θυμωμένος μαζί της. 'Εκείνη, ὅμως, βεβαιώθηκε, ξαφνικά, ὅτι δέν εἶχε
παῖσι ποτὲ νά τὸν ἀγαπᾷ — καί ὅτι τώρα τὸν ἀγαποῦσε περισσότερο
ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορά. Πόσο θά ἤθελε νά τοῦ σφίξῃ τὰ χέρια!

— Γιατί χάθηκες; συνέχισε, κλαίοντας σχεδόν.

— Σιγά-σιγά, Βιολέττα! ψιθύρισε ἐκεῖνος, τρομαγμένος.
Ἡ Βιολέττα ἔσκυψε μπροστὰ κι' ἄπλωσε τὸ χέρι της κάτω ἀπὸ
τὸ παλτό του, γιὰ νά πιάσῃ τὸ δικό του. Ἀγγίξε, ὅμως, καί κρύο καί
μεταλλικό. 'Ενοίωσε ἀνυπόφορο πόνο στὴν καρδιά. Ὁ Γκύ τὴν κύτταξε
μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα...

Τοῦ εἶχαν περάσει χειροπέδες!...
Τότε μονάχα ἡ Βιολέττα προσέθε πὺξ ὁ φίλος της καθότανε ἀνά-
μεσα στοὺς δυὸ χωροφύλακες, πού κοιμόντανε βαθύ, μὲ τὸ κεφάλι
πεσμένο στὸ στήθος.

Τὴν ἔπιασε κάτι σὰν τρέλλα. "Εβλεπε τὸν Γκύ στὴν ἀτιμωτικὴ κα-
τάστασι τοῦ κρατουμένου, ὅχι, μὲ μάτια πλημυρισμένα δάκρυα, καί
θά ἤθελε νά κλάψῃ κι' αὐτὴ. Συγκρατήθηκε, ὅμως, γιὰ νά τοῦ δώσῃ
θάρρος.

— Μὴν κλαῖς, Γκύ! τὸν παρακάλεσε. Πῆς μου, τί ἔγινε; Θέλω
νά τὰ μάθω ὅλα!

★

Ὁ Γκύ ἔμεινε σιωπηλός, κι' ὕστερα ἀρχισε τὴν παθητικὴ του ἐξο-
μολόγησι, ὅσο μποροῦσε πρὸ σιγά, γιὰ νά μὴν ἐξηγήσῃ τοὺς χω-
ροφύλακες. Ἡ μονότονη ὑπόκρισι τῶν τροχῶν συνάδευε τὸν ψιθύρο
τῆς φωνῆς του:

— Θυμάσαι, Βιολέττα, πρὶν ἀπὸ ἕνα μήνα, τὴ βραδυά, πού χωρί-
σαμε μαλλωμένοι, ἐπειδὴ δέν εἶχα σμόκιν, νά πάμε στοὺς γάμους μιάς
φίλης σου;

'Εκείνη κοῦνησε τὸ κεφάλι της, κοκκινίζοντας ἐλαφρά.

— 'Ε, λοιπόν, ἀπὸ ἐκείνη τὴ βραδυά πῆρα, χωρίς νά τὸ θέλω, τὸν
κατήφορο... Ὅταν σ' ἄφησα κι' ἔφυγα, ἦμουν ἀπελπισμένος ἀπὸ τὴ
ζωή. Κατηγοροῦσα τὸν ἑαυτό μου, ἐπειδὴ ἦμουν φτωχός, κακοντυμέ-
νος, ἀνίκανος νά σοῦ ἐξασφαλίσω τίς ἀνάσεις πού ἤθελες...

— 'Εγώ, πού δέν πίνω ποτὲ, καθὼς τὸ ξέρεις καλά, μῆκα ἐκεῖνο τὸ
βράδυ, στὸ πρώτο μπάρ, πού εἶδα μπροστὰ μου, γιὰ νά μεθύσω καί
νά πνίξω τὸν πόνο μου. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγα ποτήρια, τὰ ἔβλεπα ὅλα νά
χορεύουν γύρω μου...

— 'Ενοίωθα τὴν ἀνάγκη ν' ἀνοίξω σέ κάποιον τὴν καρδιά μου, νά
τοῦ πῶ τί μοῦ συνέβαινε... Καί κατὰ τὴ μία τὸ πρῶτ' ἔδωκα ἀπὸ τὸ
μπάρ, μαζί μὲ δυὸ ἀγνώστους, πού ἔδειξαν κατανόησι γιὰ μένα καί
φάνηκαν πρόθυμοι νά μοῦ φανοῦν χρήσιμοι.

— Δέ σοῦ ζητᾶμε καί πολλὰ πράγματα, μοῦ εἶπε ἕνας ἀπ' αὐ-
τούς. Θά σοῦ δώσουμε διακόσιες χιλιάδες φράγκα ἂν φυλάξῃς καρτέρι,
ἐνῶ ἐμεῖς θά πηγαῖνουμε στὸ σπίτι ἐνὸς βουλευτοῦ, πού λείπει τώρα,
νά τοῦ πάρουμε κάτι ἐγγράφα μεγάλης σημασίας γιὰ τὸ κόμμα μας...
Περιττοῦν περισσότερες ἐξηγήσεις...

— Καί, χωρίς νά με ρωτήσουν, μ' ἐστρώσαν σ' ἕνα αὐτοκίνητο, πού
ξεκίνησε ἀμέσως. Ἦμουν μεθυσμένος, δέ μποροῦσα νά σκεφθῶ τίπο-
τα... Τὸ μόνο πού εἶχε συγκρατήσῃ τὸ θολὸ μυαλό μου ἀπ' ὅσα
μοῦ εἶπαν οἱ ἀγνώστοι, ἦταν πὺξ θά ἐπαίρνα διακόσιες χιλιάδες
φράγκα. Ὁλόκληρη περιουσία γιὰ μένα! Θά μπορούσα ν' ἀγοράσω
μεταξοτά πακαμίσια, καινούργιο κοστούμι, ἀκόμα καί σμόκιν...

— Γιὰ μένα... γιὰ μένα ἀποφάσεις νά τὸ κάνῃς αὐτό! ψιθύρισε
ἡ Βιολέττα.

— Ἀποκοιμήθηκα χωρίς νά τὸ καταλάβω, συνέχισε ὁ Γκύ, σὰ νά
μονολογοῦσε. Μὲ ἐξηγήσαν ἀπότομα. Βρισκόμαστε σέ μιά σκοτεινὴ,
ἐρημικὴ τοποθεσία. Ἀκόμα δέν εἶχα συνέρθει. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀγνώ-
στους μοῦ ἔδειξε τὸν ὄγκο μιάς βίλλας, πού διακρινότανε στὸ βάθος,
μού ἔβαλε ἕνα περίστροφο στὸ χέρι καί μοῦ εἶπε
σέ τόνο προστακτικό:

— 'Εμεῖς πάμε γιὰ τὴ δουλειά πού ξέρεις...
Δέ θ' ἀργήσουμε νά ἐπιστρέψουμε. 'Εσύ νάχῃς
τὸ νοῦ σου μὴ τυχόν φανῇ κανεῖς. Ἄν ἀντιλη-
φθῇς τίποτα τὸ ὑπόπτο, νά πυροβολήσῃς στὸν
ἄερα, γιὰ νά μᾶς εἰδοποιήσῃς κι' ὕστερα νά τὸ
βάλῃς στὰ πόδια... Θάρρουμε, ὅπωςδήποτε, στὸ
μπάρ, πού σέ συναντήσαμε, νά σοῦ δώσουμε τὴν ἀμοιβή σου...

— Καί χάθηκαν στὸ σκοτάδι. Ἡ κρύα ἐπαφή τοῦ περιστρόφου μ'
ἔκανε ν' ἀνατριχιάσω, καί νά συνέρθω ἀπότομα. Μετάνιωσα, πού
ἐμπλέξα σ' αὐτὴν τὴν περιπέτεια. Οἱ τρόποι καί ἡ ὁμιλία τῶν δυὸ
ἀγνώστων μοῦ φάνηκαν ὑπόπτοι. Κάτι μοῦ ἔλεγα πὺξ εἶχα νά κάνω
μὲ κοινούς διαρρήκτες. Μοῦ πέρασε ἀμέσως τὸ μεθύσι...

— Ὅθ' ἤθελα νά φύγω... Μά νά πάω, πού; Δέν ἤξερα κὰν πού βρι-
σκόμουν. Κι' ἂν μ' ἐπίασαν; Τὸ καλύτερο, πού εἶχα νά κάνω, ἦταν νά
μείνω ἐκεῖ πού ἦμουν. Ἐτρεμα, ὅμως, ὀλόκληρος... Ξαφνικά, μοῦ φά-
νηκε, ὅτι εἶδα σκιές νά με πλησιάζουν, στὸ σκοτάδι. Τὰ ἔχασα...
Καί, χωρίς νά ξέρω τί κάνω, πυροβόλησα...

— Ἦταν οἱ δυὸ ἀγνώστοι, πού ἐπείστρεφαν ἀπὸ τῆς βίλλας μὲ βαλί-
τσες, γεμάτες κλοπιμαία. Δέν πληγγωσα κανένα. 'Εκείνοι, ὅμως, χύ-
μησαν ὀπάνω μου, μ' ἔκαναν νά πεῶ ἀναίσθητος ἀπὸ τὸ ἔξω, πού
μούδωσαν καί τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια.

— Ὅταν συνήρθα, βρισκόμουν ἀνάμεσα σέ δυὸ χωροφύλακες, πού ἔτρε-
ξαν, ἀκούοντας τὸν πυροβολισμό... Μὲ δίκασαν καί μὲ καταδίκασαν
δυὸ χρόνια φυλακῇ, χωρίς νά λάβουν ὑπ' ὄψιν τοὺς τίς δικαιολογίες
μου. Μοῦ ἐπέτρεψαν στὸ κελλί μου νά σοῦ γράψω, ὅτι πάω τάχα σέ
κάποια θεία μου. Στὸ μεταξύ, ἔπιασαν καί τοὺς ἄλλους δυὸ, στὸ
Παρίσι. Μὲ πηγαίνουν τώρα στίς φυλακὲς τῆς Σάρτρ...

★

Ἀρχισε καί πάλι νά κλαίῃ σιωπηλά. Ἡ Βιολέττα ἐνοίωθε τὴν καρ-
διά της νά σπαράξῃ μὲ τὴ σκέψι, ὅτι ἡ ἴδια, μὲ τὴν ἀσυγκώρητῃ
ἐπιπολαιότητά της, ἔκανε τὸ τίμιο αὐτὸ καί ἠθικὸ παλληκάρι νά
ποραστράτησῃ — στὸ μεθύσι του, χωρίς νά τὸ θέλῃ — γιὰ νά ἱκα-
νοποιήσῃ τὴ μαγία της γιὰ λούσα καί μεγαλεία.

— 'Εγὼ φταίω, Γκύ, γιὰ ὅτι σοῦ συνέβη, τοῦ εἶπε μὲ ραγισμένη
φωνή. Σ' ἀγαπᾷ, ὅμως, καί δέ θά σ' ἀφίσω. Θά περιμένω δυὸ χρόνια,
νά βγῇς ἀπὸ τὴ φυλακῇ, γιὰ ν' ἀρχίσουμε μαζί μιά καινούργια ζωή!

Σημείωσε σ' ἕνα χαρτί τὴ διευθύνσι τῆς ἐξαδέλφης της καί τὴν
ἔβαλε στὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ του. Τὴ στιγμή ἐκείνη τὸ τραῖνο ἔμ-
παινε στὸ σταθμὸ τῆς Σάρτρ.

... Πέρασαν δυὸ μέρες. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ Βιολέττα δέ βγῆκε
διόλου ἀπὸ τὸ δωμάτιο, πού τῆς παρεχώρησε ἡ ἐξαδέλφη της. Τοῦ
κάκου ἐκείνη τὴ ρωτοῦσε νά μάθῃ τί ἔχει. Δέν ἤθελε νά πῇ σέ κανένα
τὸν πόνο της — καί τὴ ντροπὴ της.

Τὸ πρῶτ' ἡς τρίτης μέρας, κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα της. Καί
μπήκε μέσα ὁ Γκύ. Ἐνα μελαγχολικὸ χαμόγελο ἦταν ζωγραφισμένο
στὰ χεῖλῃ του.

— 'Εσύ... ἐσύ!... τραύλισε ἡ Βιολέττα, πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά
του.

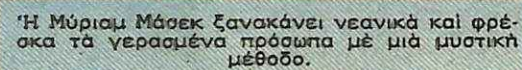
— Ναι!... Δέ διάβασες χτὲς τίς ἐφημερίδες; Μοῦ ἔδωσαν ἀμνηστία,
ὅπως καί σέ πολλοὺς ἄλλους. 'Εγὼ δέ θά πάω νά θεωρῶ τὸν ἑαυτό
μου ἐνοχο, κι' ἂς μὴν ἔφταιξα σέ τίποτα... 'Ελα, ἔλα, μικρή μου
Βιολέττα, μὴν κλαῖς...

Ἡ Βιολέττα ἐκλαίει πραγματικά — ἀπὸ χαρά, ὅμως, τὴ φορὰ
αὐτὴ.

RENE PYZOL

Ἡ Βιολέττα ἐκλαίει, πραγμα-
τικά, ἀπὸ χαρά, ὅμως, αὐτὴ
τὴ φορὰ.

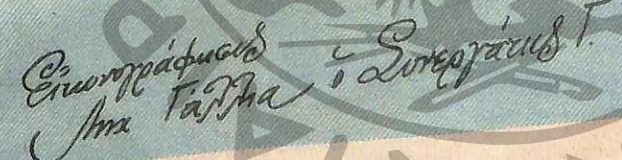

Ξανανειώνει τις άλλες με μιὰ μυστική μέθοδο

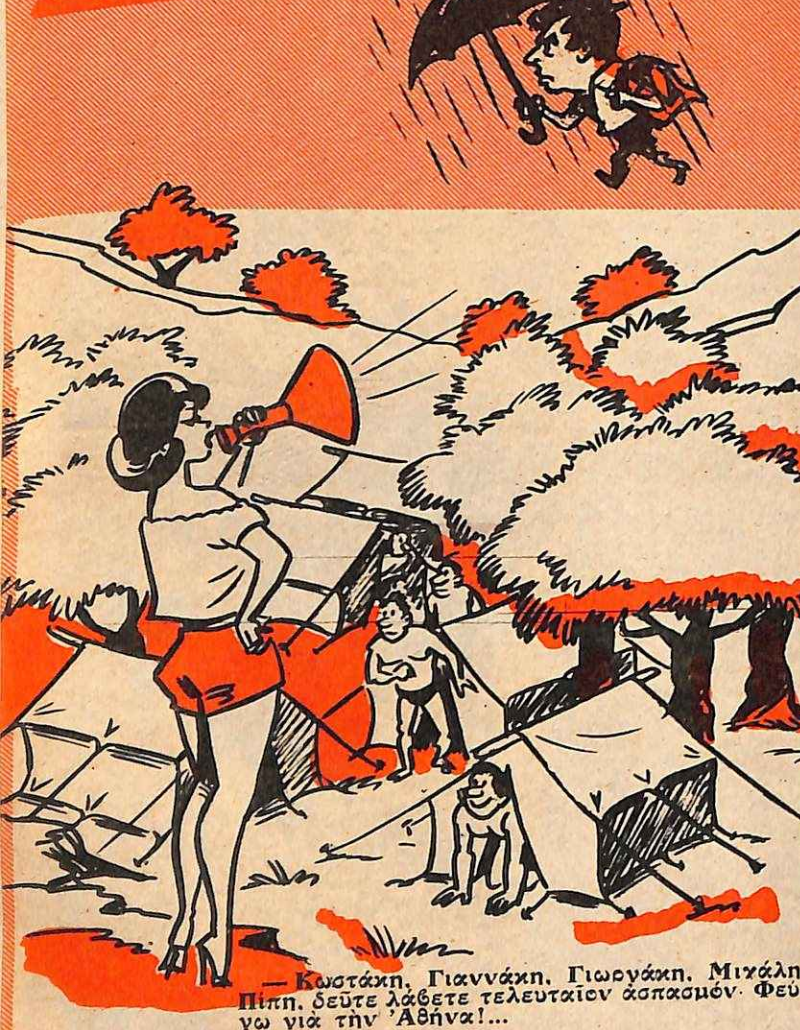
Επειτα από λίγες μέρες, η Μυρία Μάσκα άρχισε να ξεκολλάει μια-μια τις ταινίες του γύφου, ξεφαιώντας μαζί μ' αυτές και το νεκρωμένο δέρμα. Μόλις ξεσκέπαζε έτσι ένα τμήμα του προσώπου της Άννας, το άγγιζε με μία σκούρα ιαδωτικό πασάδα, που ξεφαινόταν κι αυτή γρήγορα και σχηματίζει μία μάσκα. Αυτή θάμενε επί 10 μέρες, για να διαλυη τελείως το παλιό δέρμα.

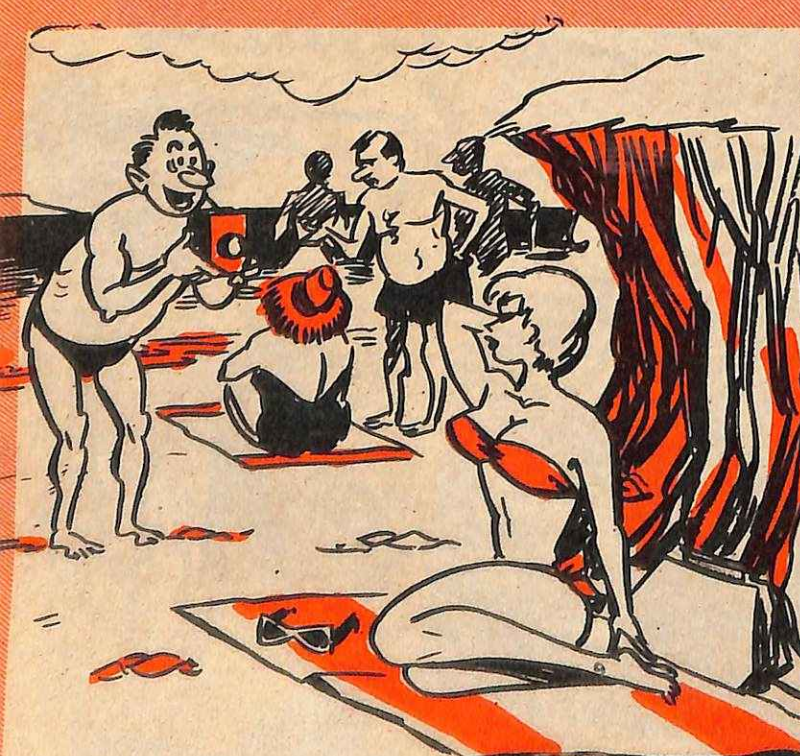
»Προσπαθήστε να τρώτε πολύ σιγά.
»Τέλος, φροντίστε να είσαστε... έρωτευμένες.
γιατί η έρωτική άνησυχία αδυνατίζει!»

Τέλος τῆς βαίζον

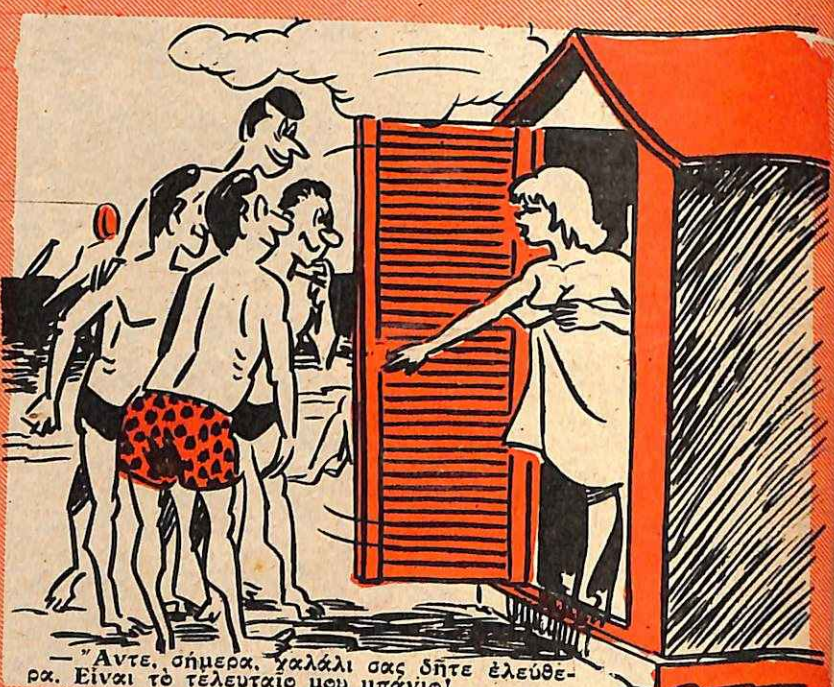
— Κωστάκη, Γιαννάκη, Γιωργάκη, Μιχάλη: Πιπ, δευτε λάβετε τελευταίον άσπαζμόν. Φεύγω γιά τήν 'Αθήνα!...

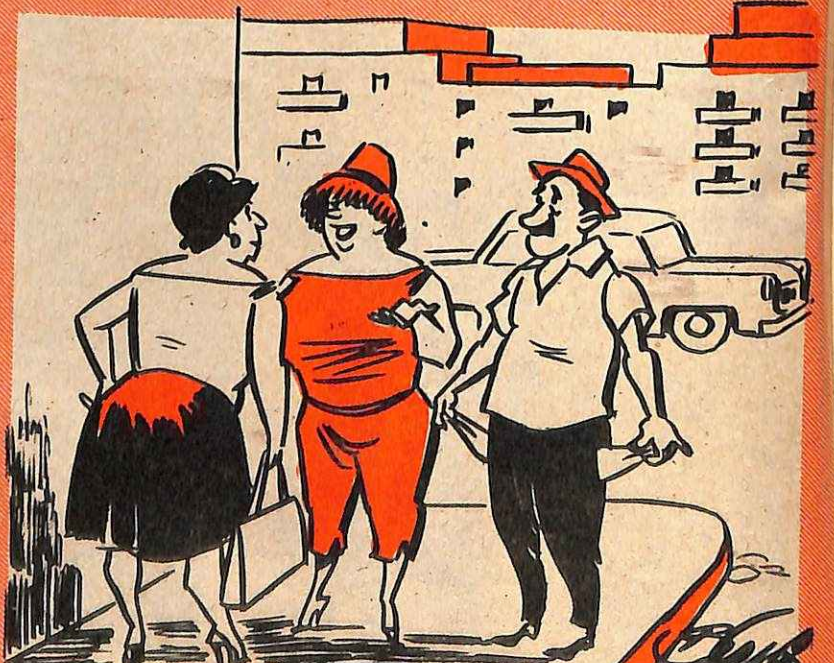
— 'Επιτρέψτε μου, δεσποινίς. Πώς θά ζήσω όλόκληρο χειμώνα, χωρίς νά σας βλέπω;

«...Αγαπητή, κυρία Μούλα, τελειώνει το καλοκαίρι και με μεγάλη μας λύπη θα υποχρεωθούμε να εγκαταλείψουμε την υπέροχη βίλλα μας εδώ στην έξοχη...»

— 'Αντε, σήμερα. Χαλάλι σας όητε ελεύθερα. Είναι τό τελευταίο μου μπάνιο!...

— Περάσαμε ένα καλοκαίρι, κυρία Φρόσω μου, που θα μας μείνει αξέχαστο!

Συγκλονιστικό δραματικό και γιορταστικό μυθιστόρημα από Κωνσταντίνου Τριβιζιώτη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Μάριον διηγείται στον κόμητα 'Αρνάλντο τη ζωή της, αλλά παραλλαγμένη έτσι ώστε να μη μπορεί να μαντέψει ποιά είναι. Του λέει πάντως ότι η μητέρα της είχε δηλητηριάσει τον πατέρα της κι' ότι θα δολοφονούσε κι' αυτήν, αν δεν πρόφτανε να δραπετευόταν απ' το σπίτι της. Ο κόμης τη δικαιολογεί τότε που θέλει να εκδικηθεί και να τιμωρήσει την ένοχη, προσφέρεται δε να τη βοηθήσει ο' ότι χρειαστεί. Της παραχωρεί το μέγαρο Κοστάντζι, με εικονική πώληση. 'Απ' τη μέρα εκείνη, συνδέεται πιο φιλικά μαζί της. Της μιλάει ταχτικά για το άγοράκι που απόκτησε και που το υπεραγαπάει. Στο πατρικό της μέγαρο, η Μάριον νομίζει διαρκώς πως ξαναζήν' τα παιδικά της χρόνια, θυμάται πως είχε ανακαλύψει τα έγκλημά της μητέρας της, από μια συζητήση της με τη Ροζαλία που έτυχε ν' ακούσει. Για να παρακολουθή τώρα ότι γίνεται στο σπίτι των Ρίκα, φροντίζει να πάει η Τζούλια ως κομωριέρα της κάποια 'Αλντα, που της είναι άφορμωμένη. Πραγματικά, εξασφαλίζει έτσι τακτικές πληροφορίες. Μια μέρα, η 'Αλντα της ανακοινώνει ότι η Τζούλια δέχεται κρυφά στο σπίτι της τον αξιωματικό Φίλιππο, που θα είναι οίγουρα φίλος της. Η Μάριον υποπτεύεται τότε ότι η μητέρα της σχεδιάζει να δολοφονήσει και το δεύτερο άντρα της, καθώς και το γιο της, για να παντρευτεί το Φίλιππο. 'Αποφασίζει λοιπόν να επέμβει για να ματαιώσει τα σχέδιά της.

9ον
Ο 'Αρνάλντο φαίνεται να βρίσκει ξεκούραση κοντά της. Κανείς δε θα πίστευε πως ο άνδρας έ- κεινος, ο διάσημος γλεντζές, διατηρούσε μέσα στην ψυχή του τόσο ρομαντισμό, ώστε να περνά ώρες ολόκληρες κοντά στη νέα κι' ευγενή Μάρια, χωρίς να ποθή τίποτ' άλλο παρά να της φιλήσει τα γέ- ρια...

Κοντά στη Μάριον, στην κάμα- ρα εκείνη της Μαρίας, που διατη- ρούσε ακόμα κάτι απ' την πνοή της αγαπημένης νεκρής, όλα τον προ- αίσθωναν...

Η Μάριον του ζητούσε διαρκώς να της μιλήσει για τον άγνο κι' ευ- γενικό έρωτά του γιά τη Μάρια... Το βράδυ αυτό, ο κόμης συγκι- νήθηκε από την υποδοχή της. Φαι- νόταν ωστόσο άσυνήθιστα σοβα- ρός, σαν κάτι να τον άσασχολούσε. — Τί έχετε; τον ρώτησε η τρα- γουδιστριά.

— Τίποτε... — Πέστε μου την αλήθεια! Ξέ- ρετε καλά πως δε μπορείτε να κρυ- φτήτε απ' τη φίλη σας. — 'Έχετε δικιο, Μάριον! Λογο- μάχησα, λοιπόν, άσχημα με τη γυ- ναίκα μου...

Η Μάριον άνασκήρτησε. — Μπιά! Γιατί; ρώτησε.

— Είχαμε κανονίσει να δώσου- με μία δεξίωση, σε στενό κύκλο, για να γιορτάσουμε τη γέννηση του γιου μας. 'Αλλ' η γυναίκα μου, δίχως να με ρωτήσει, προετοίμασε μια μεγάλη γιορτή κι' έστειλε έ- κατοντάδες προσκλήσεις.

— 'Ε, και γι' αυτό θυμώσατε; 'Επειδή ήθελε να συμμερίσει πο- λός κόσμος την εύτυχία της; — Είσατε πολύ έπιεικής, Μά- ριον...

— Μα το ίδιο θάκανα κι' εγώ στη θέση της... Δεν πρόκειται ό- μως να μου παρουσιαστεί ποτέ τε- μείνω μόνη στη ζωή.

— Γιατί το λέτε αυτό, Μάριον; Δε λογαριάζετε λοιπόν το φίλ-

— Μα έσείς δεν είσατε ελεύ- θερος. 'Έχετε οικογένεια... Μην το ξεχνάτε!

Ο 'Αρνάλντο δεν άπάντησε. Βυ-

θίστηκε σε σκέψεις. Η Μάριον το πρόσεξε και προσπάθησε ν' αλλά- ξη θέμα.

— Αλήθεια, της είπε ο κόμης, ξαναείδατε τη μητέρα σας;

— Όχι.

— Κι' η εκδίκησή σας; 'Αρχί- σατε να την πραγματοποιείτε;

— Την προετοίμαζα ακόμα...

— Ω, καλή μου Μάριον, έσείς δεν είσατε πιασμένη για το μί- σος! 'Αφήστε αυτά τα σχέδια. 'Α- ναζητήστε την εύτυχία, τον έρωτα! Κι' αν κάποιος σας έκανε κακό, συχωρέστε τον!

Η Μάριον μισόκλεισε για μία στιγμή τα μάτια της, σαν παρα- σурμένη απ' αυτά τα λόγια...

Δε θάταν η εύτυχία της να ά- γαπηθεί; Ναι, μα πως να συχω- ρή;... Σαν άστραπή πέρασε απ' τη μνήμη της η εικόνα του πατέρα της, ξαπλωμένου στο νεκροκόμ- βη... κι' αυτής της ιδίας, όταν έ- πρόκειτο να τη θάσουν ζωντανή!

Θυμήθηκε ακόμη την αποκάλυψη της 'Αλντας: Η κόμηση είχε ένα τρυ- φερό φίλο. Κι' ίσως ο άνθρωπος που βρίσκονταν τώρα μπροστά της, ήταν καταδικασμένος κι' αυτός, ό- πως ο πατέρας της, κι' ο γιος του θ' ακολουθούσε την ίδια τύχη!

— Νά συχωρέσω; Όχι, όχι, δε μπορώ! φώναξε. Μη μου ζητάτε το- ιο πράγμα, αν είσατε αληθινός φίλος μου. Ίσως μία μέρα έπίδω- κιμάσετε αυτό που καταδικάζετε τώρα.

— Καλά, αγαπητή μου! Δε θα σας ζητήσω πιά τίποτα.

Κι' ο 'Αρνάλντο έσφιξε ξαφνικά τη νέα στην άγκυλιά του και τη φίλησε στα μισόκλειστα χείλη της. Η Μάριον του έξωψε, όπως κι' άλ- λοτε. 'Εμπήξε μία πνιγμένη φωνή και τρασήχτηκε πίσω, τρέμοντας, με τα μάτια γουρλωμένα απ' τον τρόμο.

— Μην το ξανακάνετε, σας πα- ρακαλώ, 'Αρνάλντο, αν μ' αγαπά- τε! είπε.

— Συχωρέστε με! Δεν ήθελα να σας προσβάλω... Μα σας αγαπάω τόσο πολύ, Μάριον!

— 'Αν λοιπόν μ' αγαπάτε, φύ- γετε άμέσως! πρόφερε η νέα, δί- νοντάς του το χέρι της.

Ο 'Αρνάλντο τσάφισε στα δικά του με τρυφερότητα.

— Σας υπακούω, μουρμούρισε. Η Μάριον του χάρισε ένα απ' τα χαμόγελά της εκείνα, που τον μεθούσαν, και τον συνόδευσε ως τη σκάλα. Όταν ξαναγύρισε στην κά- μαρά της, άναρωτήθηκε αν θα μπο- ρούσε ν' άνθξει ο' άλλη μία τέ- τοια σκηνή, χωρίς να προσάψι το μυστικό της...

Δ'.

Το μέγαρο Ρίκα άστραταβού- σε απ' τα φώτα. Τ' αυτοκίνητα με- τους καλεσμένους, σπαμπούσαν υπερώστ' στη μεγάλη πόρτα του, τό ένα πίσω απ' το άλλο.

— Εξώ έκανε κρύο. Μέσα στις ά- ζουσες όδους του μεγάρου, πνιγόν- ταν απ' τη ζέση — τόσο πολλές ήταν ο' κόσμος.

Ο 'Αρνάλντο, με τους κομψούς άριστοκρατικούς τρόπους του, κι' η κόμηση με τη μαγευτική ό- μορφιά της, τραβούσαν όλες τις

ματιές και προκαλούσαν σχόλια σ' όλες τις συντροφίες.

— Μα την πίστι μου, είπε ένας κύριος κοντρός και φαλακρός, δε θαδινε κανείς στην κόμηση πιο πολλά από 25 χρόνια! Κι' όμως πρέπει ναίαι 15 χρόνια πιο με- γάλη!

Τυχερός, τέλος πάντων, α- τός ο 'Αρνάλντο! Ψιθύρισε ένας άλ- λος, ένας άδυνάτος νεαρός. 'Έχει όλες του τις δυνάμεις, γυ- ναικες του Τουρινου: τη σύζυγό του και τη Μάριον.

— Λένε πως η τραγουδιστριά είναι τρελά έρωτευμένη μαζί του παρατήρησε ένας τρίτος.

— Η κόμηση δε θα ξερι βε- βαια αυτό το δεσμό του.

— Μπιά, κι' αυτή δε χάνει τον καιρό της! 'Ενοια σου! είπε ο πρώτος.

Και ψιθύρισε μερικές λέξεις στ' αυτή του συντρόφου του, που έσκα- σε στα γέλια.

Οι κυρίες πάλι κουβεντιάζανε για τό σκοπό της δεξίωσης.

— Είναι για να γιορτάσουμε τη γέννηση του διαδόχου τους.

— Μητέρα καί πατή, σε τέτοια ήλκεια! είπε με φθονό ύφος μία κυρία, που εύρισκε γριές όλες τις γυναίκες, εκτός απ' τον εαυτό της.

— Μα η κόμηση δε θάβει με- γαλύτερη από 30 χρονών, μουρμού- ρισε μία όμορφη ξανθούλα νεοίπα- νη.

— Βάλτε μία ντουζίνα ακόμα: 'Αν ζούσε η πρώτη κόρη της, θα μπορούσε νάταν αντίκληός της...

Εύτυχος για την κόμηση, που πέ- θανε, αλλοίως θα την έκανε να φαί- νεται πολύ γριά!

— Είναι αλήθεια, ότι η κόμηση, σε νεαρά της, πέρασε διό πυρός και σιδήρου, ρώτησε σιγά μία προκλητική μελαχροινή.

— Αληθέστατο! Κανείς δεν πι- στευε ποτέ πως ο βαρώνος Κοστάν- τζι θα μπορούσε να παντρευτεί μία τέτοια γυναίκα!...

— Τι φρίκη!

— Γιατί παραξενεύεστε, αγαπη- τή μου; Σήμερα δεν κάνουνε πιο έκεινους τους σοβαρούς γάμους του παλιού καιρού, που συνδεό- να- νε την εύγένεια, τη πλούτη και την άρετη. Τώρα, εκτός απανίων έξαι- ρέσεων, υποχωρούν όλα μπροστά στο χρυσάφι και το κατόπισιο.

— Ποτέ δεν είδα τέτοιο μαγευ- τικό θέαμα... τσες άδραίες κυρίες! Κι' ο νέος έκλεισε πονηρά τό μά- τι στη Ροζαλία.

— 'Αλλ' η ωραιότερη απ' όλες είναι η Νικολέττα, είπε εκείνη, γελώντας με τον ένουσιασμό του.

— Δε μπορεί να τη δώ άκούω. Δε φάνηκε καθόλου, όταν έδεξα τα λαιμαυρία στο σαλόνι.

Μικρή ιστορία

Δυό τρελλοί

Ένας φημισμένος ψυχίατρος δείχνει τα διάφορα δια- ρίσματα του ψυχιατρείου του σε μερικούς επιστάτους έπι- σκεπτες και κατόπιν τους οδηγεί στον μεγάλο κήπο, που σκεπτεται το ίδρυμα, για να τους προσφέρει αναψυκτικά.

— Όπως βλέπετε, πρόκειται για όλοκληρο πάρκο! τους λέει. Η πλούσια βλάστηση, το κελάηδη των πουλιών και η ήρεμη που επικρατεί γενικά εδώ, έπιδρούν πολύ εύνο- ρα στους άδυνάτους μου. Γι' αυτό τους επιτρέπω συχνά να κά- νουν περιπάτους ακόμη και μόνι.

Και πραγματικά, οι έπισκεπτες, βάζουν κάποιον νεαρό άνδρα, που έπιδρούν πολύ εύνο- ρα στους άδυνάτους μου. Γι' αυτό τους επιτρέπω συχνά να κά- νουν περιπάτους ακόμη και μόνι.

— Αυτός που βλέπετε, πρόκειται για έναν έρωτευμένο ο πιο ήπιος τρόπος, όταν του άναμνηκαν το χέρι της που έγινε νεύροσθενικό, που άδρασε. 'Έχει μεταφέρει, λοι- πόν, την τρυφερότητά του ο' αυτή την κοίτεια, που τη συνταίριζε με τη γυναίκα που άγαπούσε.

— Σαφικά, όμως, παρουσιάζεται ένας άλλος τρελλός με έ- ξαλλο και άπειλτικό ύφος. Τον άνοθεύουν νοσοκόμοι, που έπιδρούν και του περνούν το ζουρλοσανδύα. μόλις πλη- σίσει προς τον όμιλο των έπισκεπτών.

— Γι' αυτόν τί έχετε να μάς πείτε; ρωτούν αυτοί. Είναι πολύ άνοιος και έχει όλησ φαίνεται, μόνιμη άνοθεσία ό- ταν κάνει τον περιπάτο του στο πάρκο...

— 'Ακριβώς, κύριοι, είπε ο ψυχίατρος γιατί η κατάσταση του είναι τράνκη! Πρόκειται για ένα μανιακό, που δεν ήου- χάζει ποτέ! Παντοεύτηκε τη νοσηρευτική κοπέλλα, για την οποία σας μιλάω προηγουμένως!

— Περνώντας απ' τη σέρα, μπορείτε να ρίξετε μια ματιά στο σαλόνι. Μη μέινετε όμως πολύ εκεί. Ξαπάρω μου, γιατί μπορεί να μπουκνεί οι καλεσμένοι.

— Έννοια σας! Μια ματιά μόνο, και θα φύγω άμέσως... Μείνατε ευχαριστημένη από μένα;

— Πολύ ευχαριστημένη, παιδί μου. Καλά έκανες που έδιωξες τους άλλους ανθρώπους του Μπαλλάρου κι' ανέλαβες μόνος σου όλη τη δουλειά. Απέδειξες πως έχεις πολλή

Ικανότητα και καλό γούστο. Θα πάω ένα γυναιό πουμεπουάρ... Φεύγω τώρα, γιατί αρκετά χαλαρή είμαι με την κουδέντα!

Κι' η γριά απομακρύνθηκε, ενώ ο νέος έφευγε προς το αντίθετο μέρος.

Τη στιγμή εκείνη, άκουστηκαν μέσα στο σαλόνι θυελλώδη χειροκροτήματα. Είχε παρουσιαστεί το μαρό, στην αγκαλιά της παραμάννας — μιας νέας και γερής γυναίκας με κατόμαυρα μαλλιά και γα-

λανά μάτια. "Όλοι οι καλεσμένοι το περικύκλωσαν, το χάιδεψαν, το φιλούσαν. Αλλά ο μικρός, άσυνήθιστος σε τούτο φασαρία, έβγαλε τις φωνές. "Η βαρώνη τον πήρε άμέσως στα χέρια της και βγήκε απ' τη σάλα, μαζί με την παραμάννα.

Η Τζούλια ήταν ευτυχισμένη για το θρίαμβο του παιδιού της. Το γέμισε φιλία, για να το ησυχάσει. Έμεινε κοντά — ου δη ώρα έτρωγε, και δεν ξαναγύρισε στη σάλα παρά μόνο όταν ο Γκουέλφο άποκοιμήθηκε.

— Τώρα θα κοιμηθώ ήσυχα πέντε-έξι ώρες, είπε χαμογελώντας στην παραμάννα. Μπορείς να πας ν' αναπαυθείς και σύ.

— Καλή διασκέδασι, κυρία κόμης.

— Ευχαριστώ. Καληνύχτα, Μαρία.

Η Τζούλια άνοιξε την πόρτα και βγήκε απ' την κάμαρα. Έπρεπε να διασχίσει ένα μικρό διάδρομο, κακοφωτισμένο.

Ξαφνικά, είδε να ξεπροβάλλει από μια σκοτεινή γωνιά μια άσπρη μορφή κι' άκουσε καθαρά μια φωνή, που έλεγε:

— Μην ξεχνάς το Φερνάντο και τη Μαρία!

Μια κραυγή τρόμου έβγαλε απ' τα χείλη της. Η παραμάννα την άκουσε κι' άρμησε στο διάδρομο.

— Τι σάς συνέβη, κυρία κόμης;

— Τη ρώτησα.

Η Τζούλια κύτταζε με γουρλωμένα μάτια το σημείο απ' όπου είχε φωνή η άσπρη μορφή. Μά δεν υπήρχε τίποτα εκεί... Σίγουρα, θα είχε ξεγελασθεί από την ερεθισμένη φαντασία της. Κι' η φωνή, που είχε άκουσει, ήταν της συνειδήσεώς της. Ποιος μπορούσε να είχε μιλήσει; Ο διάδρομος ήταν έρημος...

Η Τζούλια φάνηκε πως έβγαине από ένα όνειρο. Ήταν κατάχλωμη.

— Μά έσείς είσατε αδιάθετη, κυρία κόμης; της είπε η παραμάννα. Θέλετε να φωνάξω κανένα;

— Όχι, όχι! απάντησε ζωηρά η Τζούλια. Πρέπει όμως να φωτιστή καλά αυτός ο διάδρομος. Σκόνταψα στον τοίχο και πόνεσα στο πλευρό. Μά τώρα μου πέρασε.

— Από μακριά άκούγονταν οι ήχοι της ορχήστρας. Είχε αρχίσει ο χορός.

— Αντί όμως να γυρίσω στη σάλα, η Τζούλια έφυγε για τη Ροζαλία. Τη βρήκε να δίνει διαταγές για το φαγητό.

— Έλα μια στιγμή στην κάμαρά μου, της είπε.

Κι' όταν έμεινε μόνη μαζί της, της διηγήθηκε ότι είχε συμβεί. Η γριά γέλασε.

— Θα μου φαίνονταν παράξενο αν περνούσατε ήσυχα όλη τη βραδιά, είπε. Τη σκιά, που είδατε, την έχετε μέσα στο κεφάλι σας!

— Μά σε βεβαιώ, ότι ξεπροβάλε απ' το βάθος του διαδρόμου!...

Η Ροζαλία άνασκήκωσε τους ώμους της.

— Άνοησίες! είπε. "Όσο για τη φωνή...

— Σε βεβαιώ πως την άκουσα!

— Κάνετε σαν μικρό παιδί! "Ετσι που πάτε, θα χάσετε στο τέλος τα μυαλά σας και θα τα φανερώσετε όλα...

— Όχι, όχι!... Δε θέλω!...

— Προσπαθήστε, λοιπόν, να επιβληθείτε στον εαυτό σας. Γυρίστε στο σαλόνι, χορεύετε, ευδμηάστε. Είσατε η βασίλισσα της γιορτής, κι' ο Άρνάλντο μπορεί να περπατάει για σας!

Η Τζούλια κοκκίνισε ελαφρά. Τα μάτια της λάμπανε.

— Ναι, ήμουν τρελή, που φοβήθηκα, είπε. Οι νεκροί δεν ξαναγυρίζουν!

Κυττάχτηκε στον καθρέφτη και χαμογέλασε. Η ταραχή της είχε περάσει κι' είχε ξαναβρεί τις δυνάμεις της.

Γύρισε στο σαλόνι. Ο Φίλιππος πήγε άμέσως κοντά της και της ζήτησε ένα χορό. Εκείνη δέχθηκε ευχαρίστως.

Καθώς χορεύανε, ο Φίλιππος την έφωτιζε δυνατά απ' τη μέση.

— Μιλήσατε στον άντρα σας για την πώλησι του μεγάρου σας;

της φιδύρισε στ' αυτό!

— Ναι, απάντησε εκείνη σιγά, κοκκινίζοντας λίγο.

— Και τί σας είπε;

— "Ότι είν' αλήθεια, άλλ' ότι δε γίνεται πια τίποτα.

— "Ότε το μέγαρο Κουστάντζι θα μείνι στα χέρια αυτής της τραγουδίστριας;

— Σωπάστε!...

Ο Φίλιππος δεν πρόσθεσε τίποτ' άλλο. Υστερα από μερικά δευτερόλεπτα όμως, η βαρώνη τον ρώτησε:

— Την έχετε, αυτή τη Μάριον;

— Ναι.

— Της μιλήσατε;

— Δεν πλησιάζω τέτοιες γυναίκες.

Η Τζούλια κατακοκκίνισε. "Η φράσι αυτή της φάνηκε σαν ύπαινηγμός για το παρελθόν της...

— Είναι άσπρη; ρώτησε.

— Ναι, για όσους τους άρεσουν οι μελαχρινές.

— "Ότε είναι μελαχρινή;

— Μά κατάμαυρα μαλλιά, κομμένα κοντά, άλα γκαρσόν.

Ο χορός είχε τελειώσει. Η συνουμία τους σταμάτησε ως εκεί. Η βαρώνη περικυκλώθηκε άμέσως απ' τους καλεσμένους της. Ξέχασε πια την τραγουδίστρια. Ήταν γαρούμενη, καλοδιαθετη.

Μά κι' ο κόμης ήταν εύθυμος, αυτή τη βραδιά. Χόρευε σα νεαρός, έφαιγε με όρεξη.

Η γιορτή τελείωσε κατά τις 4. Όταν έφυγε πια κι' ο τελευταίος καλεσμένος, ο κόμης πλησίασε τη γυναίκα του και τη φίλησε.

— Είσ' ευχαριστημένη; τη ρώτησε χαϊδεύοντά, με ειλικρινή συγκίνηση.

— Και σύ;

— Πώς μπορούσε να μην είμαι; Η Τζούλια τον κύτταζε στα μάτια.

— Μ' αγαπάς, λοιπόν, πάντα;

— Τι έρωτησι!...

— Ίσως να σου φαίνεται παράλογο, κι' όμως είναι φυσική. Έδώ και μερικά καιρό, δεν είσαι πια ο ίδιος μαζί μου. Φοβάμαι μήπως σε ξεμυάλισε κάποια άλλη!

Ο κόμης κούνησε άόριστα το κεφάλι του. Κι' η Τζούλια πρόσθεσε, σά ν' απαντούσε σε μια σκέψη, που δεν έφαιγε απ' το μυαλό της:

— Ναι, έχω την ιδέα πως τάχεις φτιάσει μ' εκείνη τη γυναίκα που της πουλήσατε το μέγαρο του βαρώνου!

Ο Άρνάλντο ζάρωσε τα φρύδια του.

— Σου είπα πως είναι τίμια γυναίκα, πρόφερε. Μην ξαναγυρίζεις στο ίδιο θέμα, αν δε θέλεις να μου πικρήνεις όλη την ευχαρίστησι της απομνηνής νύχτας.

Η Τζούλια θαώρησε φρονιμώτερο να σωπάσει. Ορκίστηκε όμως στο βάθος της καρδιάς της να γνωρίσει εκείνη την τραγουδίστρια.

Πάμε να δώσουμε ένα φιλι στο Γκουέλφο μας, πριν πλαγιάσουμε, πρόσθεσε ο κόμης. Θα σε βοηθήσει να διώξεις απ' το μυαλό σου τις κακές σκέψεις.

— Ναι, πάμε.

Μπήκαν σιγά-σιγά στην κάμαρα του μαρό. Το ηλεκτρικό καντήλι ήταν άναμμένο κι' η κουνουπιέρα της κούνιας τραβηγμένη. Η παραμάννα κοιμότανε, κοντά της, σε απ' τα βήματά τους.

Η βαρώνη παραμέρισε την κουνουπιέρα κι' έσκυψε. "Αλλά ξανασηκώθηκε άμέσως, μη γυρνώντας μια φωνή σπαρτακτική, που χτύπησε κατάκαρά τον κόμη.

Η κούνια ήταν άδειανή!

Ε'.

— Όλες οι εφημερίδες του Τουρίνου γράψανε για την παράξενη εκείνη απαγωγή. Η αστυνομία κινητοποιήθηκε κι' ανέκρινε εξαντλητικά το υπηρέτικό προσωπικό, αλλά χωρίς ν' ανακαλύψει τίποτα.

Κανείς δεν είχε δει το παραμικρό. Η βαρώνη, τρομοκρατημένη κι' απελπισμένη, βεβαίωνε, ότι, όταν γύρισε στο δωμάτιο, άφου είχε συνοδέψει τη βαρώνη ως το βάθος του διαδρόμου, ο μικρός Γκουέλφο βρισκότανε πάντα στην κού-

νια του και κοιμόταν ήσυχος. "Υστερα δεν είχε άκουσει κανένα θόρυβο.

Ο Στένιο — ο υπηρέτης, που έπαινούσε ο δόκτωρ Κάρλο την πίστι και την αφοσίωσι του — όταν τελείωσαν οι ανακρίσεις, προχώρησε προς τον άστυνόμο και του είπε σοβαρά:

— Επιτρέψτε μου να διατυπώσω κάποια ύποψια...

— Υποψία; Για ποιόν; Μιλήστε!

— Όλοι περίμεναν άνυπόμονα.

— Χτές το βράδυ, είχε έρθει εδώ, για να φέρη τα λουλούδια και να τα ταχτοποιήσει, κάποιος υπάλληλος του Μπαλλάρου. Ήταν ένας μελαχρινός νέος, που δε μου πολύαρε, μ' έδω που η κυρία Ροζαλία εύρισκε τίμια τη φυσιογνωμία του...

Τον τσάκωσα στο διάδρομο, που οδηγεί στο διαμέρισμα της κυρίας βαρώνης. Τον ρώτησα τί ζητούσε εκεί και μου δικαιολογήθηκε πως είχε χάσει το δρόμο του...

Η Ροζαλία τον διέκοψε:

— Θα μπορούσαμε να τον υποπτευθούμε, αν μάς λείπανε λεφτά ή άλλα πολύτιμα πράγματα. Γιατί θάπαιρνε όμως ένα παιδί; Τι να το κάνει;... Κι' άλλωστε, θα τον έβλεπε κάποιος, με το μαρό στην αγκαλιά.

Το γεγονός είναι πάντως, συμπέρανε σοβαρά ο υπηρέτης, ότι ο μικρός εξαφανίστηκε κι' ότι πρέπει να τον άπαγάγανε!

Ο συλλογισμός του ήταν άπλος και σωστός. Ο άστυνόμος έστειλε άμέσως στο άνθωपालέο. "Αλλ' ο Μπαλλάρου έπεσε κυριολεκτικά απ' τα σύννεφα, όταν του είπαν πως ένας υπάλληλός του είχε περάσει τη νύχτα στο σπίτι του κόμητος Ρίκκα.

Κάνουνε κάποιο λάθος! φώναξε. Χτές ήρθε εδώ ένας υπηρέτης της Ρίκκα. Διάλεξε ο ίδιος λουλούδια και γλάστρες για τη γιορτή. Πήρε μαζί του τρεις ανθρώπους μου, μά, μόλις φτάσανε στο μέγαρο Ρίκκα, τους είπε πως μπορεί να φύγουνε.

— "Υστερ' απ' αυτό, εξακριβώθηκε, ότι δεν είχαν στείλει κανένα υπηρέτη απ' το σπίτι των Ρίκκα και πως ο μελαχρινός νέος ήταν άγνωστος τόσο στο άνθωपालέο, όσο και στο μέγαρο του κόμητος. Τό μυστήριο γινότανε πιο σκοτεινό. Οι άστυνομικοί αναζήτησαν παντού τα ίχνη του ψευδοπαλληλίου, του κάκου όμως.

Στο μεταξύ, η Τζούλια — που την είχαν μεταφέρει λιπόθυμη στην κάμαρά της — μόλις συνήλθε, κυριεύθηκε από άπελπισία. Φώναζε το παιδί της με σπαρτακτικά ούρλιασμα, σαν τρελή. Τού κάκου ο κόμης προσπαθούσε να την καταπραΰνει.

Παρ' όλο το βαθύ πόνο του, ο Άρνάλντο είχε διατηρήσει την ψυχραιμία του. Καταλάβαινε πως η άπελπισία δε θα ώφελούσε σε τίποτα σ' αυτή την περίπτωση. Έπρεπε, άπεναντίας, να μείνι άπόλυτα ήρεμος, για να σκεφθεί λογικά.

Γιατί ν' άπαγάγουνε το μαρό; Επρόκειτο για μια έκδικοησι; Μά ο κόμης κι' η κόμηςσα ήξεραν πως δεν είχαν έλθου.

Οι καλεσμένοι, στη γιορτή τους, ήταν όλοι πρόσωπα άνώτερα κάθε ύποψιας κι' άνίκανοι για μια τέτοια πράξι.

Για μια στιγμή μονάχα, είχε περάσει απ' το νού του Άρνάλντο η ιδέα πως ο Φίλιππος δεν ήταν ίσως άμέτοχος σ' αυτή την απαγωγή. Αυτός μονάχα, άνάμεσα σε όλους, μπορούσε να ή κάποιος έχθρα έναντιον του και να επιδιώξει να επιβάλει έτσι τη θέλησί του στη βαρώνη.

Μά έδιωξε γρήγορα αυτή τη σκέψη, χωρίς να τη φανερώσει σε κανένα. "Όχι, δεν ήταν τέτοιος προσωπικός τύπος ο Φίλιππος.

Φαίνονταν, λοιπόν, πιθανώτερο πως οι άπαγάγεις σκόπευαν να ζητήσουν λύτρα. "Όστόσο, πέρασαν οι μέρες, χωρίς να κάνουν κανένα τέτοιο διάδημα.

Ο Γκουέλφο δεν είχε βρεθεί. Η Τζούλια έπεσε βαρύν άρρωστη. "Ο

δόκτωρ Κάρλο, που είδοποιήθηκε άμέσως, δεν έκρυψε την άνησυχία του για την κατάσταση της.

Μονάχα αυτός μάντευε από που προερχόταν το χτύπημα. Ναι, εκείνη, η Μαρία θα είχε σχεδιάσει και πραγματοποιήσει αυτή την έκδικοησι! Είχε πάσει πρώτα απ' τη βαρώνη τον άντρα της — γιατί ο Κάρλο έπας κι' όλοι, τη θεωρούσε φιλενάδα του Άρνάλντο. Και τώρα της είχε άρπάξει το γυιό της!

Μά δε μπορούσε να μιλήσει ο Κάρλο. Δε μπορούσε να πη στη βαρώνη:

— Είναι η Μαρία, η κόρη που είχατε καταδικάσει σε φριχτό θάνατο, σ' ένα μαρτύριο χειρότερο από κάθε άλλο. Σώθηκε από ένα θάνατο και έκδικείται τώρα για τον εαυτό της και για τον πατέρα της!

— "Όστόσο, ένοιωθε μια βαθεία συμπόνια για τη βαρώνη. Κι' η Λίζα, άλλωστε, η γυναίκα του, είχε συμ-

μερίστη τον πόνο της Τζούλιας κι' είχε κλάψει μαζί με τη δυστυχισμένη μητέρα.

Η κατάσταση της βαρώνης χειροτέρευε όλοένα. Μετά τον πυρετό και το παραλήρημα, είχε άκολουθήσει μια φοβερή κατάπνοσι.

Ο Κάρλο άρχισε ν' άπελπίζεται. "Αφού πάλεψε, λοιπόν, με τον εαυτό του, πήρε την άπόφασι να πάν τον βαρ' τη Μάριον, να προσπαθήσει να τη συγκινήσει.

Την ξανάβλεπε, με την ώρα και μελαγχολική ευστογγωμία της. να του άπλώνη τα χέρια, μουρμουρίζοντας γλυκά τ' όνομά του. Θυμότανε την ιστορία του άγνού και δυνατού έρωτά τους... Μπορούσε ν' άλλαζε τόσο πολύ η Μαρία, να μην είχε πια καρδιά;...

Περνώντας την εξώπορτα του μεγάρου Κουστάντζι, ο Κάρλο έτρεμε ελαφρά. "Όστόσο ρώτησε με σταθερή φωνή το θυρωρό:

— Είν' εδώ η δεσποινίς Μάριον;

— Μάλιστα, κύριε, αλλά δεν έβαν άν δέχεται.

— Θα δούμε... είπε ο Κάρλο, προσπαθώντας να χαμογέλασει.

— "Ανέθηκε με κόπο τη σκάλα. "Όταν χτυπούσε όμως το κουδούνι, είχα ξαναβρεί πια την αυτοκυριαρχία του.

— "Ερχομαι εδώ για ένα καθήκον — έλεγε με το νού του. Θα είναι άναγνώριση μου άν μου λείψη το βάρος!...

Τού άνοιξε η Λουκία. Φάνηκε να τον άναγνώριζε κι' έκανε μια κίνηση έκπληξεως.

— "Εκείνος το πρόσεξε.

— Είν' εδώ η δεσποινίς Μάριον; ξαναρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε.

— Ρωτήσατε την άν μπορ' να με δεχθή. "Εχω να της μιλήσω για κάτι έπειγουν.

— Καθίστε, παρακαλώ. Πηγαίνω άμέσως να την είδοποιώσω.

— Τον άφησε μονάχο στο χάλλ κι' έφυγε. Το σύντομο εκείνο διάλειμ-

— Μάλιστα, κύριε, αλλά δεν έβαν άν δέχεται.

— Θα δούμε... είπε ο Κάρλο, προσπαθώντας να χαμογέλασει.

— "Ανέθηκε με κόπο τη σκάλα. "Όταν χτυπούσε όμως το κουδούνι, είχα ξαναβρεί πια την αυτοκυριαρχία του.

— "Ερχομαι εδώ για ένα καθήκον — έλεγε με το νού του. Θα είναι άναγνώριση μου άν μου λείψη το βάρος!...

Τού άνοιξε η Λουκία. Φάνηκε να τον άναγνώριζε κι' έκανε μια κίνηση έκπληξεως.

— "Εκείνος το πρόσεξε.

— Είν' εδώ η δεσποινίς Μάριον; ξαναρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε.

— Ρωτήσατε την άν μπορ' να με δεχθή. "Εχω να της μιλήσω για κάτι έπειγουν.

— Καθίστε, παρακαλώ. Πηγαίνω άμέσως να την είδοποιώσω.

— Τον άφησε μονάχο στο χάλλ κι' έφυγε. Το σύντομο εκείνο διάλειμ-

Πότε
γερνάμε;

Είναι περίεργο πόσο η γυναίκες της ίδιας ηλικίας μπορεί να φαίνονται διαφορετικές. Μερικές έχουν γερασμένη επιδερμίδα με ρυτίδες και διευτελισμένους πόρους, ενώ άλλες φαίνονται πολύ νεώτερες με δροσερό και βελούδινο δέρμα.

Μια προσεκτική μελέτη απέδειξε ότι η γυναίκες που περικυκλώνονται τακτικά την επιδερμίδα τους είναι ακριβώς η ίδιας που φαίνονται κατά πολύ νεώτερες από την ηλικία τους.

Δεν ώφελει σε τίποτε η σπασμωδική περιποίηση στο δέρμα από καιρού εις καιρόν.

Είναι άπαισιόμορφο να περιποιηθεί το πρόσωπό σας κάθε μέρα με την θρεπτική Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ που περιέχει ΜΠΙΟΣΕΛ αυτό το θαυματουργό στοιχείο, τροφή δια την επιδερμίδα. Τα άποτελέσματα είναι καταπληκτικά.

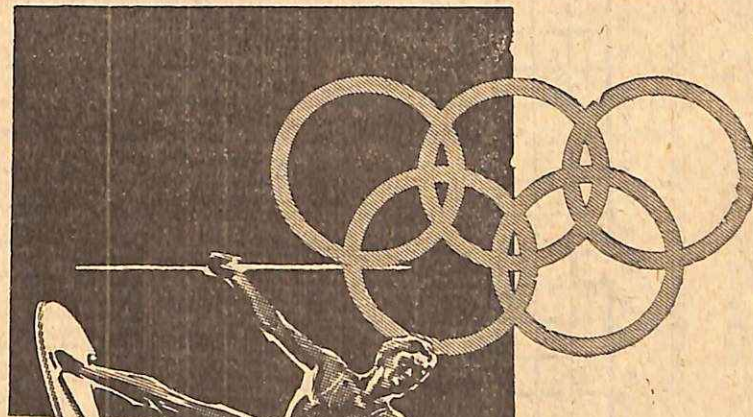
Το ΜΠΙΟΣΕΛ που περιέχεται στην Κρέμα νυκτός ΤΟΚΑΛΟΝ είναι ένα ζωντανό στοιχείο που τρέφει και αναζωογονεί την επιδερμίδα. Η κοκκινίλεις, τα μαύρα στίγματα, οι διευτελισμένοι πόροι εξαφανίζονται.

Το δέρμα σας γίνεται άπαλό, δροσερό σά βελούδο. Ξαναβρίσκει την πρώτη του δροσερή και νεανική όψη.

Δοκιμάσατε και αείς την θρεπτική Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ με ΜΠΙΟΣΕΛ. "Όποιαδήποτε ηλικία κι' άν έχετε, όσοδήποτε κουρασμένο και άν είναι το δέρμα σας, θα δώτε άμέσως τη διαφορά.

Είναι η πιο σπουδαία Κρέμα για να διατηρήτε το δέρμα σας δροσερό και νεανικό.

Tokalon

Όλυμπιακοί
Βαλκανικοί
Έλληνοαμερικανικοί
άγώνες...
Όλυμπιονίκαι
Πρωταθληταί
Ρεκόρ...

Στο πνεύμα της εορταστικής αμύλης που διαπαιδαγωγεί το νεαρό, το ROL συμβάλλει προσφέροντας περίφημα μπιμπλώ αθλητών για την γωνιά που μελετά ή εργάζεται το παιδί σας.

ROL μέ 07

ΙΔΑΝΙΚΟ ΠΛΥΣΙΜΟ
ΧΕΡΙΑ ΒΕΛΟΥΔΑΙΝΑ

μα Εφτασε για να κυριεύει και πάλι ο Κάρλο από τρομερή συγκίνηση. Βούιζαν τ' ατιά του, τα γόνατά του λυγίζανε...

Η Λουκία ξαναγύρισε σε λίγο και του είπε:

— Περσάτε, κύριε, η δεσποινίς σας περιμένει.

Τόν οδηγήσαν στο μικρό σαλονάκι της Μαρίας. Η νέα κεντούσε κατί. Σηκώθηκε άμεσα για να υποδεχτεί τον Κάρλο. Η φυσιογνωμία της ήταν απόλυτα ηρεμή. Ο Κάρλο ξαναδρόμισε στα χείλη της το χαμόγελο εκείνο που είχε κατακτήσει άλλοτε την καρδιά του.

— Έσείς, γιατρέ, του είπε. Τι θαύμα! Δε φαντάζεστε πόσο χαίρομαι που σας ξαναβλέπω!

Τού πρόσφερε κάθισμα και ξαναγύρισε στη θέση της. Κυττάζοντας την, ο Κάρλο αναθυμώνατε τις ώριμες μέρες, που είχαν περάσει μαζί, σ' εκείνο το σπιτάκι, μακριά από κάθε θόρυβο — στη φωλιά εκείνη της γαλήνης και της εὐτυχίας. Ένα δάκρυ, που δε μπόρεσε να το συγκρατήσει, κύλησε στο μάγουλό του. Η Μάρion του είδε, ανασκίρτησε ελαφρά, αλλά εξακολούθησε να χαμογελάει.

— Λοιπόν, δε βρίσκετε να μου πείτε λέει; Αλλάξει, δε θαπρεπε να σας δεχτώ τόσο καλά...

— Γιατί;

— Ομυρήθηκε πόσο απότομα χωρίσαμε!... Κι' ύστερα, δεν είχατε καν τη λεπτότητα να μου στείλετε μια προσκλησι στο γάμο σας. Το έμαθα τυχαίως... Είσατε ευτυχισμένος, λοιπόν;

— Εὐτυχισμένος... Ναι, πολύ! Ξέρω πώς βρήκατε μια θαυμάσια γυναίκα.

— Ναι, είναι πολύ καλή. Μ' αγαπήσε, όταν ακριβώς είχα τη μεγαλύτερη ανάγκη στήριξης. Με ενθάρρυνε, αναστήλωσε το ηθικό μου, μ' έκανε να ξαναγαλήνη τη ζωή... Έσείς είσατε ευτυχισμένη, Μάρion;

— Έτρεμε η φωνή του, καθώς έκανε αυτή την ερώτηση. Μά η νέα δε φάνηκε καθόλου ταραγμένη.

— Γιατί να μην είμαι; είπε.

Ο Κάρλο σοβαρεύτηκε.

— Καταλαβαίνω. Για σας, η ευτυχία συνίσταται αποκλειστικά στην Ικανοποίησή της εκδοχής σας. Και τώρα το μισοπέτυχατε! Κυττάτε στα μάτια τη νέα και πρόσθετε, αποφασιστικά:

— Πήρατε απ' τη μητέρα σας τόν άντρα της.

Η Μάρion σηκώθηκε δρβια... Ηταν τόσο γλυκιά και αυστηρή, ώστε έκανε εντύπωση στον Κάρλο.

— Τι θέλετε να πείτε, ρωτήσε.

— Μηπως δεν το ξέρονται όλοι, πως ο κόμης είναι ο τρυφερός φίλος σας;

Η Μάρion ξανακάθισε, κυττάζοντας το γιατρό με απόλυτη ήρεμία.

— Είναι η δεύτερη φορά, που έχασατε στο σπύτι μου, για να με προσβάλετε, είπε. Κι' όμως θαπρεπε να με ξέρετε καλύτερα από κάθε άλλον... κι' αν ακόμα με κάτεκρινε όλος ο κόσμος, εσείς δε θα...

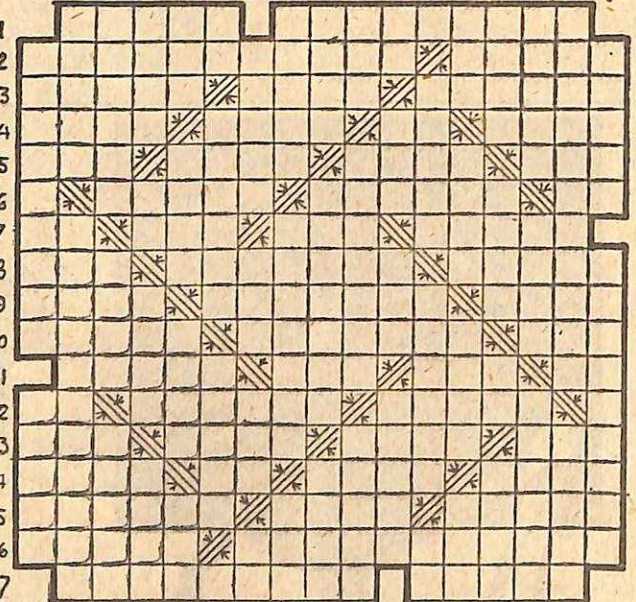
Το σκουρόχρωμο υφές

ΑΡΙΘΜΟΣ 818

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1 Μουσικός και ποιητής της δοξασιότητας, που πολλές εικόνες τον παρουσιάζουν πάνω σε δελφίνι. Ρόδος συγγραφέας, που κέρδισε προστάσεις του θραυτικού Νόμπελ.
- 2 Φιλόσοφος του 4ου π.Χ. αιώνα.
- 3 Κραυγές, αλαλαγμοί.
- 4 Πρωτεύουσα διανομή νομού της Ιταλίας. — Λιμάνι της γαλλικής Β. Αφρικής. — Πιο γνωστό ως τασιπύ.
- 5 — Ιερή τοάλλα των Αγρίων. — Τέλος προσευχής.
- 6 — Όργανα αίσθησης. — Μέρος του ματιού. — Ανατολικό επίσημα. — Διπλασιαζόμενο ξεπούλασι.
- 7 Ξενική άνοιξη. — Τόν άγαντες ή Αφροδίτη. — Νοστιμίζει τα πάντα.
- 8 Έσοδα για δούλους έχουν γρήματα. — Άρσενικό εκτός νόμου. — Τοπικό επίσημα. — Άρθρο.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

- 4 Λωρς έδάφους. — Χωρίς να τó θέλη. — Υποθετικόν. — Ζητώ.
- 5 Μισό τάλλυρο. — Τό χρησιμοποιομε δειγνόντας. — Σας ζητά να εγκαταλείψετε κάτι. — Έποχή.
- 6 Τόν προκαλούν οι μεγάλες ξεστικές. — Σύντομο, φρόνησι. — Αιγυπτιακή θεότητα.
- 7 Βυζαντινή νύκτα. — Νομάς και ποταμός της Γαλλίας. — Άρσενικό οργανώσεως νέων. — Δε διαφέρουν από άλλες (κάθαρ).
- 8 Άσπια. — Νησι της Μεσογείου. — Χώρα της Ν.Α. Ιταλίας.
- 9 Μεγάλο. — Κάτι που δεν άνεχτηκε ποτέ ο Έλλην. — Άνατολικό γυναικείο όνομα.
- 10 Προβίδει παρουσία γυναικάς. — Τήρησι της τάξεως. — Άνεστραμμένα σχηματίζουν μισή ντόλια.
- 11 Έχετε τούλάχιστον ένα. — Προσωπική αντανούλα (θ' προσ.). — Προστακτική παραπομπών. — Κτητική αντανούλα.
- 12 Θά τó θέρτε στα δύο άκρα του Νεπάλ. — Προμιά τις άκροποταμίες. — Άνοιξη πρώτες.
- 13 Άρθρο. — Ηράτις του Ζολά.
- 14 Τόπος προσευχής. — Τό μικρό δούμα περίφημος τραγουδιστής.
- 14 Χειροτεσά. — Άρθρο. — Κατασκευασμός. — Μοναδικός.
- 15 Προκλητικός, αβάδεις. — Εδρόνιο. — Ικανοποίησι των αίσθήσεων.
- 16 Τίτλος ευγενείας. — Στρατιωτικός βαθμός.
- 17 Φιλοξενούν άδωρδους. — Άπειρος, άδελός.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1 Ένα από τά πολλά που αναζητούν πάντα οι άστυνομικοί. — Άντώνιος Βάν... Φλαμανδός ζωγράφος.
- 2 Σειρά. — Δεν παίρνει τό μέρος κανενός.
- 3 Κινηματογράφος της πρωτεύουσας. — Προσάθεια υπερίσχυσης. — Αντιπάλου. — Φιγούρα της τράπουλας.
- 4 Θεά της αϊγυπτιακής μυθολογίας. — Μόριο που δλάνει επί...

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΜΒΑΚΙΤΗΣ
Η λύσις του 817
στη σελ. 70

ΑΛΛΑΤΙ ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΑΣΦΑΛΤΟ

Η πόλις Ίθάκη της πολιτείας της Ν. Υόρκης συνδέεται με τό ασφαλτικό της με ένα δρόμο στραμένο με δάτι. Τό πρωτότυπο αυτό δόδοτρομα φθέρεται λιγώτερο απ' την ασφάλτο στοιγίζει τό ένα τρίτο, δε λαοπώνει ούτε γλιστράει με τις θρογές, και περιούζει πολύ τόν κίνδυνο συγκρούσεων.

πρεπε ν' αμφιβάλλετε καθόλου για μένα!

Ο Κάρλο χλώμιασε.

— Γιατί, λοιπόν, ο κόμης σας παραχώρησε αυτό τό μέγαρο; Γιατί, Γιατί παραμέλει τη γυναίκα του;...

— Μπορείτε να σκεφθείτε, δε τι θέλετε. Δε θα πώ τίποτα για τό περσάσι μ'ι μου. Σας έπαναλαμβάνω μόνχα πως δεν έχετε δικαίωμα να με προσβάλλετε και πως ο κόμης δεν είναι τίποτα για μένα!

— Με συγχωρήτε, ίσως φέρθηκα άσχημα. Μά, αν ξέρατε πόσο κακό μού κάνει να σας βλέπω σε τέτοια κατάσταση, ενώ ήσαστε γεννημένη για μία ζωή γαλήνης και άγαντες αληθινής!

Η Μάρion χαμογέλασε πικρά.

— Δε βρίσκετε πως θάταν καλύτερο να μ' άφίσετε να πεθάνω, όταν με θάβανε ζωντανή; είπε.

Ο γιατρός έπινξε μία μικρή κραυγή.

— Γιατί μού μιλάτε έτσι; διαμαρτυρήθηκε. Με νομιζετε, φαίνεται, κακό και άκαρδο. Κι' όμως, αν ξέρατε με πόση ευχαρίστηση θά έβινα τη ζωή μου για σας! Υπόφερα, έλαψα έξ αιτίας σας. Κι' αν μία μέρα, παρασυρμένος απ' τό πάθος, σας μάλωσα γιατί πίστευα πως τό άξίζατε, δε θέλησα ποτέ τό κακό σας.

Της έπιασε τά χέρια και πρόσθεσε με συγκίνηση:

— Μάρια, δεν είμαι πιά ούτε καν φίλος για σας. Κι' όμως, άλλοτε, μ' άφίνατε να διαβάζω στην καρδιά σας, μού τά έμπιστευόσαστε όλα!

— Αλήθεια, παραδέχθηκε άπλά η νέα. Μά γιατί να μην έχετε έμπιστοσύνη στη φτώχη Μάρια; Ξέρατε ωστόσο πως δεν απομακρύνθηκα από σας από καπρίσιον, αλλά γιατί είχα να εκπληρώσω ένα ιερό καθήκον: να εκδικηθώ για τόν πατέρα μου και για μένα!

— Δε θα σας έφερα αντίρρηση, αν διαλέγατε άλλο δρόμο.

— Μά ήταν ο μόνος, που ταίριαζε στο σκοπό μου. Βλέπετε πως δε σας τό κρύβω! Πως θά μπορούσα να τραβήξω τόν κόμητα, αν δεν είχα κάτι, που να με ξεχωρίζει απ' τις άλλες γυναίκες; Κι' ήθελα ναχω αυτόν πρώτα στα χέρια μου! Χαμήλωσε τη φωνή της και πρόσθεσε:

— Σκεπτόμουν πως, αν δεν ο πήρε αυτός, η μητέρα μου δε θα κανε ίσως ποτέ τό ήπλο και φρικτό εκείνο εγκλήμα!...

Ο Κάρλο ανασκίρτησε.

— Αυτός λοιπόν ήταν ο κυριώτερος ένοχος; ρώτησε.

Τά μάγουλα της Μάρion κοκκίνισαν ελαφρά, τά μάτια της λάμπωσαν.

— Έτσι νόμιζα στην άρχή, άπάντησε. Μά τώρα έχω αποδείξει της άδωότητάς του. Δεν έβρι τίποτα, ούτε και υποπτεύθηκε ποτέ ως τώρα τη βαρύνση. Αυτή μόνο άξίζει να τιμωρηθί!

— Και, πραγματικά, Μάρion, την τιμωρήσατε σκληρά, άρπάζοντας της τό παιδί της, τόν άδελφό σας...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: 'Η συνέχεια.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗ
ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ
ΔΙΔΑΓΟΥ 49 — Τηλέφ. 614-869

Ο Ιατρός ΧΡ. ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗΣ, τέως έπιμελητής Μαιευτηρίου «ΜΑΡΙΚΑ ΗΛΙΑΔΗ» δέχεται έπισκέψεις καθ' έκάστην 11 — 1 και 5 — 7 μ.μ. και επί συνεντεύξει. Τας άπόρους δωρεάν έκάστην Τετάρτην.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ — ΠΑΠΑΔΑΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Άχωνίου 98 — Άμφισχίας 1
Δέχεται καθ' έκάστην 10 — 12 και 5 — 7
και επί συνεντεύξει.
Τηλέφωνο 810-760.

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η γριά, που ήθελε να φάει δαμάσκηνα

Από τό γαλλικό χωριό Σαυτινί ένε έξαφανιστή μία γριά 86 χρόνων, η Μάρια Λεκέρ. Οι οικείοι της, οι χωροφύλακες κι' ο δήμαρχος με πολλούς ντες από τους οικείους της, πήρε μία σκάλα κι' ανέβηκε σε μία δαμάσκηνα, για να φάει δαμάσκηνα. Η σκάλα, όμως, έπεσε κι' η γριά έμεινε πάνω στο δέντρο, όπου την πήρε ο ύπνος.

Ένα φάντασμα με μοντέρνα γούστα

Οι Άγγλοι είναι περίφημοι όταν μπορούν να φιλοξενούν στο σπίτι τους ένα... φάντασμα. Την τιμή αυτή έχει τώρα η οικογένεια Λέκ από τό Νορθ Σάιτ. Τό φάντασμα, που την έπισκέπτεται δειχνει ιδιαίτερη προτίμηση στις έκπομπές της τηλεόρασης και παρακολουθεί με μεγάλη προσοχή τις έπιδείξεις μόδας. Οι ένοικοι τού σπιτιού, όταν τό βλέπουν, παραμερίζουν, για να τού δώσουν την καλύτερη θέση. Όταν τελειώνει η προσβολή, τό φάντασμα εξαφανίζεται αυστηριάζων.

Ο άνθρωπος με τά 4 επαγγέλματα

Στη Βρόστη ύπάρχει ένα πρωτότυπο γραφείο κατάστημα, που δε θά μπορούσε να τό δει κανείς πουθενά άλλο. Είναι ταυτόχρονα συμβολαιογραφείο, λατρείο για ανθρώπους, λατρείο για ζώα και φαρμακείο. Ο Ιδιοκτήτης του Μπερνάρ Μπαλαδέ έχει διπλώματα νομικής, λατρικής, φαρμακευτικής και κτηνιατρικής και ταυτόχρονα άδεια συμβολαιογράφου και έξασκεί' και τα τέσσερα αυτά επαγγέλματα μαζί.

Ο σάτυρος, που η φυλακή δε τόν σωφρονίσε

Ο Γάλλος Γαβριέλ Σουλαί είχε καταδικαστή τό 1937 σε Ισθμία δέσμη, γιατί είχε κακοποιήσει ένα κοριτσάκι 8 χρόνων. Απελύθη, όμως, πριν από μερικές μέρες, αφού έμεινε 23 χρόνια στη φυλακή. Ο Σουλαί, που είναι σήμερα 54 χρόνων, μόλις ξαναβρήκε την ελευθερία του, πήγε στην πατρίδα του, τό Σέν, όπου παρέσυρε ένα κοριτσάκι 9 χρόνων μέσα

Μετακινούμενο δικηγορικό γραφείο

Η καινούργια πρωτεύουσα της Βραζιλίας άπλώνεται σε πολύ μεγάλη έκταση κι' οι κάτοικοι της Ιδρωκοπού, γιατί είναι υποχρεωμένοι να διανύουν μεγάλες άποστάσεις, για να κάμουν τις δουλειές τους. Από τό άλλο μέρος, τα κεντρικά γραφεία ένοικιάζονται σε άστρονομικές τιμές και γι' αυτό δικηγόροι, γιατροί, συμβολαιογράφοι, έπαγγελματίες κλπ. προτιμούν τις μακρινές συνοικίες. Ένας δικηγόρος, όμως, έλυσε τό πρόβλημα με άξιοδοταστο τρόπο. Έθελε πίσω από ένα τζιπ ένα τροχόσπιτο κι' εγκατέστησε μέσα σ' αυτό τό γραφείο του. Τό τζιπ με τό τροχόσπιτο γυρίζουν στην πλατεία, όπου βρίσκονται τα δικαστήρια, κι' ο έδωτης δικηγόρος κάνει γρήστε δουλειές.

Πονάει τό δοντάκι τους...

Επί 1000 γυναικών, προσερχομένων από 20 άμερικανικές πόλεις, οι 638 άπάντησαν ότι, έβάζανε σούγους γι' αυτές είναι ο δοντιόλατρος.

Τό "Παλέτ," λούζει και μακιγιάρει τά μαλλιά...

...δίδει στις άσπρες τρίχες τό φυσικό τους χρώμα.

ΧΡΩΜΟΣΑΜΠΟΥΑΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ — ΝΙΚΗΣ 9 — ΤΗΛΕΦ. 25.739

Ο SCHWARZKOPF Όμορφάνει τά μαλλιά!

θαλε να την «προετοιμάσει» να την «φιλοσοφία» να την αξιοποίηση κι ό-
χι να τη θυσίαση χωρίς να την εκ-
μεταλλευτεί! Βέβαια, τώρα είναι
πιά λανθασμένη, αλλά το θετικό έν-
διαφέρον θ' άρχιζε σιγά-σιγά να γί-
νεται χλιαρό και στο τέλος θα κρύα-
νε και θα τοποθετούσε τους πρωτα-
γωνιστές της Ιστορίας στο μακριό
κατάλογο του θεατρικού πλήθους με
σκληρή την άπειλη της πικρής μοί-
ρας: Να πέσουν στην άσφαδρία
του Κρινού ή στην ανεπιθύμητη
συμπάθεια:

—Η καμμένο... Ξεπέρασε πιά.
Τα καταφέρει... αλλά... δεν ήταν
τίποτα σπουδαίο.

—Εσύ να τα δής που παρ' όλιγο
να την κάνουν και Βουγιουκλάκη!...
Αυτά φαινόταν ο Θανάσης. Και δεν
είχε και πολύ άδικο. Κι' άπάνω στο
θυμό του, σκέφτηκε να κάνει τουλά-
χιστον μία δημοσιογραφική έπιτυ-
χία! Βγήκε την άλλη μέρα στην έ-
φημερίδα κι' αποκάλυψε τα πάντα!
Καινοτόμο σούσουρο! Αλλά τούτη
τη φορά, μία μερίδα—κοινών!— του
Κοινού είχε συνάψει με την... «άπα-
τη» και το βράδυ το ζευγάρι απο-
δοκιμάστηκε! Σφουρίχτηκε άγρια
και η αλλαία έκλεισε στη μέση του
«σκέτς» γιατί πέσανε στη σκηνή και
μερικά... υπερώρια άπαρτικά και
ιταμάτες ενία φαί» αφρόνως!...

Αλλά ο Γιώργος είχε «επιτηρεί»
πιά! Κοπάνισε μία μίνι του Θα-
νάση κι' έστειλε έπιστολές στις έ-
φημερίδες που έλεγαν πως «άσπιος
αυτός θεατρικός πληροφοριογράφος,
ήθέλησε να αυτοδιαφημιστεί με τα
κακοήγη αποκλήματα της φαντασίας
του» και ζήτησε άποζημίωση από
την έφημερίδα κι' άρχισε νύκς θό-
ρυβος και «θευτέρα έποχή» διαφη-
μίσεως του Γιώργου και της Νέλλης!

Ο Γιώργος είναι άναμφισβήτητα
έξυπνος που κατάφερε να έκμεταλ-
λευτεί μία τυχαία αυτοκτονία ένας...
μαχαράγιά και να παρουσιάσει πα-
ρεία μαρτύρων που β-βαίαναν ένό-
πως και ένοπογράφος πως αυτός...
ήταν ο «μυστηριώδης άγνωστος» κι'
είχε αυτοκτονήσει από τον έρωτά του
για τη Νέλλη!... Ο κόσμος τάφανε!
Ο Θανάσης... Έχασε τη θέσι του!
Κι' οι ήθοιοί μας, την έκαί-
ρια να σκαρώσουν αυτή την πρωτό-
τυπη διαφήμιση στην πραγματικό-
τητα!

Τώρα πιά... δύσκολα θα «πίση»
ΕΨΙΛΟΝ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

της Εταιρίας ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
(ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΛΗΘΕΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ
ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ). Δέχεται 8—1 π. μ.
και 4—6 μ. μ. δδς Φλώνης 8 (πά-
ροδος 'Αχαρνών) ΣΤΑΣΙΣ ΙΘΑΚΗΣ.
Τηλέφ. 872.624

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΧΟΡΩΝ

ΚΩΣΤΑ ΜΠΟΥΣΙΩΤΗ

Τηλ. 22-229

Πού θα μάθετε έφέτος χορό; Στο
Κώστα Μπουσιώτη. Σε ποιά Σχολή
θα χορεύετε; Στο Κώστα Μπουσιώ-
τη. Πού θα μάθετε τους μεθόδους
χορούς; Έκει που έμθαν οι γονείς
μας τους παλαιούς χορούς, στο
Κώστα Μπουσιώτη. Διομείας 4 (πά-
ροδος 'Ερμού 18). Κάθε μέρα έγ-
γραφαι και μαθήματα. Διά κυρίας
και δνίδας ιδιαίτερα διαμερίσματα
και άραι μαθημάτων. Ίδιαίτερα ά-
ματικά διά κυρίες και σε έκείνους
που ντρέπονται. Δι' έπαρχιώτας έρ-
χομένους δι' άλλας ημέρας εις
Α. θήνας διά ταξίαν έκμάθησιν, μά-
θημα δυό φορές την ημέραν. Η
Σχολή Μπουσιώτη έφέτος συμπληρώ-
νει 35 χρόνια ευδοκίμου καλλιτεχνι-
κήν πείραν έργασίας. Παδικά μα-
θήματα Τετάρτη, Σάββατον και Κυ-
ριακήν 4—6 μ. μ. Γονείς και κηδε-
μόνες έγγραψατε τα παιδιά σας στην
«Πασιγνώστων» και διακεκριμένην Σχο-
λήν Μπουσιώτη.

ΡΟΥΣΑ

ΠΑΛΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος — Μαιευτήρ. Δέχεται
9 — 12 και 5 — 7 ώς και επί συνεν-
τεύξει. Χερσία, Τρικούπη 113. Τηλ.
813-610.

Γιά μικρούς

Η χρυσή παροιμία

Στη στήλη «Α» του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε λέ-
ξεις των 6 γραμμάτων, των οποίων σας δίνουμε πιά
κάτω τις σημασίες. Ακολουθώς θα πάρете από κάθε
λέξη τα δυό πρώτα γράμματα και θα τα τοποθετήσετε
στη στήλη «Β», έτσι ώστε, διαβάζοντας τα στη σειρά

	Α	Β	Γ
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			
10			
11			
12			

κι' από πάνω προς τα κάτω, να σχηματίσετε μία γνω-
στή ελληνική παροιμία. Τα τέσσερα υπόλοιπα γράμ-
ματα, αναγραμματισμένα ή όχι, θα τοποθετηθούν στη
στήλη «Γ», σχηματίζοντας λέξεις, των οποίων έπισης
σας δίνουμε κατωτέρω τις σημασίες.

ΣΤΗΛΗ «Α»

- 1) Παρατεινόμενη, προκαλεί θάνατο.
- 2) Δυνατό ποτό.
- 3) Σημειώνεται πάνω σ' ένα χάρτη.
- 4) Μουσική σύνθεσις.
- 5) Την άσπαρρεύει ή Άγορανομία και την τιμωρεί
σκληρά.
- 6) Τελευταία.
- 7) Την επιβιάζει συχνά ή όγεια.
- 8) Έπιτυγχάνεται με ειδικές βελόνες.
- 9) Ο νότιος άνεμος.
- 10) Σχηματίζεται από τις όκτώ συνεχόμενες νότες της
μουσικής.
- 11) Έχουν σχέση με τα μάτια μας.
- 12) Χωνεύονται μόνο από γερά στομάχια.

ΣΤΗΛΗ «Γ»

- 1) Δέντρο, που άγαπά το νερό.
- 2) Χώρα της Άσίας.
- 3) Όργανον αόθουσεως.
- 4) Το χρησιμοποιούμε δείχνοντας (πληθ.).
- 5) Συγγενικό πρόσωπο.
- 6) Τρομάζει τους έμπολέμους.
- 7) Ποιητική όνομασία ζώων.
- 8) Συνήθεια.
- 9) Αριθμός.
- 10) Δίνει στο άνδρικό σακκάκι μία πιο κομψή γραμμή.
- 11) Άόριστη άνωνυμία.
- 12) Πιο γνωστό ως καϊμάκι.

Σωστό — Λάθος

Από τις δυό λέξεις ΣΩ-
ΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ, που συνο-
δεύουν καθεμιά από τις κα-
τωτέρω φράσεις, διαγράφε-
τε εκείνη, που δεν ταιριά-
ζει.

1) Το τελευταίο από τα
κατορθώματα του 'Ηρακλέ-
ους ήταν ή θανάτωσις της
Λερναίας Υδρας: ΣΩΣΤΟ-
ΛΑΘΟΣ.

2) Ο Αλμύλιος Ζολά δι-
καστήκε και καταδικάστηκε:
ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

3) Ο Δουναίος σχηματί-
ζει σ' ένα σημείο του ρού-
του τα σύνορα μεταξύ Βουλ-
γαρίας και Ρουμανίας. ΣΩ-
ΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

4) Ο 'Ικνίως ήταν άρ-
χιτέκτον της αρχαϊότητας:
ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

5) Ο Δάντης αγαπούσε
πολύ τα πορτοκάλια. ΣΩ-
ΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

6) Η γυναίκα έχει τον
ίδιο αριθμό παιγνidia με τον
άντρα. ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

7) Οι πγκούνιοι γεννούν
αυγά όπως τα πουλιά. ΣΩ-
ΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

8) Η 'Ελλάδα είναι ή
πρώτη χώρα της Ευρώπης,
που έβασε ψηφίο στις γυναί-
ες.

ΚΑΙΝΕΤΑΙ

κες. ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

9) 'Η δρομιάς έχει μία καμπούρα κι' ή καμήλα δυό.
ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

10) Όταν πέθανε ο Νέρων, δεν είχε συμπληρώσει ά-
κόμα τα 40 του χρόνια. ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

11) Τα φίδια επωάζουν τα αυγά τους. ΣΩΣΤΟ - ΛΑ-
ΘΟΣ.

12) Τα έτη 1700, 1800 και 1900 ήσαν δίσεκτα. ΣΩ-
ΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

Αριθμητικά προβλήματα

1) Στη θέσι των στιγμών, τοποθετήστε κατωτέρω
τους 9 πρώτους αριθμούς, 1 μέχρι 9, έτσι ώστε, κά-
νοντας τους λογαριασμούς, που σας επιβάλλουν τα ό-
πάρχοντα σημεία της αριθμητικής, να βρικόκε στην
κάθε σειρά το άποτελεσμα, που σας δίνουμε:

$$\begin{array}{r} \dots + \dots = 11 \\ (\dots \times \dots) + \dots = 33 \end{array}$$

Θα χρησιμοποιήσετε όλους τους αριθμούς, μία μόνο
φορά τον καθένα.

2)

$$\begin{array}{r} \star \\ 4 \ 9 \ i \\ \cdot 4 \ \cdot \\ \cdot 9 \ \cdot \\ \cdot 9 \ \cdot 6 \end{array}$$

Προσπαθήστε να βρείτε ποιους αριθμούς πρέπει να το-
ποθετήσετε ανωτέρω, στη θέσι των στιγμών, έτσι ώστε
να ολοκληρωθεί ο πολλαπλασιασμός. Για να σας διευκο-
λύουμε, σας λέμε πως θα χρησιμοποιήσετε έξη φορές
το 3 και τέσσερις φορές το 7.

★

3) Πάρете ένα κομμάτι χαρτί και χαράξете πάνω σ'
αυτό ένα τετράγωνο, το οποίο χωρίζετε άκολουθώς σε
9 τετραγωνίδια, τρία στην κάθε σειρά, όριζοντίως και
καθέτως. Μέσα στα τετραγωνίδια αυτά τοποθετήσετε
τους αριθμούς:

13	14	15
16	17	18
19	20	21

Ετσι ώστε, προσθέτοντας τους τρεις αριθμούς της κάθε
σειράς, όριζοντίως, διαγωνίως και καθέτως, να βρικόκε-
τε πάντοτε για σύνολο 51.

Αναγραμματισμός

Της 'Ιωλκού τον βασιλιά
άν αναγραμματισθείς
κάτι πελώρια βουνα
άμέσως θ' αντίκρυσες.

Συλλαβόγριφος

Το πρώτο μου είναι γράμμα
τ' άλλο προστακτική
και τ' άλλο στο Αλφάτο
νύκας μαγευτική.

Μεταγραμματισμός

Βγάλε πιά και βάλε λά,
θ' αντίκρυσες ξαφνικά
από δέντρο φουντωτό
άλλο δέντρο πιο ψηλό.

Πρόβλημα παρατηρητικότητας

18	12	30	35	21	17	3
	1			9	32	23
16	28	20	5	27	7	40
				24		
11	33	25	36	2	39	10
				6	29	34
38	4	19	31	13	37	8
	14		22			

Στο σχέδιο αυτό θα βρείτε όλους τους αριθμούς από το 1 μέχρι το 40. Δε σας
ζητούμε τίποτα περισσότερο από το να προσπαθήσετε να βρείτε, με την κανονική
τους σειρά, όλους αυτούς τους αριθμούς, δηλαδή το 1, το 2, το 3, το 4, το 5
κ.ο.κ. μέχρι το 40. Εάν το επιτύχετε αυτό σε χρόνο μικρότερο των δυό λεπτών
της ώρας, όχι μόνο θα υπερφανεύεσθε για την παρατηρητικότητά
σας, αλλά και για το γεγονός ότι καταρρίψατε ένα νέο παγκόσμιο ρεκόρ!...

Οι λύσεις στη σελ. 70

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

στο στομάχι

Τα παιδιά, που καταπίνουν
τρίχες, νομίσματα και παρ-
μάνες

ΜΕΡΙΚΟΙ άνθρωποι καταπίνουν κά-
ποτε — κατά λάθος ή και επί-
τηδες — τα πιο παράξενα πράγματα.
Ένα απ' αυτά είναι οι τρίχες.

Οι ψυχοπαθείς προπάντων καταπί-
νουν συχνά τρίχες — ιδίως οι γυναί-
κες, που έχουν μακριά μαλλιά. Δύσκο-
λα κόβουν δε αυτή την επικίνδυνη
συνήθεια. Επίσης καταπίνουν τρίχες
τά μικρά παιδιά.

Όταν βρεθούν στο στομάχι, οι
τρίχες σχηματίζουν ένα σφιχτό όγκο,
σάν μικρό τόπι, που μπορεί να με-
γαλώσει πολύ και να ποικαλέσει Ελκή
του στομάχου, με το συνεχί έρεθισμό
που δημιουργεί.

Κάποτε ο όγκος γίνεται τόσο με-
γάλος, ώστε τον αιώσονται κανείς
με την εξωτερική ψήλαση της κοι-
λιάς. Η ύπαρξί του αποδεικνύεται
θετικά με άκτινοσκόπηση. Πρέπει δε
ν' άσπαιρεθί με χειρουργική επέμβαση.

Αυτές οι επέτρες του στομάχου, δ-
λώντας τον αιώσονται άλλοτε, έθεωρούντο
πως τις άφαιρσκα κατά της πανάλογης
πολύτιμης έπιληψίας, αντίδοτα για διά-
και της έπιληψίας και φίλτρα για το
ξανάεικωμα των γέρων! Στοιχίζαν δε
πανάκριβα, και γι' αυτό κυκλοφορού-
σαν πολλές ψεύτικες άπομιμήσεις

Ένας παρόμοιος όγκος μπορεί να
σχηματισθεί μέσα στο στομάχι και
από φυτικές ίνες. Τους άνοσους
σταφυλιών, κλπ. τους άνωσσαν έξω
σταφυλιών και τους χρησιμοποι-
λούσε έμπεύσως και τους χρησιμοποι-
ούσαν σαν ύπουλα δηλητήρια. Ένας
άπ' αυτούς, σχηματίζονταν από μίγμα
άπ' αμάσους χαμαλέοντος και άλλων ου-
αίμων, μέσα στο στομάχι του θύματος,
σίων, προκαλούσε επικίνδυνη φλόγωση
και τον θανάτωνε μέσα σε 3 μήνες.
Επειδή άκρίβδς είχε τόσο άργη έ-
γέγερτα, ήταν δύσκολο ν' άνακαλυφθεί
ο δηλητηριώτης.

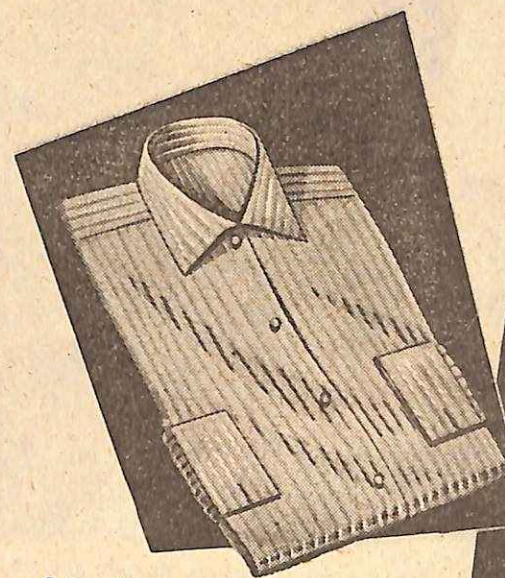
Τα μικρά παιδιά συνήθιζον να βά-
ζουν στο στόμα τους το κάθε τι. Έ-
τσι, μπορεί να καταπιούν ένα μικρό
νομίσμα, ένα πενήνταράκι π. χ. Ο
όσοφάγος τους είναι άρκετά φαρδύς,
ώστε να το επιτρέψει να κατέβη στο
στομάχι. Δε μπορεί όμως πιά να βγί
από κεί, γιατί ο πυλωρός είναι στε-
νός.

Αλλά μικρότερα άντικείμενα —
χάντρες, βάλαι, κλπ. — που κατά-
πιε το παιδί, μπορεί να βγούν απ'
το πεπτικό σύστημα με το φυσικό
τρόπο, χωρίς να προκαλέσουν καμιά
βλάβη στα τοιχώματα του στομάχου
ή των έντερων. Αν όμως δεν είναι
τόσο λεία και στρογγυλά, άλλ' έχουν
προεξοχές και άνωμαλίες, πρέπει να
δοθί στο παιδί κάτι τι, που θα σχη-
ματίσει ένα προστατευτικό στρώμα γύ-
ρω απ' το άντικείμενο. Για το σκοπό
αυτό χρησιμοποιούνται διάφορα φάρ-
μακα με τη μορφή σκόνης που φου-
σκώνει από τα ύγρα του στομάχου.

Η ποσούλαζι αυτή είναι άπολύ-
τως άπαραίτητη, όταν πρόκειται για
κάτι μπετό: κορφή, φουρκέτα, πα-
ραμάνια, κλπ. Τα άντικείμενα αυτά
έχουν τέτοιο σχήμα, ώστε δύσκολα
κούν από τις γωνίες του πεπτι-
κού συστήματος. Σφηνώνονται, λοι-
πόν, συχνά στην έξοδο του στομάχου,
στο δωδεκαδάκτυλον. Αν δε βγούν
έγχελρησι.

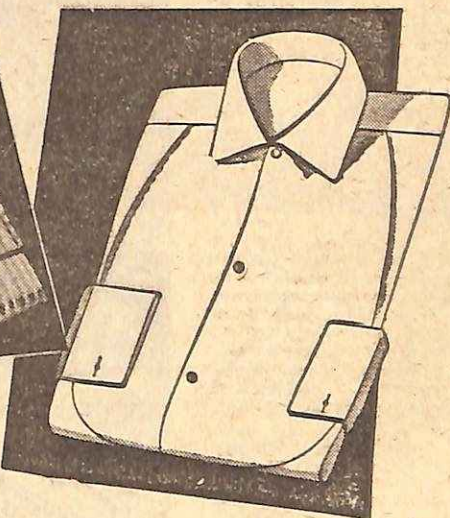
Ίδιως τα μικρά παιδιά καταπίνουν
συχνα τις παραμάνες, που χρησι-
μοίει ή μητέρα τους για τα σπάρτα-
νά τους και που τις έχασε κοντά
τους άνοιχτες. Σε τέτοια περιπτώ-
ση άρχαίει κίνδυνος να τρυπήσουν το
στομάχι και να προκαλέσουν περσι-
νίτιδα. Απ' το άλλο μέρος όμως, εί-
ναι επικίνδυνο να γίνη σ' ένα τόσο
μικρό παιδί μία έγχελρησι σόσφρα-
τατη, όπως το άνοιγμα του στομά-
χου.

Έχει έπινοηθεί, λοιπόν, ή έξηξ έ-
ξυπνη μέθοδος: Ο χειρουργός εισα-
γει απ' τον όσσοφάγο ως το στομά-
χι του παιδιού ένα λεπτό καουτσού-
κένιο σωλήνα. Ύστερα άνοίγει τα έ-
ξωτερικά τοιχώματα της κοιλιάς και,
ρημαίνοντας απ' έξω την άνοιχτή πα-
λινός, έτοι ώστε να κλείσει του σω-
στερωθί σφιχτά. Δε μένει πιά παρά
την παραμάνη, μαζί με

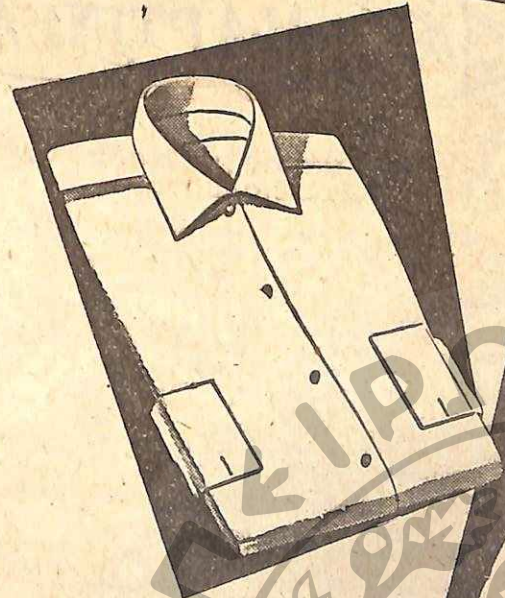

Για κάθε μέρα

Για επίσημες
περιστάσεις

Για πολύ νέους

Για πολύ σοβαρούς κυρίους

ΠΟΠΛΙΝΕΣ ΥΠΟΚΑΜΙΣΩΝ ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ-ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ
με θετικά πλεονεκτήματα: σταθερές ποιότητες, άναλλοίωτα
εύγενικά χρώματα, εξαιρετικής ποιότητας νήματα,
επεξεργασία SANFORIZED.

Με ό,τι δάξει ο νους σε δαυδακερά υφάσματα, ή
ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ ΑΕ

ντύνει, στολίζει, νοιουσμερεύει!

#σελίς της γυναίκας

Η ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η φθινοπωρινή γραμμή, που κατά τα φαινόμενα θα επιβληθεί και κατά τη χειμερινή περίοδο, εμφανίζεται ιδιαίτερος νεανική, απλή και εύχρηστη.

Ας ρίξουμε πρώτα τη ματιά μας στα επανωφόρια, γιατί είναι φυσικό να μας απασχολήσουν πρώτα απ' όλα, αφού θα τα χρειαστούμε πολύ γρήγορα.

Λαινά, άγριωπά, λαινά, τριχωτά όπως και τα γνωστά με τις ονομασίες «ρατίν» και «σέτλαντ» θα είναι τα υφάσματα, που θα χρησιμοποιηθούν.

Η γραμμή τους θα κυμαίνεται ανάμεσα σε πολύ έδαζε και σε εκείνα που τονίζοντας τη μέση, θα πλησιάζουν προς τη γραμμή ορθογώνια.

Τους ώμους των φθινοπωρινών επανωφορίων θα τους δούμε να στρογγυλεύουν πολύ, πράγμα που ευνοεί την κόψη κιμονό ή ραγκλάν. Θα είναι και οι δύο πολύ της μόδας.

Οι γιαντάδες, είτε μικροί, είτε μεγάλοι, θα παρουσιάζουν κάτι το πολύ απλό, περιβάλλοντες με μεγάλη άνεση το λαιμό.

Συμπεριλαμβάνεται πολύ το γαρνιρίσμα του γιακά και των ρεβέρ των μανικιών με χοντρό πλεχτό του χεριού. Φυσικά, αυτό δίνει μια έντονη σπορτίβ εμφάνιση στο επανωφόρι.

Τα μεγάλα κουμπιά, οι μεγάλες εξωτερικές τσέπες ή και οι κοφτές αποτελούν το συμπλήρωμα αυτών των επανωφορίων.

Τα ριχτά σχέδια είναι πολύ της μόδας, αλλά θα φορεθούν επίσης πολύ αυτά, των οποίων το φόντο περιορίζεται με μια ζώνη από το ίδιο υφάσμα ή και με μια ζώνη δερμάτινη σε σχετικό χρώμα.

Μας μένει ακόμη να τονίσουμε το φοδόρισμα των επανωφορίων με κάποιο ζεστό υλικό ή με γούνα. Αυτή η τελευταία θα στολίσει και το γιακά.

Τέλος μη ξεχνούμε και τα επανωφόρια που γίνονται από υφάσματα με διπλές ύψεις. Τα ράβουμε μάλιστα σε τέτοιο τρόπο, που να μπορούν να φοριούνται κι' από τις δύο ύψεις.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΤΑΓΙΕΡ

Τα ταγιέρ που έκαναν ήδη την εμφάνισή τους έχουν τη μέση ελαφρώς τανισμένη. Οι υπάσκες τους είναι λίγο κοντύτερες απ' εκείνες που βλέπαμε την περασμένη εποχή.

Η κόψη κιμονό φαίνεται ότι τείνει να επιβληθεί χωρίς ωστόσο να παραγκωνίζεται η μανικακόληση, τοποθετημένη όμως πολύ χαμηλά στους ώμους.

Τα υφάσματα, που χρησιμοποιούνται γι' αυτά τα ταγιέρ, τα οποία θα μπορούσαν να φορούνται και τα χειμωνιάτικα πρωινά, γίνονται από διάφορα τούιντ, που τα βλέπουμε σε μεγάλη ποικιλία και σε διάφορους συνδυασμούς χρωμάτων, από «σέτλαντ», από φανέλες «νατέ» — ιδίως δε αυτές οι τελευταίες σε χρώματα γκρι και μπλέ.

Φυσικά, μαζί με τα ταγιέρ, απαραίτητες είναι οι μπλούζες, που συμβάλλουν στο συμπλήρωμα τους. Είναι ως επί το πλείστον άμπτυγιε, κομωμένες από σάτεν.

Έξ άλλου, πολύ της μόδας θα είναι τα σύνολα επανωφορίου και ταγιέρ, ή βέστας φορέματος και επανωφορίου.

Τα σύνολα αυτά είναι ομοιόχρωμα ή συνδυάζουν τα υφάσματα με τις δύο ύψεις. Αυτά τα υφάσματα με τις δύο ύψεις θα είναι πολύ της μόδας φέτος, γιατί θα μας προσ-

φέρουν εύρο πεδίων έναρμόνισης της μιάς ύψους με την άλλη.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Δύο είναι κυρίως οι γραμμές, που θα χαρακτηρίσουν τα φετινά φθινοπωρινά φορέματα. Αφ' ενός θα έχουμε τη γραμμή σκέτο που παρουσιάζει κάτι το εξαιρετικά απλό και αφ' άλλου τη γραμμή φουρ, που θα επικρατήσει ιδιαίτερος.

Οι δύο αυτές γραμμές είναι βέβαια αλληλένδετες με την ευθεία γραμμή. Ωστόσο η μεγάλη μόδα τους δεν πρόκειται να παραγκωνιστεί και την έδαζε γραμμή, που θα είναι πανταχού παρούσα και θα συμβάλει κι' αυτή για την κομψή εμφάνιση των φθινοπωρινών φορεμάτων.

Ιδιαίτερος μοδάτη θα είναι η γραμμή «μπούλ» δηλαδή η γραμμή που εμφανίζει φορέματα με κορσάξ έντελως εφαρμοστά ή στον τύπο μπυστιέ, όταν πρόκειται για βραδυνά. Η φούστα όμως θα είναι εξαιρετικά φαρδιά συνδυάζοντας την ελαφρά σούρα στη μέση και τη γραμμή κλόε.

Παράμοιο τύπο φορεμάτων θα δούμε τόσο σε καθημερινά σύνολα, όσο και σε άπνευματινά άμπτυγιε και ακόμη και σε βραδυνά.

Άλλ' ας δούμε και τα υφάσματα που θα χρησιμοποιηθούν αυτή την εποχή.

Πάντ' απ' όλα έχουμε τα λαινά μονόχρωμα ή φανταζι: ριγωτά, νταγκονά, σκωτσέζικα. Αυτά τα τελευταία, δηλαδή τα φανταζι, θα χρησιμοποιούνται ιδιαίτερος για απλά σεμιζιέ.

Η γραμμή «μπούλ» και η γραμμή φουρ θα εφαρμόζονται σε τουαλέτες βραδυνές, που γίνονται με πολυτελή υφάσματα.

ΠΡΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ

Το φθινόπωρο είναι η εποχή, που εύνοει ιδιαίτερα τον συνδυασμό ενός συνόλου, που αποτελείται από διάφορα εξαρτήματα, τα οποία χρησιμοποιούνται ανάλογα με το γούστο, αλλά και την ανάγκη της στιγμής.

Είναι πολύ πρακτικό να αποκτήσετε ένα σύνολο που θα περιλαμβάνει μια φούστα μια μπλούζα και ένα κορσάξ χωρίς μανίκια, που σχηματίζει στο λαιμό ένα μεγάλο τετράγωνο άνοιγμα, ενώ οι μασχάλες περιβάλλουν κανονικά το έπαινο μέρος του βραχίονος.

Σημειώστε πως για μια ημέρα, που είναι ακόμη ζεστή μπορείτε να φορέσετε το κορσάξ χωρίς μπλούζα παρουσιάζοντας έτσι ένα ολοκληρωμένο φάσμα χωρίς μανίκια.

Ένα άλλο πρακτικό σύνολο είναι η φούστα, ένα κορσάξ επίσης χωρίς μανίκια και μια βέστα μπλουζόν.

Διαλέξτε γι' αυτό ένα λεπτό λαινά μονόχρωμο ή φανταζι. Η γραμμή της φούστας μπορεί να είναι ίσια ή και έδαζε και μάλιστα πλισσέ. Με αυτή τη φούστα ως βάση θα μπωρίτε να έχετε διάφορες εμφανίσεις.

Τη φοράτε πρώτ' απ' όλα με διάφορες μπλούζες σαν αμποτελές σύνολο. Άλλα δεν απολείεται να συμπληρώσετε αυτό το σύνολο με το χωρίς μανίκια κορσάξ, όπως πάρα πάνω. Μια ζώνη από το ίδιο υφάσμα συμπληρώνει το σύνολο.

Η βέστα, αν φορεθεί με τη φούστα, αποτελεί ένα ολοκληρωμένο σπορτίφ φόρεμα πολύ κατάλληλο για την εποχή. Αν πάλι συμπληρώσει τη φούστα και τη μπλούζα ή τη φούστα με το χωρίς μανίκια κορσάξ μας προσφέρει και άλλα σύνολα.

ΒΕΣΤΕΣ ΣΠΟΡΤΙΒ

Η φθινοπωρινή σαιζόν θα φέρει στην ημερησία διάταξη τις τόσο πρακτικές βέστες από κοτλέ βελούδο, που θα είναι πολύ της μόδας.

Θα τις δούμε τόσο σε ζωνρά χρώματα, όπως το μπλε φωτεινό, το κοράι, το χρυσάν, το βέρ ζάντ, όπως και σε βαθύτερα δηλαδή μπλε-μαρέν, μαρόν, βέρ-μπουτέιν, ταμπά, γκρι-σουρί και άλλα.

Ιδιαίτερα μοδάτο θα είναι το βελούδο με τις πολύ λεπτές ραβδώσεις και όχι αυτό που έχει φαρδιές.

Η κόψη τους είναι πολύ απλή. Είναι ριγές με ευθύγραμμο κουμπωμα και μυτερό άνοιγμα λαιμού, καθώς και κλασσικό γιακά και ρεβέρ.

Οι ώμοι είναι πάντα ριχτοί, γιατί έτσι τους θέλει η μόδα και επομένως τα μανίκια εφαρμόζονται ναυπλά και με αρκετά φαρδιές μασχάλες. Στενεύουν λίγο κάτω.

Την μονοτονία του ριχτού τη διακόπτει έ-

Αριστερά: Ντέπιες με μακριά βέστα και μεγάλο γούνινο γιακά. Μέσον: Φθινοπωρινό ριχτό επανωφόρι από λαινά φανταζι και μονόχρωμα ρέλια. Δεξιά: Φθινοπωρινό ταγιέρκι με βέστα-μπλουζόν.

Τρουά-πιές, που φοριέται με διάφορους τρόπους.

νίστε μια μαστεγκάλ τοποθετημένη πίσω κάτω από τη μέση μ' ένα κουμπί στη μέση της πλάτης.

Οι βελούδινες αυτές βέστες θα είναι απαραίτητες για έκδραμες ή ταξιδάκια.

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Τις φθινοπωρινές μας επιφυλάσσει μια ακόμη ώραία έκπληξη, που θα έλκυσε όλες τις κομψές.

Είναι κάτι μπλούζες από πολύ λεπτές φανελίτσες σκωτσέζικες, που συνδυάζονται με μονόχρωμες φούστες και αποτελούν ένα ωραίο σύνολο.

Θα ήμαστε ίσως πιο ακριβολόγοι, αν αντί μπλούζας λέγαμε μπλουζόν, κάτι που μοιάζει με τις μπλούζες που φορούν οι στατιώτες μας με μικρές μεταλλανές.

Δηλαδή, αντί να τελειώνουν στη μέση με εφαρμοστή ζώνη, έχουν ένα λαστιχο περασμένο στο στρίφωμα της μπλουζας.

Το λαστιχο τοποθετείται ακριβώς στη μέση όχι πιο χαμηλά.

Οι μπλούζες αυτές στολίζονται με μεγάλας γιαντάδες, με βαθύ άνοιγμα μπροστά και εύθυγραμμο κουμπωμα.

Τα μανίκια, ακολουθώντας πάντα τη μόδα, είναι χαμηλά κολλημένα, έχουν μακρύς τρουά-να κουμπί.

Ο σπορτίφ τύπος, που παρουσιάζουν αυτές οι μπλούζες οι σκωτσέζικες είναι πολύ καστή με μονόχρωμες σχετικές φούστες ή με το μονόχρωμο υφάσμα, που θα διαλέξουμε, έχει φυσικά, ένα από τα χρώματα του σκωτσέζικου.

Η ΣΧΟΛΙΚΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ

Τα σχολεία ανοίξαν, τα παιδιά αρχίζουν πάλι τα μαθήματά τους. Το πρώτο, λοιπόν, που έχουμε να σκεφτούμε σχετικά με το ντύσιμο

Είναι αρκετά μακριά, αφήνοντας να φαίνεται από κάτω το κοντό παντελονάκι. Το κουμπωμα γίνεται συνήθως στο πλάι με μεγάλο σταύρωμα.

Εδώ προτιμούμε τα μονόχρωμα βαμβακερά υφάσματα μ' ένα ρέλι σε διαφορετικό χρώμα.

Τα μανίκια σ' αυτές τις μπλούζες είναι χαμηλά κολλημένα στους ώμους και μακριά. Τελειώνουν δε κι' αυτά με ρέλι.

ΓΙΑ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

Η ποδιά δε συνηθίζεται πια για τα μεγαλύτερα παιδιά. Έτσι η μόδα συμβουλεύει στις κοπελλίτσες ένα απλό κομψό ντύσιμο. π.χ. ένα μονοκόμματο φόρεμα από λαινά ή μια φούστα και πουλόβερ, που συμπληρώνεται από μια βέστα για το δρόμο. Η βέστα αυτή είναι αρκετά μακριά ώστε ν' αντικαθιστά το επανωφόρι.

Αυτός ο συνδυασμός είναι πρακτικώτατος, γιατί επιτρέπει αλλαγή από διάφορες μπλουζίτσες. Έτσι η κοπελλίτσα έχει πάντα νοικοκυρεμένη εμφάνιση.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙΑ

Τα φορεματάκια των κοριτσιών γίνονται από λαινά, άλλοτε μονόχρωμα κι' άλλοτε φανταζι. Ανάμεσα σ' αυτά τα τελευταία είναι τα πτι-καρόν μπλε-μαρόν και λευκά, καφέ και μπλέ, πράσινα και άσπρα, κ. ά.

Τα κορσάξ γίνονται ίσια, με δυο πέννες στα πλάγια, πάνω από τη μέση, κι' οι φούστες μπορεί να είναι σουατέ ή αν-φόρμ.

Τα μανικάκια είναι μακριά, με πανταί, κι' ένα λευκό γιαντάκι δίνει την εύθυμη νότα του

ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΛΕΧΤΑ

Τα πρώτα παιδικά πλεχτά είναι πουλόβερ χωρίς μανίκια. Θα φορεθούν στην αρχή με καλακαρινά φορεματάκια κι' αργότερα με φουστίτσες και μπλουζές.

Κάθε είδος πλεξί ταιριάζει γι' αυτά, αλλά πολύ δημοφιλής είναι κείνη που σχηματίζει ραβδώσεις ή κορδεδάκια, καθώς κι' η πλεξί ζακάρ, που, καθώς έβραμε, σχηματίζει πολύχρωμα σχέδια. Αυτά τα πολύχρωμα πουλόβερ φορούνται με μονόχρωμες φούστες.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

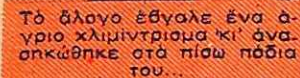
Η συμπεριφορά της κοπελλάς

Μια κοπελλά πρέπει να προσέχει πολύ τη συμπεριφορά της. Να χαϊρετά με θάρρος, χαμογελά, συγχρόνως όμως σεμνά και μετρημένα. Η φυσικότητα της θα παίρνει τέτοια έκφραση, ώστε να καταλαβαίνει ο άλλος ότι την ευχαρίστησε η συνάντησή τους.

Αν συναντήσει μια μεγαλύτερη κυρία, μονάχη της, τη χαϊρετάει πρώτη. Αν όμως η κυρία έχει καθυστερήσει, περιμένει να τη χαϊρετήσει εκείνη πρώτη. Άλλα το πρώτο διαφέρει, αν συναντήσει μια φίλη της με τον πατέρα της. Τότε απευθύνει να τους χαϊρετήσει πρώτη.

Αριστερά: Άγορίστικη μπλουζα-ποδιά με σταυρωτό κουμπωμα. Μέσον: Ποδιά από καρδεδάτο ταιτάκι με μονόχρωμα ρέλια. Δεξιά: Μονόχρωμη ριχτή βέστα-ποδιά, που φοριέται με φανταζι φούστα.

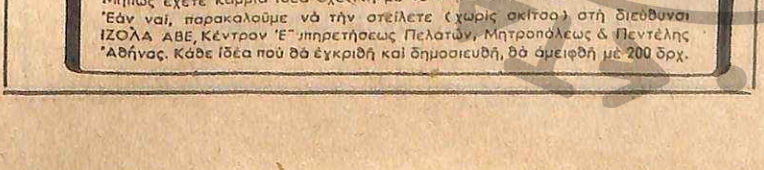
Κι' ἔβγαλε τὸ κομψὸ ἐγχειρίδιο ποὺ κρε-

Ὁ Βαλοῦζ δὲν κατάφερε νὰ βγάλῃ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του. Ποιὰ ἐξήγησι, ἄλλωστε, θὰ μπορούσε νὰ δώσῃ;

— Καὶ θὰ ἦμουν ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄν-

ρὸς τὴν εἶχε σκοτώσει.

Μένουμε μαζί σ' ένα δωμάτιο που

ἔκαμε τόσο ἐντύπωσι ὁ Σοπέν, οὐ-

59

τε κι' εγώ, δσην ή Σαρίτα. Τό ίδιο και στη γυναίκα του.

Η βραδυά πήγε περίφημα. Τη στιγμή που δίναμε τὰ χέρια για νὰ χωρίσουμε, ο δήμαρχος μου είπε: — Είναι καιρός νὰ επισκεφθώτε τὸ γραφείο μας, νέε μου. Περάστε λοιπὸν αὐριο νὰ σὰς συστήσω στὸ Μέριλ Γουέμπ.

Ο Γουέμπ ἦταν ὁ γραμματεὺς τοῦ Δήμου. Αὐτὸς μοίραζε τὶς ἐργολαβίες. Δίχως τὴ συγκατάθεσί του δὲ μπορούσε νὰ γίνῃ τίποτα. Δὲ μου εἶχε δὲ δοθῇ ποτὲ ἡ εὐκαιρία νὰ τον γνωρίσω.

Ἐνῶ πῆγαινα τὴ Σαρίτα στὸ σπίτι της μὲ τ' αὐτοκίνητό μου, ἤμουν γεμάτος χαρὰ. Ἦξερα πὼς χρωστοῦσα σ' αὐτὴν τὴν πιθανότητα ἐκείνης τῆς ἐπιτυχίας μας. Καὶ τὴν κάλεσα νὰ ᾤσμε μαζί τὴν μεθεπομένη μέρα. Ἡ Σαρίτα δέχθηκε.

Τ' ἄλλο πρωῒ, πῆγα στὸ Δημαρχεῖο καὶ γνώρισα τὸ Γουέμπ. Ἦταν ἕνας ἄντρας ἀδύνατος, καμπουριασμένος, μεταξύ 55 καὶ 60 ἐτῶν. Μὲ

ρώτησε τί σπουδὲς εἶχαμε κάνει, ὁ Τζάκ κι' ἐγώ, ποῖες δουλειὲς εἶχαμε ἀναλάβει ὡς τότε, κι' ἄλλες τέτοιες λεπτομέρειες. Μὰ δὲν εἰδείξε νὰ ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ μὰς.

Τέλος μούβριξε τὸ χέρι καὶ μου εἶπε πὼς, ἀν παρουσιαζότανε καὶ πού θὰ νόμιζε ὅτι μπορούσε νὰ μὰς τὸ ἀναθέσει, θὰ μὲ εἰδοποιούσε.

Κρύωσα λιγάκι ἀπ' αὐτὴ τὴ συνμιλία μας. Γιατί ἔτσι πάει μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ μὰς εἶνε ἀμέσως δουλειά.

Μὰ ὁ Τζάκ δὴλωσε πὼς αὐτὸ δὲν τοῦ ἔκανε καθόλου ἐντύπωση.

— Νὰ κολλήσης στὸ Μάτισον, μου σύστησε. Αὐτὸς λέει στὸ Γουέμπ τί νὰ κάνῃ. Πέσε δίπλα του, καὶ θὰ δὴς πὼς, ἄργα ἢ γρήγορα, θὰ κερδίσουμε τὸ μεγάλο λαχείο!

Ἀπὸ τότε, ἔκανα τακτικὰ συντροφιά μὲ τὴ Σαρίτα. Βγαίναμε μαζί βραδυὰ παρά βραδυὰ. Μετὰ δὲ δδομάδες, εἶχα καταλάβει πὼς τὴν ἀγαποῦσα καὶ πὼς ἤθελα νὰ τὴν παντρευτώ.

Κέρδιζα ἄρκετά. Δὲν ἤμουν πλούσιος, εἶχα ὅμως τὰ μέσα νὰ συντηρῶ μιὰ γυναίκα. Μὴ βλέποντας τὸ λόγο νὰ περιμένω περισσότερο, τὴ ρώτησα ἀν ἤθελε νὰ ἐνῶσῃ τὴ ζωὴ της μὲ τὴ δική μου. Δέχτηκε, δίχως τὸν παραμικρὸ δισταγμό.

Ὅταν τὸ ἀνάγγειλα στὸ Τζάκ, χαμογέλασε μ' ἱκανοποίησι καὶ μου εἶπε:

— Ἔτσι μπράβο! Καιρὸς ἦταν πιά νὰ νοικοκυρευτῇ ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο μὰς! Καὶ τί κορίτσι θὰ πάρης, τυχερὲ! Θὰ σοῦ πῶ καὶ, Τζέφ: Ἄν δὲν προλάβαινε ἐσὺ, θὰ τὴν ἀρπάξαι ἐγώ! Εἶναι ἀληθινὰ πρῶτης ποιότητος... Δὲν ἀστεϊεύομαι, ξέρεις. Αὐτὴ ἡ κοπέλλα ἀξίζει ἕνα θσαυρὸ. Πίστεψέ με, ξέρω ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα...

Δὲν πρέπει νὰ νομίζετε ὅτι, ὅλα ἐκεῖνα τὰ χρόνια πού εἶχαν περάσει, δὲν εἶχα σκεφθῇ καθόλου τὴ Ρίμα καὶ τὸ φύλακα πού εἶχε δολοφονήσει... Μου συνέβαινε κάποτε

νὰ ζυπνίσω τὴ νύχτα ἀπὸ ἕνα ἐφιάλτη, στὸν ὁποῖο εἶχα δὴ τὴ Ρίμα μέσα στὴν κάμερά μου, μὲ τὰ μάτια της καρφωμένα πάνω μου.

Μὰ, ὅσο κυλοῦσαν τὰ χρόνια κι' ἀπομακρύνονταν, τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ τῆς ζωῆς μου, ἀρχίζα νὰ πείθωμαι πὼς ἄνῃκε ὀριστικὰ στὸ παρελθόν.

Εἶχα σκεφθῇ πολὺ αὐτὸ τὸ ζήτημα, πρὶν ζητήσω ἀπ' τὴ Σαρίτα νὰ μὲ παντρευτῇ. Ἐπιτέλους ἔκρινα πὼς μπορούσα νὰ τ' ἀποφασίσω.

Κανείς δὲ μὲ ἤξερε ὡς ἱκόντων. Εἶχα ἀλλάξει πολὺ, ἀπ' τὴν ἐποχὴ πού ἔμεινα στὸ Λὸς Ἀντζελες, μολονὶ εἶχα ἀκόμα τὸν σῆμαδι τῆς πληγῆς καὶ τὸ δεξιὸ βλεφάρό μου κρεμασμένο. Εἶχα τὴν ἐντύπωση πὼς ξεμπερδεύα πιά ὀριστικὰ μὲ τὴ Ρίμα καὶ μὲ τὰ περασμένα.

Παντρευτήκαμε στὸ τέλος τοῦ ἔτους. Σὺν γαμήλιο δῶρο, ὁ Δήμος σῆκνυς ἔδωκε τὴν κατασκευή ἑνὸς περιπτέρου τοῦ Κρατικοῦ Νοσοκομείου. Ἡ ἐνδιαφέρουσα αὐτὴ δουλειά, πού τὴ χρωστοῦσαμε στὴν εὐνοία τοῦ δημάρχου, μὰς ἔφισε ὅχι λίγα κέρδη.

Ἔτσι, ὁ Τζάκ μπόρεσε νὰ ἐγκατασταθῇ σ' ἕνα διαμέρισμα τριῶν δωματίων κι' ἐγώ μὲ τὴ Σαρίτα σ' ἕνα ἄλλο μὲ τέσσερα δωμάτια, στὴν καλύτερη συνοικία τῆς πόλεως. Μπορῶμε ἀκόμη ν' αγοράσουμε ἕνα ἀκριβότερο αὐτοκίνητο καὶ νὰ δίνου μὲ περισσότερες δεξιότητες.

Ἡ ζωὴ μὰς φαίνονταν ὀραία. Εἶχαμε τὴν ἐντύπωση πὼς φτάσαμε ἐπιτέλους στὸ σκοπὸ μας.

Ἐνα πρωῒ, χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ἦταν ὁ Μάτισον.

— Ἐλάτε νὰ μὲ δῆτε ἀμέσως, Τζέφ, μου εἶπε. Ἀφίστε καθε ἄλλη δουλειά. Ἔχω νὰ σὰς μιλήσω γιὰ κάτι ἐνδιαφέρον.

Ἡ ἑφικτὴ αὐτὴ πρόσκλησι μὲ παραξένεψε. Εἶπα στὴν Κλάρα πὼς θὰ ἔφευγα γιὰ λίγο. Τὴν παρακάλεσα νὰ τηλεφωνήσῃ στὸ Τζάκ— πού δούλευε σὲ κάποια οἰκοδομή— πού θὰ μπορούσε νὰ μὲ δρῇ ἂν μὲ χρειαζότανε. Καὶ πῆγα ἀμέσως στὸ Δημαρχεῖο.

Ὁ Μάτισον κι' ὁ Γουέμπ βρίσκονταν στὸ γραφεῖο τοῦ δημάρχου.

— Καθόστε, φίλε μου, μου εἶπε ὁ πρῶτος δεικνόντάς μου μιὰ πολυθρόνα. Ἔχετε ἀκούσει γιὰ τὴ γέφυρα τοῦ Ὀλαντ Σίτυ;

— Ἀσφαλῶς!

— Σήμερα τὸ πρωῒ κανόνισαμε ὀριστικὰ τὸ ζήτημα. ἔχομε στὴ διάθεσί μας τὰ λεφτά. Δὲ μείνει πιά παρὰ νὰ φτιάξουμε τὴ γέφυρα.

Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα τεχνικὸ ἔργο πού τὸ περίμεναν ἀπὸ καιρὸ ὅλοι οἱ μηχανικοὶ τοῦ τόπου, ἀλλὰ κι' ἀρκετοὶ ἄλλοι, ξένοι: μιὰ μεγάλη γέφυρα πάνω ἀπ' τὸ ποτάμι. Τὸ κόστος τῆς εἶχε προϋπολογισθῇ γύρω ἀπὸ τὰ 6 ἑκατομμύρια δολλάρια.

Ἡ καρδιά μου ἀρχισε νὰ χτυπᾷ πρὸς γρήγορα, ἀπ' τὴ συγκίνησι... Βέβαια, δὲ θὰ μὲ εἶχε καλέσει ὁ δήμαρχος μονάχα γιὰ νὰ μου ἀναγγεῖλῃ αὐτὴ τὴν εἰδησι! Περίμενα τὴ συνέχεια, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στοὺς δύο ἄντρες.

Ὁ Μάτισον μὲ χαμογέλασε.

— Πιστεύω πὼς θὰ τὰ καταφέρνατε νὰ φτιάξετε αὐτὴ τὴ γέφυρα, ὁ Ὅσμπορν καὶ σεις, μου εἶπε.

— Καὶ βέβαια θὰ τὰ καταφέρναμε!

— Μίλησα σχετικὰ στὸ Γουέμπ... Φυσικὰ, θὰ πρέπει νὰ υποβάλετε τὰ σχέδια στὴν ἐπιτροπὴ. Ἄν ὅμως ἡ προσφορὰ σας εἶναι συμφέρουσα κι' ἂν ἐπιτύχετε νὰ πείσετε τοὺς συμβούλους πὼς μπορεῖτε ν' ἔχετε τελειώσει τὴ γέφυρα σὲ λιγότερο ἀπὸ ἕνα χρόνο, πιστεύω νὰ πετύχῃτε νὰ σὰς ἀναθέσουν τὸ ἔργο... Βέβαια, θ' ἀντιμετωπίζετε φοβερὸ συναγωνισμό. Ἀλλὰ θὰ κάνω γιὰ χάρι σας μιὰ μικρὴ παράβασι τοῦ κανονισμοῦ: Ἄν ἡ προσφορὰ σας πρέπει νὰ ἐλαττωθῇ θὰ σὰς τὸ πρὶν ἐξέταξι ἡ ἐπιτροπὴ τὰ σχέδιά σας.

Ἔτσι, δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ πάρете τὴ δουλειά.

Ὅλο τὸν ἐπόμενο μῆνα, δὲν πρόφταινα σκεδόν νὰ δῶ τὴ γυναίκα μου! Ὁ Τζάκ κι' ἐγώ δουλεύαμε συνεχῶς στὸ γραφεῖο, σὺν σκλάβοι, ἀπ' τὶς 8 τὸ πρωῒ μέχρι μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ἦταν μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ καταταγοῦμε κι' ἐμεῖς ἀνάμεσα σὰ τεχνικὰ γραφεῖα πρῶτης τάξεως, καὶ δὲ θέλαμε νὰ τὴ χάσουμε.

Εἶχαμε τόση δουλειά, ὥστε παρακάλεσα ἐπιτέλους τὴ Σαρίτα νάρθῃ νὰ ἐργασθῇ στὸ γραφεῖο μὰς ὡς δακτυλογράφος, γιὰ νὰ μπορέσῃ ἡ Κλάρα ν' ἀσχοληθῇ μονάχα μὲ τὴν ἀριθμομηχανὴ καὶ τοὺς ὑπολογισμούς.

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα, τὰ σχέδιά μας καὶ τὸ πρόγραμμα κατασκευῆς ἦταν ἑτοιμα.

Τὰ παρέδωκα στὸ Μάτισον. Μου εἶπε πὼς θὰ μὲ εἰδοποιούσε γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα.

Καὶ τὰ πράγματα μείνανε ἐκεῖ γιὰ τὴν ὥρα.

Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἀτελείωτης κι' ἐκνευριστικῆς ἀνεμονιῆς, ὁ Μάτισον μὲ τηλεφώνησε νὰ πῶ νὰ τὸν δῶ.

— Ἐν τάξει! μου εἶπε σφίγγοντας μου τὸ χέρι. Ἡ δουλειά εἶναι δική σας. Πάλεψα ἄρκετα, γιὰ νὰ πείσω ἕνα σωρὸ ἀνθρώπων. Ἀλλ' ἡ προσφορὰ σας ἦταν καλὴ, κι' εἶται εἴχατε ἀπ' τὴν ἀρχὴ μὲ τὸ μέρος σας τὰ μισὰ μῆλη τῆς ἐπιτροπῆς... Μπορεῖτε ν' ἀρχίσετε ἀμέσως. Συνεννοηθῆτε μὲ τὸ Γουέμπ.

Αὐριο θὰ ξανασυνεδρίσῃ ἡ ἐπιτροπὴ. Θέλω νάρθῃτε καὶ σεις, μαζί μὲ τὸν Ὅσμπορν.

Ἦταν ἀκριβῶς δώδεκα χρόνια, ἔντεκα μῆνες καὶ δύο βδομάδες ἀπὸ τότε πού εἶχα δὴ γιὰ τελευταία φορὰ τὴ Ρίμα...

Β'

Ποτὲ δὲ φανταζόμουν τί ἀντιπροσώπευε τὸ φτιάξιμο μιᾶς γέφυρας ἀξίας 6 ἑκατομμυρίων δολλαρίων, ὡς τὴν ἡμέρα πού ἦρε στὸ γραφεῖο μὰς ὁ Τζέφ Κρήντυ, ὁ διευθυντὴς τῆς Ὑπηρεσίας Δημοσίων Σχέσεων τοῦ Δήμου.

Φυσικὰ, εἶχαμε γιορτάσει τὸ γεγονός, ἀλλὰ σὲ πολὺ στενὸ κύκλο: ἡ Σαρίτα, ὁ Τζάκ, ἡ Κλάρα κι' ἐγώ. Εἶχαμε φάει τὸ καλύτερο ρεστωράν τῆς πόλεως κι' εἶχαμε πιῇ σαμπάνια.

Πίστευα λοιπὸν πὼς τὸ γλέντι εἶχε τελειώσει πιά καὶ πὼς ἔπρεπε τῶρα ν' ἀρχίσουμε νὰ χτίζουμε τὴ γέφυρα. Ἀλλ' ὁ Κρήντυ εἶχε ἄλλη γνώμη.

Ἦταν ἕνας ψηλὸς ἄντρας, μὲ φαρδεῖς πλάτες καὶ χοντρὸ πρόσωπο, μὲ σοβαρὴ ἔκφρασι καὶ φιλοφρονητικούς τρόπους. Πηγαίνοντο μὲς στὸ δωματίο, ἐνῶ ὁ Τζάκ κι' ἐγώ τὸν ἀκούγαμε, καθισμένοι στὸ γραφεῖο μὰς.

Τὸ Σάββατο, ὁ Δήμος θὰ δώσῃ ἕνα ἐπίσημο γεῦμα, μὰς εἶπε. Θὰ εἴσατε ἐπίσημοι προσκεκλημένοι. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο σας πρέπει νὰ ἀγάλλῃ λόγῳ.

Ὁ Τζάκ χαμογέλασε καὶ μ' εἰδεῖ μὲ τὸ δάχτυλο.

— Αὐτὴ εἶναι δική σου δουλειά, Τζέφ. Ἐγὼ δὲν τὰ καταφέρνω, σὲ καὶ τέτοια.

— Θὰ συντάξω ἐγὼ τὸ λόγο, ἐξήγησε ὁ Κρήντυ. Ἀδιάφορο ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο σας θὰ τὸν ἐκφωνήσῃ... Τὴν Κυριακὴ, στὶς 3 τ' ἀπογευμα, θὰ παρουσιαστῇ στὴν τηλεόρασι. Θάρθῃ νὰ σὰς πάρω ἀπὸ δῶ καὶ νὰ σὰς πῶ στὸ στούντιο.

— Στὴν τηλεόρασι; εἶπα, νοιώθοντας ἑφικτὰ κάποια κακοδιαθεσία. Γιατί πρέπει νὰ παρουσιαστοῦμε στὴν τηλεόρασι;

Ὁ Κρήντυ μὲ χαμογέλασε ὑπομονετικά.

— Θὰ ἐξοφλοῦμε 6 ἑκατομμύρια δολλάρια ἀπὸ τὰ λεφτά τοῦ Δήμου. Οἱ δημότες ἔχουν δικαίωμα νὰ

δοῦνε τοὺς δύο ἀνθρώπους πού θὰ διαθέσουν τὰ χρήματά τους... Δὲν εἶναι δὲ τίποτα τὸ τρομερὸ! Θὰ σὰς κάνω τὶς συνθησμενὲς ἀνότητες ἐρωτήσεις καὶ θὰ μὲ δώσετε τὶς συνθησμενὲς ἀνότητες ἀπαντήσεις. Θὰ παρουσιάσετε μιὰ μακέτα τῆς γέφυρας καὶ θὰ ἐξηγήσετε πὼς προκεῖται νὰ τὴ χτίσετε. Αὐτὸ εἶν' ὅλο!

Ἡ κακοδιαθεσία μου μεγάλωνε. Σανόχουσε στὸ μυαλό μου τὸ παρελθόν μου... Μὰ σκέφθηκα πὼς δὲ ὑπῆρχε λόγος νὰ ξετρελλαθῶ! Στὸ κάτω-κάτω, οἱ ἐκπομπὲς τῆς τηλεόρασεως δὲ μπορούσαν ποτὲ νὰ φτάσουν ἀπὸ τὴν πόλιν μὰς ὡς τὸ Λὸς Ἀντζελες...

— Προσπαθῶ νὰ γράψῃ τὸ «Λαίφ» ἕνα κομμάτι γιὰ τὴ γέφυρα, συνέχισε ὁ Κρήντυ. Ἐλπίζω νὰ τὰ καταφέρω. Σκεφθῇτε τί ρεζύλα θὰ ναι γιὰ τὴν πόλιν μὰς!

Τῶρα ἡ κακοδιαθεσία μου ἔγινε σωστὸς πανικός. Τὸ «Λαίφ» ἦταν ἕνα περιοδικὸ πού κυκλοφοροῦσε σ' ὅλοκληρο τὸν κόσμῳ! Ἐπρεπε νὰ ἐξασφαλισθῇ πὼς δὲ θὰ δημοσίευσέ τὴ φωτογραφία μου...

— Φαίνεται πὼς γίναμε διάσημα πρόσωπα, Τζέφ! μου εἶπε ὁ Τζάκ, γοητευμένος. Καιρὸς ἦτανε πιά! Ἀρκετὰ παλέψαμε γιὰ ν' ἀνεδοῦμε...

Ὁ Κρήντυ ἔδγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα καρνέ.

— Naί, εἴσατε διάσημοι, συμφώνησε. Θάρθελα τώρα μερικὲς πληροφορίες γιὰ σὰς, γιὰ νὰ ἐτοιμασῇ τὴ συνέντευξι στὴν τηλεόρασι... Πρῶτα τὰ βασικά: Πού γεννηθήκατε, ποιοὶ ἦταν οἱ γονεῖς σας, τί σπουδὲς κάνατε, πού πολέμησατε, τί κάνατε μετὰ τὸν πόλεμο, ποῖα εἶναι τὰ σχέδιά σας γιὰ τὸ μέλλον...

Ὁ Τζάκ τοῦδωσε τὶς πληροφορίες, πού ζητοῦσε. Ἀκούγοντάς τον, εἶχα ἀρχίσει νὰ ἰδρώνω... Θάρπρεπε ν' ἀναφέρω κι' ἐγὼ τὴ διαμονή μου στὸ Λὸς Ἀντζελες!

Ὅταν ἦρθε ἡ σειρά μου, δὲ δουλοκολούθηκα καθόλου ν' ἀπαντήσω, ὥπου ἔφτασα στὴν ἐξοδὸ μου ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο καὶ τὴν ἐπιστροφή μου στὸ πατρικὸ μου σπίτι.

— Ξαναρχίσατε τὶς σπουδὲς σας κι' ὕστερα τὶς παρατήσατε ἑφικτὰ. Ἔτσι; μὲ ρώτησε ὁ Κρήντυ.

Καθῶς δὲν ἤθελα νὰ τοῦ πῶ ψέμματα, ἔπρεπε νὰ προσέξω πολὺ στὶς ἀπαντήσεις μου...

— Naί, εἶπα, ἤμουν ἀνίκανος νὰ μελετήσω... Ἀφῆσα, λοιπὸν, τὸ Πανεπιστήμιο, μετὰ τρεῖς μῆνες, κι' ἀρχισα νὰ γυρίζω ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

— Ἀληθεῖα; Καὶ πού πῆγατε;

— Σὲ πολλὰ μέρη... δεξιὰ κι' ἀριστερά, χωρὶς νὰ κάνω τίποτα. Μούβριξε μιὰ διαπεραστικὴ ματιά.

— Πὼς κερδίζατε τὸ ψωμί σας; μὲ ρώτησε.

— Ψευτοδούλευα ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Μαζὶ μὲ τὸν Κρήντυ, ἐνδιαφέρθηκε τῶρα κι' ὁ Τζάκ.

— Δὲ μὲ τάχες πῇ ποτὲ, αὐτὸ. Νόμιζα πὼς ἐργαζόσουν πάνω ὡς μηχανικός.

— Ὁχι. Γιὰ ἕνα χρόνο ἔκανα ζωὴ ἀλήτη.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι πολὺ γραφικὸ! παρατήρησε ὁ Κρήντυ. Ποῖα μέρη εἶδατε; Τὶ δουλειὲς κάνατε;

Οἱ ἐρωτήσεις του ἀρχίζαν νὰ γίνονται ἐπικίνδυνες. Ἐπρεπε νὰ βάλω ἕνα τέλος!

— Θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴν ἐπεκταθῶ σ' αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες, εἶπα. Δὲν περνάμε σ' ἄλλο θέμα;

Ὁ Κρήντυ μὲ κῆπταε μὲ ἐκπληξι κι' ὕστερα ἀνασφύρισε τοὺς ὤμους του.

— Ὁ κῆψ, εἶπε. Τί θὰ κάνατε τὰ λεφτά, πού θὰ κερδίζατε ἀπὸ τὴ γέφυρα;

— Ἀνάμεσα μ' ἀνοχοῖσι. Ἡ ἐρώτησι αὐτὴ ἦταν εὐκολή.

— Ὁ ἀγορῶσα ἕνα σπίτι, ἀπάντησα. ἴσως καὶ νὰ χτίσω μόνος μου.

Ὁ Κρήντυ ἐκλείσε τὸ καρνέ του. — Πιστεύω πὼς φτάνουν αὐτά, γιὰ τὴν ὥρα, εἶπε. Μὴν ξεχάσετε τὸ γεῦμα τοῦ Σαββάτου! Μόλις ἔφυγε, ριχτήκαμε πάλιν στὴ δουλειά.

Ἀπασχολήθηκα τόσο, ὥστε δὲ μὲ δόθηκε καιρὸς νὰ σκεφθῶ τὴν ἀπρόβλεπτη ἐκείνη διαφῆμισι, ὡς τὴν ὥρα πού ἔφυγα μὲ τ' αὐτοκίνητό μου γιὰ τὸ σπίτι μου.

Ὁχι πειὰ ἄσπρα μαλλιά... Color elle

Θλιμμένη ἡ νεότης της φεύγει... Χαρούμενη τὰ νεῖατα ξαναγύρισαν

Τὸ Colorelle ἐξαφανίζει τὶς πρῶτες ἄσπρες τρίχες...

Colorelle εἶναι τὸ νέο χρωμοσαμπουάν πού ἐπεβλήθη σ' ὅλο τὸν Κόσμο.

Προῖόν τοῦ Παγκοσμίου φήμης Γαλλικοῦ Οἴκου L' ORÉAL εἶναι μοναδικὸ γιὰ τὸν νέο καὶ πολὺ ἀπλό τρόπο χρωματισμοῦ τῶν μαλλιών.

Τὸ Colorelle μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ διαφάνεια τῶν ἀποχρώσεων του, δίνει φωτεινότητα στὰ μαλλιά σας καὶ χαρίζει ὥραια ἔκφραση στὸ πρόσωπό σας.

Τὸ Colorelle εἶναι αὐτὸ πού χρειάζεται μιὰ γυναίκα τῆς ἐποχῆς μας γιὰ νὰ ἀνταποκριθῇ στὶς ἀπαιτήσεις τῆς σημερινῆς ζωῆς.

Μὲ ἕνα ἀπλό λούσιμο τὸ Colorelle σὰς δίνει σὲ δέκα λεπτὰ τὸ φυσικὸ χρῶμα τῶν μαλλιών σας ἢ μιὰ ἀπόχρωση πού προτιμάτε.

Δοκιμάσετε μιὰ φορὰ καὶ δὲ ἐνδουσιασθῆτε

Colorelle τὸ Μοντέρνο Παριζιάνικο Χρωμοσαμπουάν.

Σχοδὴ ΠΑΛΛΟΥ ΜΑΝΟΥ

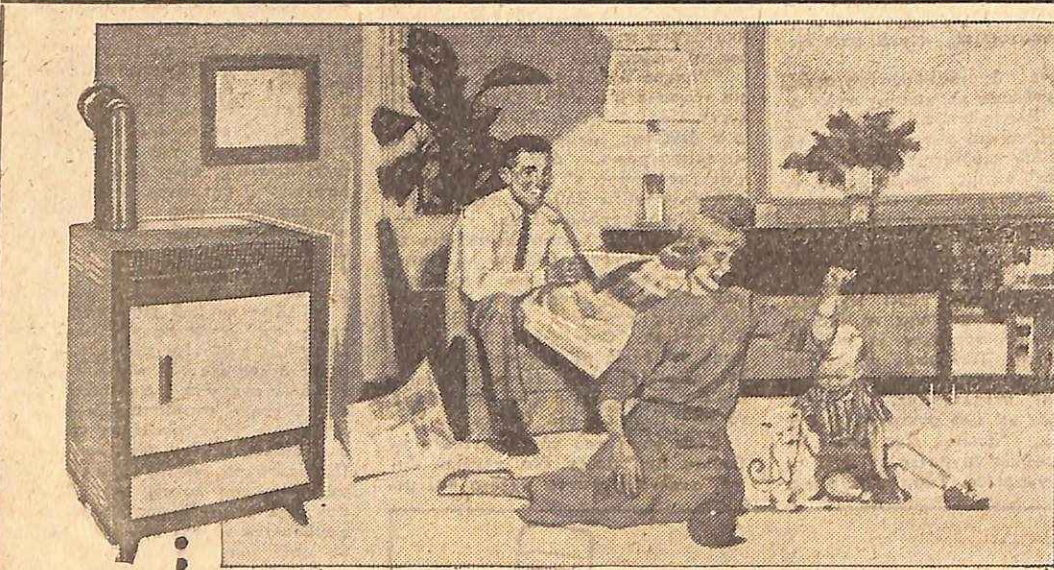
ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΚΦΡΑΣΤΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΛΑΣΣΙΚΟ ΜΠΑΛΛΕΤΟ-ΡΥΘΜΙΚΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ-ΛΑΪΚΟΙ & ΘΕΑΤΡΙΚΟΙ ΧΟΡΟΙ-ΜΟΥΣΙΚΗ

ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΕΣ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΕΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΕΤΩΝ (ΕΙΔΙΚΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΓΙΑ ΑΔΟΡΑ ΑΠΟ ΑΝΔΡΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝ)

ΕΝΑΡΞΙΣ 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: ΤΗΛ. 32043 & 24201 (9-16-5-9) ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ, ΛΕΩΦ. ΟΛΓΑΣ 2 (10-16-5-7)

Κλασσικὸ μπαλέτο καὶ θεατρικοὺς χοροὺς δι' ἐπαγγελματίας χορευτὰς διδάσκει ὁ κ. WILLM BECK.

ΕΙΝΑΙ ΙΣΟΛΑ ΑΥΤΟ ΦΤΑΝΕΙ!

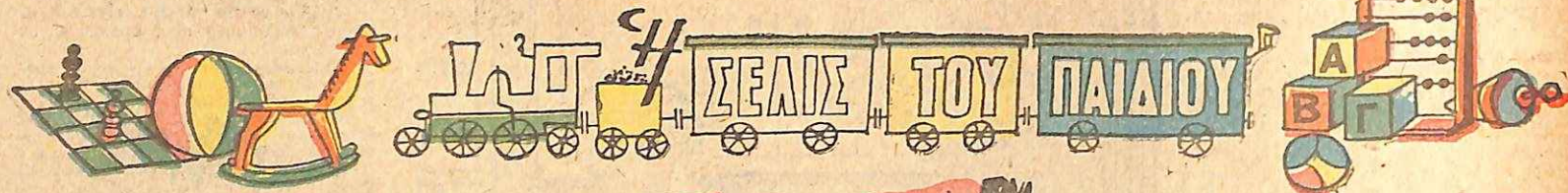
ΤΕΛΕΙΑ ΟΜΟΡΦΗ ΑΣΥΓΚΡΙΤΗ ΞΑΚΟΥΣΤΗ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΥΚΟΛΟΧΡΗΣΤΗ

Η ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ ΕΠΙΠΛΟ ΣΕΣΤΑΙΝΕΙ ΚΙ' ΟΜΟΡΦΑΙΝΕΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ!

Ἀκουμπάει στὸν τοῖχο καὶ δὲν πιάνει τόπο. Τὸ χρῶμα της ταιριάζει μὲ τὰ ἐπιπλα. Δὲν λερώνει τὸ πάτωμα. Ἐχει καυστήρα ἀπὸ ἀνοξειδωτο πυρίμαχο χάλυβα. Δὲν φαίνεται ἡ φλόγα της. Ἀνάβει καὶ σβήνει εὐκόλα.

ΤΡΙΑ ΜΕΓΕΘΗ: ΣΠ/31, γιὰ μικρὸ χώρο, δρχ. 2.200 ΣΠ/41, γιὰ μέτριο χώρο, δρχ. 2.850 ΣΠ/51, γιὰ μεγάλο χώρο, δρχ. 3.300

ΙΣΟΛΑ Η ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΟΙΚΙΑΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο Τσοσδούλης

ΉΤΑΝ μιά φορά κι' έναν καιρό ένας ράφτης που είχε ένα γιό τόσο πολύ μικρό, που τον έλεγαν Τσοσδούλη. Για να πάρετε μιά ιδέα πόσο ακριβώς ήταν το μπόι του, θα σας πω ότι όλος μαζί, από το κεφάλι ως τα πόδια, χωρούσε μέσα σε μιά δακτυλίδρα. Δηλαδή, ο Τσοσδούλης δεν είχε ανάγκη να χτυπάει την πόρτα να τ' ανοίγουν, γιατί έμπαινε αμέσως κατ' ευθείαν από την κλειδαρότρυπα!...

Ο Τσοσδούλης όμως, ήταν ένα ανήσυχο πνεύμα και ζήτησε από τον πατέρα του την άδεια να κάνει το γύρο του κόσμου. Ο πατέρας του του την έδωσε μαζί με μερικές συμβουλές και με την ευχή του.

Κι' ο Τσοσδούλης έφυγε. Ένώ περνούσε όμως από ένα δάσος, τον είδαν κάποιες κλέφτες και τον φώναξαν να πάει κοντά τους.

— Άκουσε, του είπαν, θέλεις να δουλέψεις μαζί μας;

— Καί τί δουλειά θα κάνω;

— Νά, θα υπαίσης από την κλειδαρότρυπα, στα σπίτια που θα σου δείχνουμε, και θ' αμώγεις τις πόρτες από μέσα.

— Καί σεις, τί θα κάνετε, όταν θα υπαίνετε μέσα;

— Θα κάνουμε επίσκεψη στο νοικοκύρη του σπιτιού...

— Καί γιατί δεν τόν χτυπάτε την πόρτα για να σας ανοίξει;

— Για να τόν κάνουμε έκπληξη! Δέχεται;

— Έ, αν είναι γι' αυτό, δέχομαι!

Πού να ξέρε ο Τσοσδούλης, πως έμπλεξε με κλέφτες.

Τους ακολούθησε, λοιπόν, κι' έφτασαν όλοι μπροστά σ' ένα μεγάλο πύργο. Ήταν νύχτα. Οι κλέφτες έπαιαν στον Τσοσδούλη να μπη από την κλειδαρότρυπα και να τραβήξει το σύρτη.

Ο Τσοσδούλης μπήκε στον πύργο μιά για μιά στιγμή ληστέθηκε το νοικοκύρη του πύργου, που θα τρώαζε κι' έτρεξε να βρή τον πυροδοσπότη που κοιμόταν στο κρεβάτι του. Τον ξύπνησε και του είπε:

— Καλέ μου άνθρωπε, μην τρομάξεις, κάτι φίλοι σου βρίσκονται έξω από τόν πύργο σου. Μ' έβαλαν, λοιπόν, να μπη από την κλειδαρότρυπα και να τούς ανοίξω, για να σου κάνουν έκπληξη. Κατάλαβε;

— Κατάλαβα, είπε ο πυροδοσπότης μ' ένα χαμόγελο. Έχεις κάνει πολλές φορές αυτή τη δουλειά;

— Όχι. Είναι η πρώτη φορά!

— Καλά, λοιπόν, θα πιάς να τραβήξεις το σύρτη, θα τούς άφηση να υπουν μέσα και θα ξαναβάλεις το σύρτη. Έτσι θα γελάσουμε. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι!

Κι' ο Τσοσδούλης που δεν καταλάβαινε τί-

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Η τούρτα

Ο Τότης είναι καλεσμένος στο σπίτι ενός φίλου του, όπου τόν περιποιούνται με μεγάλη αγάπη.

Μετά το φαγητό, η οικοδέσποινα παρουσιάζει στο τραπέζι μιά ωραία τούρτα και λέει στον Τότη να σερβιρισθ' ο μόνος του.

Εντρομος όμως εκείνος αρνείται αποφασιστικά:

— Μόνος μου; Α! Όχι... όχι! Αυτό είναι αδύνατον!

— Μά γιατί; τόν ρωτάει έκπληκτη η μητέρα του φίλου του, θοβάσαι μήπως λερωθής, παιδί μου;

— Δεν είναι αυτό... Αλλά νά... Άν πάρω πολύ, θα θυμώσει μαζί μου η μητέρα μου... αποκρίνεται κοκκινίζοντας ο Τότης.

— Κι' αν πάρω λίγο; τόν ρωτούν τότε χαμογελώντας όλοι στο τραπέζι.

— Έμ' τότε θα... θυμώσει ενώ με τόν έαυτό μου! Ήταν η απάντησή του Τότη.

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

— Καλέ μου άνθρωπε, μην τρομάξεις... του είπε ο Τσοσδούλης.

ποτα, παρ' αμύνα ότι όλα γίνονταν για άστειο τράβηξε το σύρτη και τούς άφηση να υπουν μέσα. Κι' έπειτα δίκως να τόν αντιληφθούν ξανάκλεισε το σύρτη.

Ποιά ήταν, όμως η έκπληξη της συμμορίας, όταν εαφνικά είδαν μπροστά τους τόν πυροδοσπότη με πέντε από τούς υπηρέτες του, που κρατούσαν τα πιστόλια τους. Οι κλέφτες παραδόθηκαν. Ο πυροδοσπότης τότε τούς έδεσε και τούς έστειλε στην άστυνομία για να μάθουν να μην κάνουν άλλη φορά τέτοια άστειά.

Τί έγινε όμως με τόν Τσοσδούλη;

Ο πυροδοσπότης που ήταν πολύ πλούσιος και δεν είχε αποκτήσει γιόλο παρ' όλο που ήταν παντρεμένος, υιοθέτησε τόν Τσοσδούλη και του πρόσφερε από ευγνωμοσύνη, όλα τα καλά και αγαθά από την περιουσία του.

ΠΕΡΙΤΤΗ ΕΡΩΤΗΣΙΣ

— Καλημέρα κυρία Έλενη! Είναι μέσα ο Γιαννάς...;

Έτσι ο Τσοσδούλης περνούσε ζωορφα στόν πύργο.

Είχε τρεις υπηρέτες για να τόν στορώνουν τ' αμύνα, να τόν ξεσκονίζουν τα ρούχα και να τόν ντύουν.

Είχε κι' άλλους τρεις για να τόν σερβιρουν τ' φαγητό και να τόν συνοδεύουν στόν περίπατό του.

Όταν εύρισκε όμως καιρό, τ' έσκαζε κι' έτρεγε ανόμεσα στα προβάτια και στα κατσίκακια. Έπρεπε ανάμεσα στις αγελάδες και τα άλλα του πύργου.

Μιά μέρα όμως εκεί που έπαιζε μέσα στο πανί αποκλιμμήκε κι' ενώ μιά αγελάδα έγινε τ' αμύνα, τόν Τσοσδούλη. Βλέπετε, ήταν τόσο μικρός, όπως είπαμε, που χωρούσε μέσα σε μιά δακτυλίδρα.

Όλοι οι υπηρέτες και οι υπηρέτριες έκαιαν τόν πύργο άνω - κάτω, για να τόν βρουν. Άλλά που να τόν βρουν, που αυτός ήταν χαμένος μέσα στην κοιλιά της αγελάδας, κι' όσο κι' αν φώναζε κι' αν πηδούσε, δε μπορούσε κανείς να τόν άκούση.

Τό πιο μεγάλο κακό για τόν πυροδοσπότη ήταν ότι σε δύο μέρες γιόρταζε τ' όνομά του κι' έπρεπε να καλέση όλους τούς φίλους του και τούς χωρικούς και να γιορτάση, όπως κάθε χρόνο.

Τί να κάνει, λοιπόν; Παρ' όλη τή λύπη του, που έβασε τόν Τσοσδούλη πρόσταζε να σφάξουν πρόβατα, γίδια κι' αγελάδες.

Διέταξε να ανοίξουν τα καλλίτερα κρασιά, να βρουν τα νταούλια κι' οι πίπιζες.

Είκοσι μάγειροι και σαράντα παραμάνεργοι έτοιμάσαν τ' φαγητό.

Ανάμεσα όμως στις αγελάδες, που σφάσινε, ήταν κι' η αγελάδα, που κατάρτιε τόν Τσοσδούλη, γιατί ήταν στέφα. Μάλιστα, επειδή ήταν πολύ παλαιά, ο άρχιμάγειρος σκέφτηκε να τήν κάνει λουκάνικα και να στείλει τ' αμύνα από πάνω απ' άκρη σ' άκρη. Ο άρχιμάγειρος είχε μιά μεγάλη μηχανή, που έδραζε από τή μιά τ' σφαχτό, κι' από τήν άλλη έβγαζαν λουκάνικα.

Έτσι η παλαιά αγελάδα έγινε λουκάνικα ένωμένα τ' ένα με τ' άλλο, που στείλιναν τ' αμύνα από τή μιά άκρη ως τήν άλλη.

Οι χωρικοί ήρθαν και κάθησαν γύρω στο μεγάλο τραπέζι και πρην άνοιχουν τ' φαγητό. Ήσαν μερικά ποτήρια κρασί κι' άρχισαν να τραγουδούν, για να ευχαριστήσουν τόν πυροδοσπότη, που καθόταν ανάμεσα τους στο τραπέζι, κι' ήταν στενοχωρημένος, που είχε χάσει τόν Τσοσδούλη.

Ποιά όμως, ήταν η έκπληξη τών χωρικών, όταν άρχισαν τ' τραγουδι και είδαν τ' αμύνα λουκάνικα να κομνιούνται και να χορεύουν σύμφωνα με τόν ρυθμό του τραγουδιού!

Άλλοι τ' πήραν σ' άστειό κι' άλλοι άρχισαν να φοβούνται. Άλλοι συνέχιζαν τ' τραγουδι για να βλέπουν τ' αμύνα λουκάνικα να χορεύουν, κι' άλλοι έκαιαν τ' σαυρό τους, νομίζοντας, πως κάποιο έωτικό μπήκε στα λουκάνικα.

Μόνο ο πυροδοσπότης δε γελούσε. Αύτ' ός άσπασε εαφνικά ένα μαχαίρι και άρχισε, εκεί που κομνιόταν ένα λουκάνικο να τ' άνοιξη με τρόπο, από τα πλάγια.

Τ' άνοιξε, λοιπόν, και εαφνικά είδε να ξεπηδά από μέσα ο Τσοσδούλης.

Η νανά του ήταν μεγ' όη που τόν εαφάδηκε. Διέταξε τότε τρεις υπηρέτριες να τόν πάρουν, να τόν κάνουν ένα μπάνιο για να καθαριστεί καλά και να τόν ντύσουν με τ' αμύνα τ' αμύνα του ρούνα.

Έτσι ο Τσοσδούλης πέρασε από μιά σοβαρή περιπέτεια, αλλά τή γλυτώσε φτηνά. Γιατί, για φαντασθήτε, όταν θα κόβανε τ' αμύνα λουκάνικο, να τ' άνοιξη...

Έτσι γλύτωσε ο Τσοσδούλης και γιόρτασε κι' αυτός μαζί με τούς άλλους. Άλλά απ' αυτή τήν ήμερα ήταν πολύ προσεκτικός κι' έζησε αυτός καλά κι' έμεις καλλίτερα.

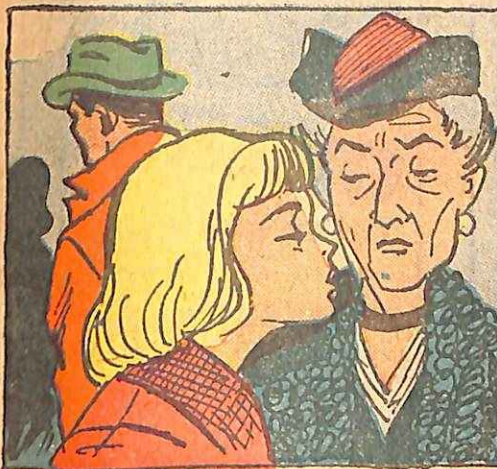
Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η άτυπότητα της ΛΑΟΥΡΑ

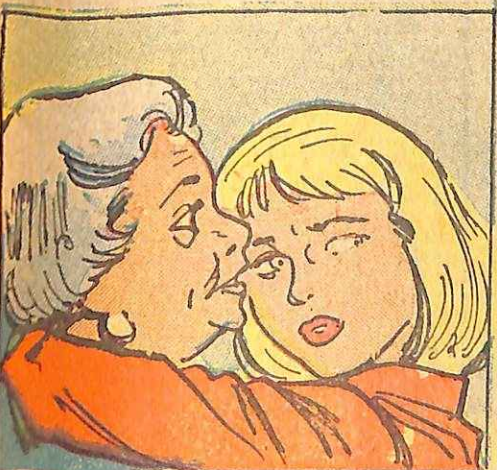
Η κυρία Βασιλική διάβασε κατάπληκτη τ' αμύνα, που μόλις είχε λάβει και είπε στήν άκρη της:

— Ξέρεις, Λίνα ποιάς μ' έστέλνει αυτό τ' αμύνα; Η θεία σου η Λάουρα. Μια έξα- δέλη του πατέρα σου, που δε μ' έγραψε ούτε μιά φορά από τότε που τόν χάσαμε. Τό πιο παράξενο δε είναι πως άναγγέλλει ότι έρχεται να μ' έμειν.

Η Λίνα τ' άκουσε... Άφηση τή μητέρα της να βρή μιά δικαιολογία και πλησιάζοντας τή θεία Λάουρα, που στεκόταν αλύγιστη, άνασκήθηκε στις μύτες τών ποδιών και τής έδωσε ένα ψυχρό φιλή στο μάγουλο.

— Η δεσποινίς, συνέχισε η θεία Λάουρα, δεν είναι παρά η φίλη μου η Ίντα, που με συνοδεύει πάντα στα ταξίδια μου.

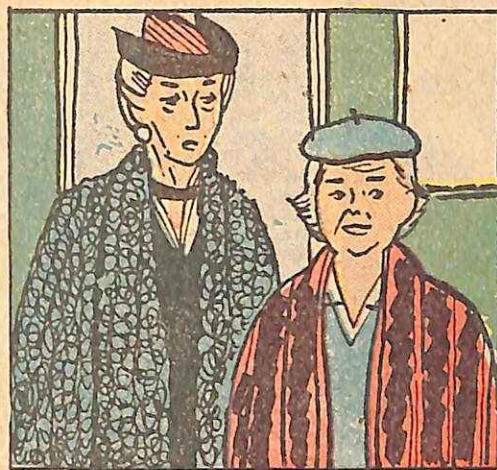

— Άφου είναι έτσι, δε αποκλινώ! φώναξε έμω φρενών η θεία της.

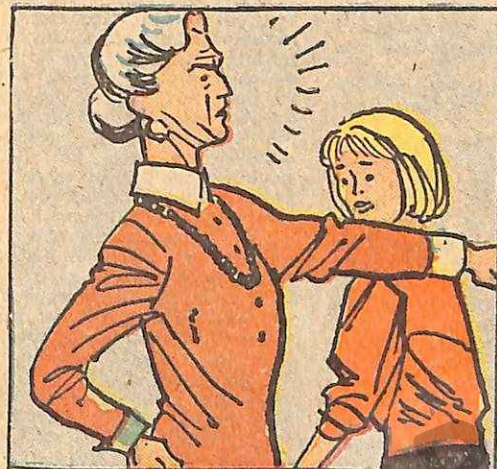
Η Λίνα άγκαλιάζοντας τότε τήν Ίντα, τής είπε:

— Δε σ' άς κρύβω πως θ' άποτιμούσα χίλιες φορές να ήταν η δεσποινίς Ίντα θεία μου, έμω κι' αν δεν έμω χριμάτα... Η καλή της καρδιά άζει ολόκληρη περνούσα.

Τότε έγινε εαφνικά μιά άπιστευτή αλλαγή.

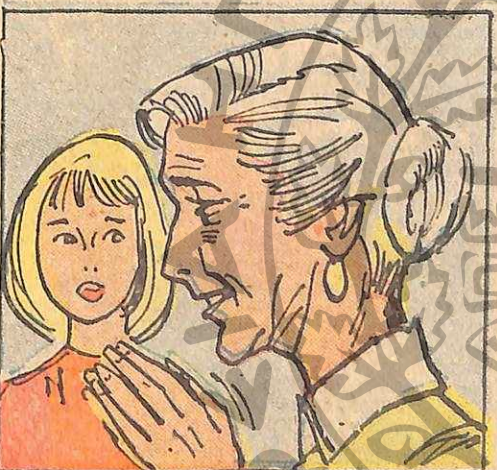

Δύο μέρες αργότερα η Λίνα και η μητέρα της θρίσκονταν στο σταθμό για να υποδεχτούν τήν πλούσια θεία, που ήταν άνυπαν- τρη και μπορούσε μιά μέρα ν' άφήση στήν άνεψιά της όλα τ' άκατομύρια. Τέλος, δύο γυναίκες κατέβηκαν από ένα βαγόνι. Η μιά ήταν ψηλή, άδύνατη, με ύψος άσπτη- ρό, η άλλη πιο κοντή, παχουλή και χαμο- γελαστή.

Από τις πρώτες μέρες κιόλας, η θεία Λάουρα έδειξε πως είχε ένα άπαιστο χαρα- κτήρα. Παρ' τις προσπάθειες της κ. Βασι- λικής και της κόρης της, δεν ήταν ποτέ ευ- χαριστήμνη. Η Λίνα έδραζε συχνά τα κλά- ματα και η μητέρα της τής έλεγε:

— Κάνε ύπομνη, κορούλα μου! Μη ξεχνάς πως είναι συγγενής τ' αμύνα σου!

Η σκληρή και άσπτηρη θεία Λάουρα χα- μογέλασε και τ' αμύνα της πήρε για πρώ- τη φορά χαρούμενη έκφραση.

— Μπράβο Λίνα μου, φώναξε στήν άνεψιά της. Κι' έμω, Λάουρα-συνέχισε μιλώντας στή φίλη της-όσο άμω, πως έπαιδα καλά τ' αμύνα μου!

— Γιατί όλη αυτή η κωμωδία; ρώτησε εα- φνισμένη η κυρία Βασιλική.

Χωρίς να σκεφθ' καθόλου η Λίνα, έτρεξε άυθόρμητα κι' έπρεσε στήν άγκαλιά της χα- μογελαστής κυρίας.

— Χαίρω πάρα πολύ που κάνω, έμω τέλος της γνωριμίας σας, θεία μου! τής έμειν.

Τότε όμως άκούστηκε πλάι της μιά στεγνή φωνή:

— Κάνεις λάθος, μικρούλα μου! Έγώ είμαι η θεία σου, η Λάουρα!

Η θεία Λάουρα όμως ήταν τόσο τυραννι- κή, ώστε συχνά κακομεταχειριζόταν κι' αμύνα τήν καλή φίλη της τ' αμύνα Ίντα. Μιά μέρα η τελευταία έπρεσε άδελά της κάποιο βά- ρος και η θεία Λάουρα τής έκανε μιά τέτοια σκληρή, ώστε έμειν έδραζε τα κλάματα. Η Λίνα ώστόσο πήρε τ' αμύνα της δεσποινίδας Ίντας χωρίς να φοβηθ' τις συνέπειες.

— Ήθελα να εαφάω πως η άνεψιά μου δε θα μ' άναπούσε για τ' άκατομύρια μου, έμειν η άληθινή θεία Λάουρα. Δε μπορούσα να κάνω τήν κακή τ' αμύνα και γι' αυτό τ' αμύνα τ' αμύνα.

— Όπως εαφ έμειν, φώναξε η Λίνα πέφτον- τας εαφά στήν άγκαλιά της καλής θείας Λάουρας, έμω θ' άς εαφ έμω άκόμα και χι- λες τ' άκατομύρια σου!

ήδη με νέους απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 24—30 χρόνων, στην ελληνική και γαλλική γλώσσα.
Η SILVIA SMITH και η SOFIA SMITH, 2526 W. 7th AVE. VANCOUVER B.C., CANADA, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες από το έσωτερικό, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει.
Η TZOUΛΙΑ ΚΟΛΛΙΑ, (24 χρόνων) SISLI SIRA CEVIZLEZ CAD. 110/1 ISTANBUL TURKIE, θέλει ν' αλληλο-

γραφη με σοβαρούς κυρίους ηλικίας 30—40 χρόνων, κατά προτίμηση από την Βενεζουέλα, με σκοπό τη γνωριμία και ό,τι άλλο ήθελε προκύψει.
Η LITSJA JANET, 241 VILLENEUVE W. MONTREAL P. Q., CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες από τον κόσμο, ηλικίας 30—40 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία και ό,τι άλλο ήθελε προκύψει. Παρακαλεί όσους απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η ANNY PASTELIDOU, RUE RHAZINDAR No 6 LE CAIRE EGYPTIE UAR, ζητούν ν' αλληλογραφή με νέους και νέες ηλικίας 16—21 χρόνων, απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.
Η MARGARITA, (17 χρόνων), ALKAGALAZ SOK. KATRULUS No 52/1, ISTANBUL, TURKIE, θέλει ν' αλληλογραφή με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο. Τό ιδίο επιθυμεί και η αδελφή της ANNA, για την οποία ισχύει η ίδια διεύθυνση.

Η Ν. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 5 RUE BENI-SOUFF CAMP DE CESAR ALEXANDRIE EGYPTIE, UAR., ζητεί ν' αλληλογραφή με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο GEORGIOS SOTIROPOULOS, 219 PITT. ST. WATERLOO, SYDNEY AUSTRALIA, N.S.W., ζητεί ν' αλληλογραφή με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16—20 χρόνων. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο PETROS BOISIS, (24 χρόνων), RUE CARENNE 74, MAURAGE, BELGIQUE, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16—24 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο KYRLOS DEMOSTHENOUS, Co LONG GROVE HOSPITAL, EPSOM SURREY ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλον τον κόσμο, κυρίως από την Ελλάδα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών και τη συναντησική φιλία. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο SPIRIDON IOANNIDIS, 61 RUE CANOPE IERANIMIEH, ALEXANDRIE EGYPTIE, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες ηλικίας 17—22 χρόνων από την Ελλάδα και την Κύπρο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο DEMETRIOS KAKMIS, 6 KIPARISSIS GOUNARIS και ο NICK PAPADAKIS, BOX 11, P.O., MORWELL VIC AUSTRALIA, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει.

Ο APOSTOLOS PALLIKARPOULOS, KALLYONIKULUK GENIS YOKUS No 7/3 BEVOGLU, ISTANBUL, θέλει ν' αλληλογραφή με Έλληνοαμερικανίδες ηλικίας 16-21 χρόνων, στην αγγλική γλώσσα, με σκοπό την εκμάθησή της και τη συναντησική φιλία.

Ο IOANNIS BILTALANITIS, P.O. BOX 359 TULLY, N.O. AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφή με την ανωνυμία μας από τη Σαύη, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο Φοβούλας αριθ. 1096. Ο ίδιος θέλει επίσης ν' αλληλογραφή με την ε' Ορία Έλενη από την Ίτσα.

Ο PETER MAKIS, (25 χρόνων), 80 GOOPER ST. WATERLOO, SYDNEY AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφή με ανωνυμίες μας απ' όλον τον κόσμο.

Ο FOTIOS KATSANOS, RUE DE TRILOUS No 32, ANDERLUES BELGIQUE, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με Έλληνίδες από το έσωτερικό και το εξωτερικό, με σκοπό τη συναντησική φιλία και σταθερή φιλία. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο TAKIS ANDREA, 40 DAVENANT RD. LONDON N. 19, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφή με Έλληνίδες απ' το έσωτερικό, ιδιαίτερα από την Αθήνα, με σκοπό την ανταλλαγή δίσκων.

Ο CHRISTOS BOURLIOUKAS, 128 INGLES ST. PORT MELBOURNE, VIC. AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφή με Έλληνίδες από το έσωτερικό, ιδιαίτερα από την περιοχή της Τριφυλίας, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο KOSTAS STAMATIADIS (32 χρόνων) και ο J. BERT (30) KOLN FLITARD RAULINEUR ST. 30, GERMANY, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα ηλικίας 20-30 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ, 12 ROBERT ST. MARRICKVILLE N.S.W., SYDNEY, AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Πελοπόννησο, με σκοπό τη συναντησική φιλία και σταθερή φιλία.

Ο E. CHATZIDAKIS, 12 GALVERLEY GROVE LONDON N. 19, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφή με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18-24 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας και ό,τι άλλο ήθελε επακολουθήσει. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο ΠΕΡΙΟΣ SKALIS, CORDONNE-RIE 41 AMBOUL 21 RUE SOK EL

KANTO, ALEXANDRIE EGYPTIE UAR, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 20—22 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο DIMITRIOS ROTZIOGOS, (27 χρόνων), 14 NEW CASTLE ST. GRIFFITHS W.S.W., AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφή με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 17—25 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο TAKIS ANDREA, 40 DAVENANT RD LONDON N. 19, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Αθήνα, με σκοπό την ανταλλαγή δίσκων.

Ο MARCEL VUIGEN, αποδαστής Ιατρικής, 32 B. EUGENE ORIEUX, NAN TES FRANCE, ζητεί ν' αλληλογραφή με μία Έλληνίδα σπουδαστριά, ηλικίας 19 χρόνων, στην αγγλική και γαλλική γλώσσα.

Δύο φίλοι, ο J. J. CONSTANT και ο MICK MANOS, 228 PALMER ST. EAST SYDNEY AUSTRALIA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, ιδιαίτερα από την Αθήνα και τον Πειραιά, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο NICHOLAOS ELEFTERIADIS, 26 χρόνων και ο GEORGIOS SIDEROPOULOS, 23, BIBERACH HEILBRONN KREIS A)N 17 GERMANY, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες, με σκοπό το γάμο.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η ΜΑΡΙΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ, Πάροδος Βραχάριου 26β Αθήναι, θέλει ν' αλληλογραφή με σοβαρούς κυρίους από το έσωτερικό, ηλικίας 35—45 χρόνων.

Η ΜΑΤΩ ΚΡΙΝΟΥ, POSTE RESTANTE Ίτσα, Φωκίας, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφή με νέους και νέες, ναυτικούς, με σκοπό την ανταλλαγή καρτ-ποστάλ και τη δημιουργία μιας φιλικής γνωριμίας.

Η ΣΟΦΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, POSIE RESTANTE, Κεντρικών, Αθήναι, θέλει ν' αλληλογραφή με όμοιους από το έσωτερικό ηλικίας 30—35 χρόνων, με σκοπό τη μετανάστευση.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Ν. ΜΑΚΡΗΣ, (28 χρόνων), Χρυσή Γωνιά, Σιδιτανιδίου 4, Καλλιθέα, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες από την Ελλάδα, ιδιαίτερα από την Αθήνα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής φιλίας.

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΙΓΜΑ και ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ, Θεραπευτήν ΕΑΠ 12, Καβάλα, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με σκοπό τη δημιουργία μιας φιλικής αλληλογραφίας.

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΚΙΔΗΣ, Περίπτερον Έντα Νέου Ταχυδρομείου, Κατερίνη, θέλει ν' αλληλογραφή με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό αποκλειστικά την ανταλλαγή γραμματισμών.

Ο Ν. ΣΠΥΡΑΝΤΖΟΣ, Μ. Μπότσαρη 80, Νεάπολιν, Θεσσαλονίκη, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλον τον κόσμο στην ελληνική αγγλική και γαλλική γλώσσα.

Ο ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΚΥΡΙΤΣΗΣ, Θεσσαλονίκης No 90, Πειραιεύς, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες από το έσωτερικό και το εξωτερικό, ηλικίας 15—19 χρόνων με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΣΑΒΒΑΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ, Α. Τρομήπου 19, Ζωγράφου Αθήναι, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλον τον κόσμο, ιδίως από την Κύπρο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη συναντησική φιλία και σταθερή φιλία.

Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΤΡΙΚΑΡΑΚΟΣ, Κορθίου No 16, Αθήναι 8, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφή με νέες και νέους από το έσωτερικό και την Ελλάδα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών.

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΑΝΤΑΖΟΠΟΥΛΟΣ, (19 χρόνων), Αρμενιοί Κυπαρισσία, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφή με μία νέα απ' την Αμερική, Καναδά και Αυστραλία, ηλικίας 16—24 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Δύο φίλοι ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ και ο Κ. Γρηγοριάδης, Νέα Σάμνη, Ζαχαροπαστέιον, Θεσσαλονίκη, GRECE, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το έσωτερικό και το εξωτερικό, ηλικίας 18-22 χρόνων, με σκοπό τη συναντησική φιλία και σταθερή φιλία.

Ο ΑΝΤΩΝΗΣ ΧΡΙΣΤΟΓΙΑΝΝΗΣ, (25 χρόνων), Στραγγή Φαναρίου 19, Ίσωνια, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλον τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Ελλάδα, Αυστραλία και Αμερική. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

17 ΤΡΟΠΟΙ για ν' αδυνατίσετε

Η αξία κι' οι κίνδυνοι
του καθενός

Ο πόθος των σημερινών γυναικών είναι ν' αδυνατίσουν ή, αν το έχουν καταφέρει, να παραμείνουν αδύνατες. Για το σκοπό αυτό λανσάρονται κάθε τόσο μία καινούργια μέθοδος ή μία αξιολογούμενη συμβουλή. Άλλα τι εξισχύουν αυτές οι μέθοδοι ή οι συμβουλές; Ας τις δοούμε με τη σειρά τους:

Μην πίνετε κατά τα γεύματα. Είναι ένα μικρό τρέκ, που μας επιτρέπει να τρώμε λιγότερο. Αν όμως, κατορθώνετε να μην ξεπερνάτε τον αριθμό των θερμίδων που σας χρειάζονται την ημέρα, τότε αν θέλετε 2 ή 3 ποτήρια νερό παραπάνω, είναι χωρίς σημασία. Ό' αποφεύγετε, πάντως, τα μεταλλικά νερά που περιέχουν νάτριο.

Το κρασί δεν παχαίνει. Πρέπει, όμως, να λογαριάζετε τις θερμίδες που παρείχει. (Ένα ποτήρι κόκκινο κρασί μας δίνει 75 θερμίδες, δηλαδή όσο περίπου κι' ένα αυγό).

Καταργήστε το αλάτι. Καλή συμβουλή, αλλά μην το παρακάνετε. Γιατί το αλάτι είναι πολύ σημαντικό οργανισμό κι' η στέρησή του μπορεί να προκαλέσει σοβαρές διαταραχές. Υπάρχουν, άλλωστε, σήμερα φάρμακα που διοχεύουν το αλάτι που περιεχόταν.

Να πίνετε ζεστά ροφήματα και χωρίς ζάχαρη έξω από τα γεύματα.

Η συμβουλή αυτή τη δίνει ο καθηγητής Ντ. Γκέν. Άλλα το κέρφει είναι ελάχιστο κι' ο κόπος να φάτε αυτά τα ροφήματα πολύ μεγάλος.

Τρώτε μόνο ούζι. Μία από τις πολλές μεθόδους που λανσάρουν οι Αμερικανοί, μμπούνι τους Άσιάτες. Είναι αλήθεια ότι το ούζι κατεβάζει την όρεξη, αλλά κάθε άλλο παρά αδυνατίζει. Η αποκλειστική ρυζοφαγία εξ άλλου, εξαντλεί τις σωματικές και πνευματικές δυνάμεις και κάνει τον άνθρωπο άδουλκο και κοιμισμένο.

Πίνετε το πρωί νηστική ένα ποτήρι με χυμό λεμονιού χωρίς ζάχαρη. Με τον τρόπο αυτό θα κόψετε σίγουρα την όρεξή σας. Αλλά, εξίσου σίγουρα θα καταστρέψετε το στομάχι σας. Πολλά έθνη του στομάχου δεν έχουν άλλη αίσθηση.

Να μένετε νηστική μία ημέρα την εβδομάδα. Καλή μέθοδος, αλλά με την προϋπόθεση ότι, δε θα σηκώνετε καθόλου από το κρεβάτι σας. Πρέπει, λοιπόν, να διαβείτε καιρό και να μην έχετε υποχρεώσεις.

Να μαζουρίζετε κάτι ανάμεσά στα γεύματα.

Ο σκοπός είναι να κόψετε την όρεξη. Αλλά, σε πολλές γυναίκες, είναι γλυκό ή μερική ιπποκράτη, τους οδηγούν, τουναντίον, την όρεξη.

Να πίνετε ένα ποτήρι νερό πριν από το φαγητό. Η μέθοδος αυτή είναι χωρίς αποτέλεσμα. Το ποτήρι το νερό που θα πείτε πριν από το φαγητό δε θα σας κόψει την όρεξη.

Αντικαταστήστε το ψωμί με μπισκότα. Μεγάλο λάθος. 100 γραμμάρια ψωμί μας δίνουν 250 θερμίδες, ενώ 100 γραμμάρια μπισκότα μας δίνουν 362. Είναι προτιμότερο να περιορίσετε το ψωμί που τρώτε. Προσπαθήστε να μην ξεπερνάτε τα 150 γραμμάρια την ημέρα.

Ακολουθήστε τη μέθοδο Ντόλ. Η μέθοδος αυτή λανσάρθηκε από έναν Αμερικανό, που καθόριζε ως έλεος το ημερήσιο μενού: 300 γραμμάρια γάλα σε σκόνη

240 » νερό
30 » λάδι από άραβοσίτι
6 κουταλιές της σούπας σταφυλοσάκχαρο.

Αυτό το μενού ο Ντόλ το πουλούσε σε μικρά δοχεία και έθνασε ως την ημέρα που το σοβάρω αμερικανικό περιοδικό «Τάιμς» απέκλεισε ότι επρόκειτο για μία χονδρεία απάτη. Η αλήθεια της ύλης και της όμορφης έκδοσης των γυναικών, το μενού αυτό έλκωνε τους μύς.

Αλλά δεν είχε καμιά επίδραση στο λίπος. Αποτέλεσμα: οι γυναίκες γίνονταν κάπως, το πρόσωπο και ο λαιμός τους γέμιζαν ρυτίδες και η ύψει τους διέτρεχε σοβαρότατο κίνδυνο.

Παραλείψτε ένα γεύμα. Η μέθοδος αυτή είναι σπανιότατα αποτελεσματική. Πηδώντας ένα γεύμα, τρώτε με μεγαλύτερη όρεξη στο επόμενο.

Γίνετε φωτοφάνος. Τα χορταρικά και τα φρούτα δε μπορούν να σας δώσουν όλα τα συστατικά που σας χρειάζονται. Ο άνθρωπος, λοιπόν, να τρώτε τερνίσματα τρώστικα για να συγκρατήσετε τις δυνάμεις σας. Έτσι, θα παχύνετε ή για την ακρίβεια θα φουσκώσετε, όπως η αγγελάδα ή ο ελέφαντας.

Να τρώτε μόνο νιαούρι και μπιφτέκι και να πίνετε (πορτό). Ο' αδυνατίζετε σίγουρα, αλλά θα χάσετε την όμορφη σας. Το δέρμα σας θα γίνει κατάξερο και θα χάσει την ελαστικότητά του.

Να τρώτε μόνο φρούτα. Τα φρούτα αποτελούν τον οργανισμό, αλλά δεν αδυνατίζουν. Πολλές γυναίκες, μάλιστα, που έχουν την ιδιότητα να συγκρατούν νερό μέσα στα κύτταρά τους, τα φρούτα τις παχαίνουν. Η τόσο διαφημιζόμενη σταφυλοθεραπεία είναι φενάκη. 3 κιλά σταφύλια που θα φάτε την ημέρα, θα σας δώσουν 2430 θερμίδες. Άλλα, παρά τα 3 κιλά που θα καταπορεύσθε, θα νομίζετε πως είσαστε νηστική.

Χρησιμοποιήστε τις τροφές-θαύματα του Χάουζερ. Οι τροφές αυτές κάθε άλλο παρά θαύματα είναι. Πρόκειται, στην πραγματικότητα, για υπερτροφές: μαγιά, υπύρας, μέλασσα, βλαστημένο σιτάρι κτλ. Έτσι, αντί ν' αδυνατίσετε, παχαίνετε.

Εφαρμόστε τα δρακόντεια μέτρα.

Τα μέτρα αυτά τα λανσάρισε το Χόλλυγουντ και πολλές βεντέτες, για να μη χάσουν τα συμβόλαιά τους, αναγκάστηκαν να υποταχθούν σ' αυτά. Αλλά τα μέτρα αυτά οδηγούν στο σανατόριο ή στο φρενοκομείο. Δε μπορεί κανείς ν' αδυνατίσει μέσα σε μερικές εβδομάδες. Γιατί ο οργανισμός αντίθετα με τρόπο κεραυνόβητο.

Ακολουθήστε τη μέθοδο Πέμινγκτον. Ο δόκτωρ Πέμινγκτον δίνει στους παχυσάρκους 600 γραμμάρια κρέας την ημέρα, 180 γραμμάρια βούτυρο και λίπη, 200 γραμμάρια πατάτες κι' ένα φρούτο, αλλά καθόλου ψωμί και ζάχαρη. Το νερό επιτρέπεται χωρίς περιορισμούς. Αυτό ο μονομερής υπερτιμωρισμός κάνει τον άνθρωπο να χάσει την όρεξή του. Έτσι, με την πολυφωνία επέρχεται η απώγηση. Αλλά, η μέθοδος αυτή είναι εξαιρετικά επικίνδυνη κι' οι περισσότεροι γιατροί την καταδικάζουν.

Εφαρμόστε τα δρακόντεια μέτρα.

Εφαρμόστε τα δρακόντεια μέτρα.

Εφαρμόστε τα δρακόντεια μέτρα.

Modes

Νοδικά

Όχι πιά άναβολές στο γάμο

ΟΤΑΝ ΤΟΥ ΜΙΑΣ ΓΙΑ ΓΑΜΟ ΔΕΝ ΜΕ ΠΡΟΣΕΧΕΙ ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙ

ΞΕΡΩ ΟΤΙ ΟΙ ΑΝΑΡΕΣ ΔΕΝ ΑΡΕΣΟΥΝ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥΣ ΜΥΡΙΖΕΙ ΔΥΣΑΓΡΕΣΤΑ. ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΔΗΣΤΟΝ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟ ΜΑΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ Η ΚΑΚΟΣΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΣΥΝΙΣΤΩ ΤΗΝ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ COLGATE Ο ΔΡΑΣΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΑΦΡΟΣ ΕΙΣΧΟΡΕΙ ΣΤΑ ΠΙΟ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΜΕΡΗ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΣΑΣ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΚΟΣΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΡΗΔΟΝΑ

ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΛΓΚΕΪΤ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΗΣ ΕΞΕΠΛΗΡΩΘΗ Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ

Colgate με Gardol ή Οδοντόκρεμα που ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΚΟΣΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΑ ΤΗΝ ΤΕΡΗΔΟΝΑ

Μόνον η ΚΟΛΓΚΕΪΤ περιέχει ΓΚΑΡΝΤΟΛ, το θαυματουργό συστατικό που καταπολεμά την τερηδόνα, περιβάλλοντας τα δόντια σας προστατευτικά με μία άοσμη ασπίδα. Δεν το αισθάνεστε, δεν το γεύεστε, δεν το βλέπετε, και όμως το ΓΚΑΡΝΤΟΛ παραμένει συνεχώς στα δόντια σας όλη την ημέρα. Να γιατί η οδοντόκρεμα ΚΟΛΓΚΕΪΤ με ΓΚΑΡΝΤΟΛ προστατεύει τα δόντια σας όλη την ημέρα.

ΓΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΛΛΕΡΓΟΥΝ ΤΗΝ ΔΡΟΣΕΡΗ ΓΕΥΣΗ ΤΗΣ ΜΕΝΤΑΣ

ΕΝΑ ΜΟΝΟ ΒΟΥΡΤΣΙΣΜΑ ΜΕ COLGATE ΜΕ GARDOL

- Σταματά στιγμιαίως την κακοσμία του στόματος
- Καταπολεμά την τερηδόνα
- Διατηρεί τα δόντια καθαρά

Πρώτη στην παγκόσμια κατανομή

COLGATE ME GARDOL ΔΟΝΤΙΑ ΓΕΡΑ ΚΑΘΑΡΗ ΑΝΑΠΝΟΗ

Παιδικά

Ώραία μοντέλα

νεώτατα, εφάμιλλα των καλύτερων Ευρωπαϊκών, διά το πλήρες ντύσιμο κάθε παιδιού, μέχρις ηλικίας 12 ετών.

Φθινές τιμές

χάρis στην πολυετή πείρα, την άρτια οργάνωση της παραγωγής και την μεγάλη κατανάλωση.

Bambino

ΕΡΜΟΥ 21

Προίκες διά τα νεογέννητα Παιδικά υποδήματα τύπου Ιταλίας Βαπτιστικά και είδη βαπτίσσεως Νυφικά Φορέματα και είδη γάμου

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΟΔΑ ΒΡΑΧΙΟΛΙΑ

CHA-CHA

Κομψαίνουν την μοντέρνα γυναίκα

ΑΠΟΚΛΕΪΣΤ, ΕΙΣΑΓΩΓΕΥΣ: ΠΑΥΛΟΣ ΓΟΥΜΑΡΗΣ ΟΔΟΣ ΑΓΑΘΩΝ 30 ΤΗΛ. 33.543 - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑ ΓΝΩΣΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ "LADAS"

ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ Γ. ΛΑΔΑ

Lait Velouté

Άριστον τανυτικό του δέρματος προληπτικόν των ρυτίδων, χρησιμοποιούμενον πρό της πούδρας.

Lait Demaquillant

Καθαρίζει απαλύνει και τονώνει το δέρμα. Απαραίτητον διά τον καθαρισμόν του δέρματος.

Cold-Cream

Ειδική λιπαρά τροφονοτική κρέμα διά ξηρά και ευαίσθητα δέρματα.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΟΛΕΙΑ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΑΝΩΤ. ΥΓΕΙΟΝ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΑΙ ΤΟ ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΣΑΣ

Για την περίοδο 6-12 Οκτωβρίου 1960

ΖΩΔΙΑ	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Την περίοδο αυτή χαρακτηρίζει μία ζωηρή κίνηση και ανάγκη συνών μετακινήσεων. Αυτό όμως θα σας επιτρέψει να εδύνατε τον κύκλο των γνωριμιών και να επιτύχετε κάτι, που από καιρό επιδιώκετε.	★ Νέο πρόσωπο του άλλου φύλου θα σας κάνει να δοκιμάσετε εκπλήξεις μάλλον δυσάρεστες. Θα αποβείθω πώς δεν είναι καθόλου εύκολο να το διακρίνετε και να το κάνετε να αποστήσει τις απόψεις σας, όπως νομίζετε αρχικά.	★ Αποφύγετε κάθε είδους καταχρήσεις και γαρόντες ένα πρόγραμμα εργασίας και διασκέδασαν, που θ' αποκλείει την υπέρταση και θα επιτρέψει αντίθετα αβέβαιη των όρων ύπνου. ★ Άγοράστε λαχείο την Κυριακή.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Θα χρειαστεί να πάρετε μία σοβαρή απόφαση σχετικά με την ενοχία σας. Αυτό δε θα είναι και τόσο εύκολο γιατί ο φόβος μήπως δυσχερευθείτε οι μισοί γνωστούς, θα σας κάνει διατακτικό. ★ Ένεργηστε με διπλωματία.	★ Ευχάριστο Σαββατοκύριακο. Ίδιος αν το περάσετε στην εξοχή. ★ Κατά τα άλλα, λόγω υπερβολικού φόρτου στην εργασία, οι διασκέδασεις θα είναι πολύ περιορισμένες ή και αποκλείονται τελείως. ★ Γράμμα με ευχάριστο περιεχόμενο.	★ Νευραλγίες και μικροενοχλήσεις θα σας χαλάσουν το κεφάλι. Θα είναι όμως παροδικές. Δεγ υπάγει κανένας λόγος γ' ανησυχίας. Όλα θα περάσουν αν έσφαλίσετε στον οργανισμό σας περισσότερο και ήρεμο ύπνο.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Δύσκολη περίοδος, γιατί θα παρουσιαστούν πολλοί και επικίνδυνοι αντίπαλοι. ★ Η εργασία θ' απαιτήσει μετακινήσεις, που θα αποβείθω δυσχερή. ★ Αποφύγετε, με κάθε τρόπο, τις προστριβές με συναδέλφους ή συνεργάτες.	★ Κατά τις ημέρες αυτές χάστε εύκολα τον έλεγχο των νεύρων σας και γι' αυτό καλύψτε ν' αποφύγετε τις συζητήσεις δε ώρα εκνευρισμού και πρό πάντως να προσέξετε τα λόγια σας. ★ Αδικαιολόγητη χίλη.	★ Το νευρικό σας σύστημα επηρεάζεται δυσμενώς από τα άστρα. Αποφύγετε, λοιπόν, κάθε τι, που θα μπορούσε να χειροτερεύει την κατάσταση. ★ Στο δρόμο διακρίνετε άραγα και προσεκτικά. Σας απειλεί κάποιος κίνδυνος.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Καλύτερα ν' αναβάλετε για αργότερα τις σοβαρές ενέργειες, που σχεδιάζετε από καιρό. Τα άστρα δεν ευνοούν καθόλου την εργασία, γι' αυτό φανείτε λογικοί και προνοητικοί. ★ Ο' αφήσετε ανεκμετάλλευτη μία πολύ καλή ιδέα.	★ Εξαιρετικά ευνοϊκή περίοδος για τις αισθηματικές σας σχέσεις. ★ Θα λάβετε ένα γράμμα, που θα σας προεξέκη μεγάλης γαρά ή θα συναντήσετε πρόσωπο, που θα σας ανακινήσει κάτι πολύ ευχάριστο. ★ Αδικαιολόγητες υποψίες.	★ Ύστερα από μία κοπιώδη περίοδο, ο οργανισμός σας έχει ανάγκη από ανάπαυση, γι' να συνέλθω και ν' ανακτήσει τις δυνάμεις του. ★ Το πεπτικό σύστημα και ιδίως τα έντερα παρουσιάζουν μεγάλη ευαισθησία.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Δυσχερείες παρουσιάζονται στον επαγγελματικό τομέα και φελλονται μάλλον σε νέο επικίνδυνο αντίπαλο. ★ Χειριστείτε το κάθε τι με τόλη, επιδειξίτητα, αλλά και με αίσιοδοξία για την επιτυχή του έκβαση.	★ Θα παρουσιαστούν έντονοι οικογενειακοί φώες και προβλήματα, που δύσκολα θα κατορθώσετε να λύσετε. Μπορείτε πάντως να βασιστείτε στους φίλους σας, οι οποίοι θα σας εγώλουν με προθυμία από δύσκολη θέση.	★ Κανένας σοβαρός κίνδυνος δεν απειλεί κατά τις ημέρες αυτές την υγεία. Προσέξτε μόνο το φαγητό σας και φροντίστε να είναι πάντα καθαρό και φρέσκο. ★ Το διάστημα στο κρεβάτι κουράζει τα μάτια σας.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Μελετήστε με μεγάλη προσοχή τις απόψεις, που σας κάνουν. Γενικά δεν πρέπει κατά την περίοδο αυτή να βασιστείτε στις υποσχέσεις που σας δίνουν. Οι περισσότερες είναι απατηλές. ★ Εορδα που ξεπερνούν τις προσδοκίες.	★ Προσποθή με τους συγγενείς κι' αυτό γιατί θα παρεξηγήσουν, ορισμένες προθέσεις σας. Μη επιτίστε να τους πιέσετε, γιατί αυτό θα χειροτερεύει την κατάσταση. Κάνετε υπομονή, ο χρόνος εργάζεται για σας.	★ Ο οργανισμός παρουσιάζει κατά τις ημέρες αυτές μεγάλη ευαισθησία. Αποφύγετε την υπερκόπωση και προσέξτε το φαγητό σας, ιδίως τα θρεπτικά. Τρώτε ελαφρά, σε ορισμένες ώρες και μαζάτε καλά τις τροφές.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Οι ενέργειές σας θα συναντήσουν εμπόδια και θα καθυστερήσει έτσι η πραγματοποίηση πολλών σχεδίων. Αν θέλετε ν' αποφύγετε την ολοκληρωτική τους ματαιώση, πρέπει να συνεχίστε τις προσπάθειες. ★ Απαιτείται θέληση.	★ Πριν προβείτε σε υποχωρήσεις και πάρετε οριστικές αποφάσεις, θεσπισθείτε για την ειλικρίνεια των αισθημάτων του προσώπου, που σας ενδιαφέρει. ★ Προσδοχή, θα μετανοήσετε πικρά αν υποκύψετε σε πειρασμό.	★ Δύσκολη περίοδος για τους ηλικιωμένους, οι οποίοι θα δούν να χειροτερεύουν οι ενοχλήσεις, που τους βασανίζουν από καιρό: άσθμα, διαλείψεις στην καρδιά, προστάτης κλπ. ★ Σαββατοκύριακο ευνοϊκό για τυχερά παιχνίδια.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Δε θα δυσκολευτείτε να βρείτε τη δόηη ή την υποστήριξη, που σας χρειάζεται. Τα άστρα επηρεάζουν ευνοϊκά όλες σας τις ενέργειες και η τύχη σας βοηθά να πραγματοποιήσετε πολλές φιλοδοξίες σας.	★ Αυτό που θεωρείτε «φλόγα» μπορεί να μην είναι παρά ένας σπινθήρ, που γρήγορα θα σβήσει. Λάβετε, λοιπόν, τα μέτρα σας και ενεργήστε αναλόγως. ★ Αφήστε να μιλήσει η καρδιά και όχι το σπινθήρ.	★ Κανένας κίνδυνος δεν απειλεί την υγεία κατά τις ημέρες αυτές, γιατί αν έλνει η αντίδραση του οργανισμού κατά των διαφόρων κινδύνων. ★ Χαλάρωγίστε μόνο τη λαμπαρσία σας, γι' ν' αποφύγετε έντερικες διαταραχές.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Σας απειλούν κατά την περίοδο αυτή διάφοροι κίνδυνοι: Πιθανότατα να πέσει θέμα της ευστίας σας, σοβαρές προστριβές με την φρορία, αν είστε έμπορος και με τους ανώτερους σας, αν είστε υπάλληλος.	★ Τα άστρα αυξάνουν τη ζηλοτυπία και δημιουργούνται έτσι νέοι κίνδυνοι ρήξεως με ετερόφυλο πρόσωπο, που εν τούτοις εξακολουθεί να σας αγαπά. ★ Η συνεχής άνταξη στις υποθέσεις των άλλων σας κάνει αντιπαθή.	★ Το άναπνευστικό σύστημα παρουσιάζει μεγάλη ευαισθησία, γι' αυτό πρέπει ν' αποφύγετε τα ρεύματα, τις απότομες εναλλαγές θερμοκρασίας και την παραινολή σε υγρά μέρη. ★ Προσέξτε τη φωτιά γιατί σας απειλούν εγκαυματα.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Η τύχη δεν σας ευνοεί κατά τις ημέρες αυτές και μία αδιάντητη αδεξιότητα σας επιδοεί να δοληγίστε στην επιτυχία πολλά σχέδιά σας. ★ Θα λάβετε γράμμα, το περιεχόμενο του οποίου δε θα είναι καθόλου ευχάριστο.	★ Γράμμα, έπισκεψη ή συνάντησι με πρόσωπο, που θα σας προεξέκη μεγάλη γαρά και θα γίνω η άπαρη μία εξαιρετική ευχάριστη περιπέτεια. ★ Έχετε υπ' όψη πώς η φλυαρία θα ελάση ανεπαρκώς αισθηματικό δεσμό.	★ Τα πόδια παρουσιάζουν μία ξεχωριστή ευαίσθηση. Προσδοχή, λοιπόν, κατά το βάδισμα και τις μετακινήσεις, γι' ν' αποφύγετε μία πτώση με πολύ δυσάρεστες και δύσκολες συνέπειες. ★ Το διαμάντι σας φέρνει τύχη.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Η φευροετικότης θα σας προσφέρει κατά την περίοδο αυτή μεγάλες υπερίσες. ★ Έχετε συμφέρον να κάνετε στην εργασία σας μία έξυπνη και συστηματική διασφάλιση, η οποία θα την ωφέληση διαφοροτρόπος.	★ Οι έντονοι φιλικού προσώπου σας κάνουν για μία στιγμή να ξεχάσετε τις δικές σας. ★ Σας ερώσουν οι εκπαιδευτές, που οδηγούν στο άγνωστο, η τύχη όμως δε θα είναι πάντα το ίδιο ευνοϊκή, όσο μέχρι σήμερα.	★ Προσέξτε πολύ τις επαφές σας με κάθε είδους έδα. Υπάρχει κίνδυνος να σας διακόσουν ή να σας τραυματίσουν. ★ Όσο έχουν ευαίσθητη καρδιά, άς φροντίσουν ν' αποφύγουν τις ζωηρές συγκινήσεις. ★ Άνθος σας ο πανσές.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Το Σάββατο θ είναι η πιο κατάλληλη μέρα, για να τελειώσετε υποθέσι που διαπραγματεύεστε. Αποφύγετε τους διαταγούς, γιατί θα χάσετε τότε την ευκαιρία να την εκλείψετε με τους πιο ευνοϊκούς για σας όρους.	★ Παρουσιάζεται η ευκαιρία να δημιουργήσετε ένα νέο αισθηματικό δεσμό, εσφαλώς όμως θα είναι μικρής διάρκειας. Τα πρόσκαιρα αυτά φέλλω είναι πάντως ή άδυναμία σας, γιατί κολλοκούν τη φιλοαρεσκία σας.	★ Διαταραχές, που δεν πρέπει να σας άπαιχίσουν, γιατί θα είναι παροδικές. ★ Βλέπετε τάς στην εργασία, γι' ν' αποφύγετε μία άρρυθμία, που θα προκαλέσει υπερκόπωση. ★ Τελεία άποψη από ολιγοπνευματώδη, αλλά και από μικροαρκικά.

— ΕΔΩ είναι!
Είχαν φτάσει μπροστά σ' ένα μεγάλο, με παράξενο άραβικό ρυθμό.
— Προχώρα, Μαντελέν, ψιθύρισε στη συνοδό της εκείνη που είχε αναγνωρίσει το σπίτι.

Ανέβηκαν τη φαρδιά σκάλα και σταμάτησαν μπροστά σε μία πόρτα με την επιγραφή: «Αντινέα, Μεντιουμ—μάντις».

Η Ύδων χτύπησε. Ακούστηκε από μέσα ένα σурτό βήμα, η πόρτα μισάνοιξε και φάνηκε ένα πρόσωπο φιλιόπποτο.

— Περάστε, κυρίες μου.

Οι δύο γυναίκες μπήκαν στο δωμάτιο. Η ταπετσαρία των τοίχων ήταν ξεσκισμένη σε πολλές μεριές. Κάτι γύφισα αγαλματάκια πάνω στις εταζέρες αποτελούσαν το μοναδικό στόλισμα. Στη μέση βρισκόταν ένα στρουγγυλό τραπέζι κι' ολόγυρα καρέκλες.

— Καθίστε, παρακαλώ. Σε τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμη;

— Εγώ έχω ξαναρχίσει κι' άλλοτε, εξήγησε η Ύδων. Μίλησα για σας στη φίλη μου και θέλησε να σας επισκεφθώ κι' αυτή.

— Ναί, θυμάμαι... έπτε η Αντινέα, κυττάζοντας την προσεκτικά.

Τα μάτια της λάμπανε παράξενα.

— Όποτε μέινετε ευχαριστημένη απ' όσα σας είπα; πρόσθεσε. Θα προσπαθώ να ευχαριστήθω και η κυρία...

Η Μαντελέν χαμογέλασε. Η μάντις της έκανε νόημα να πλησιάσει.

— Θέλετε να δώμε τα χαρτιά, τον καφέ ή την κρουσάλλινη σφαίρα; τη ρώτησε.

— Αυτό που επιθυμώ, δεν φεορά έμένα την ίδια. Θάθελα να μάθω τι γίνεται ένα πολύ αγαπητό πρόσωπο... ένας φίλος, που δεν έχω πάρε ειδήσεις του από καιρό...

Η Αντινέα δεν άπάντησε αμέσως. Κύτταζε με μισόκλειστα μάτια την πλουσία γούνα, το κολλίε, τα δαχτυλίδια, κι' υπολόγιζε πώς βόταν πλούσια η πελάτισσα...

— Έχετε τίποτα απ' τα χέρια αυτού του προσώπου; ρώτησε.

— Έχω μερικά γράμματά του.

— Όρα! Μου τα δίνετε, σας παρακαλώ; Θα επιχειρήσω για σας ένα πείραμα που το κάνω σπάνια, γιατί το μέντιουμ μου είναι αδιάθετο.

— Θα σας πληρώσω όσο μου ζητήσετε, βεβαίως η Μαντελέν.

Η Αντινέα άνοιξε μια πόρτα, κρυμμένη πίσω από μία κουρτίνα. Και μπήκαν σε μία κάμαρα μισοσκοτεινή, που τη φωτίζε άμυδρά ένας φεγγίτης σκεπασμένος με σκούρο χαρτί.

Πάνω σ' ένα κρεβάτι κειτόταν ένας νέος χλωμός, με στενό στήθος κι' άτροφικά μέλη, που φαινόταν να λυώνη από κάποια κρυφή άρρωστεια. Ανασηκώθηκε, όταν τον πλησίασε η Αντινέα.

— Εκείνη φάνηκε σαν ν' άλλαξε απότομη όψη. Είχε δρθώσει τώρα το κοιμπούριασμένο κορμί της και τα σφιγμένα δόντια της μαρτυρούσαν μία μεγάλη προσπάθεια επιβολής.

— Να ο κρίκος που ένώνει τον κόσμο μας με το μυστηριώδες Ύπερπέραν! πρόφερε. Να το μέντιουμ! Όταν θελήσω, δε μπορεί να υπάρξει καμιά άπώτασι, κανένα όριο για το μέντιουμ, τόσο σ' αυτό τον κόσμο όσο και στον άλλο. Μπορεί να έναρκαωθούν στο σώμα του όλα τα πνεύματα που τριγυρίζουν άόρατα κι' ασύλληπτα.

Η Μαντελέν κι' η Ύδων άκουσαν, πολύ κοντά η μία στην άλλη...

Η μάντις έδωσε τα γράμματα της Μαντελέν στο νέο. Έκείνος τ' άφισε πάνω στα γονατά του. Ύστερα η Αντινέα έσκυψε πάνω του και του έπτε έντονα, κυττάζοντας τον στα μάτια:

— Πρόπει να δής!

Το μέντιουμ άνατρίχισε, σύγκορμο και χαμύλησε τα βλέφαρά του. Ύστερ από μερικές στιγμές ξανάνοιξε τα μάτια του. Τα χείλη του σαλίσανε.

Η Αντινέα έσκυψε, τον έπιασε απ' τους ώμους, τον κύτταξε μέσα στα μάτια και ξαντονίζοντας κάθε συλλαβή:

— Πρόπει να δής!

Το πρόσωπο του μέντιουμ πήρε μία έκφραση άπογνώσεως. Ένα βραχνό άγκομαχητό έζευγε απ' το στήθος του.

— Πού βρίσκεσαι; ρώτησε η μάντις.

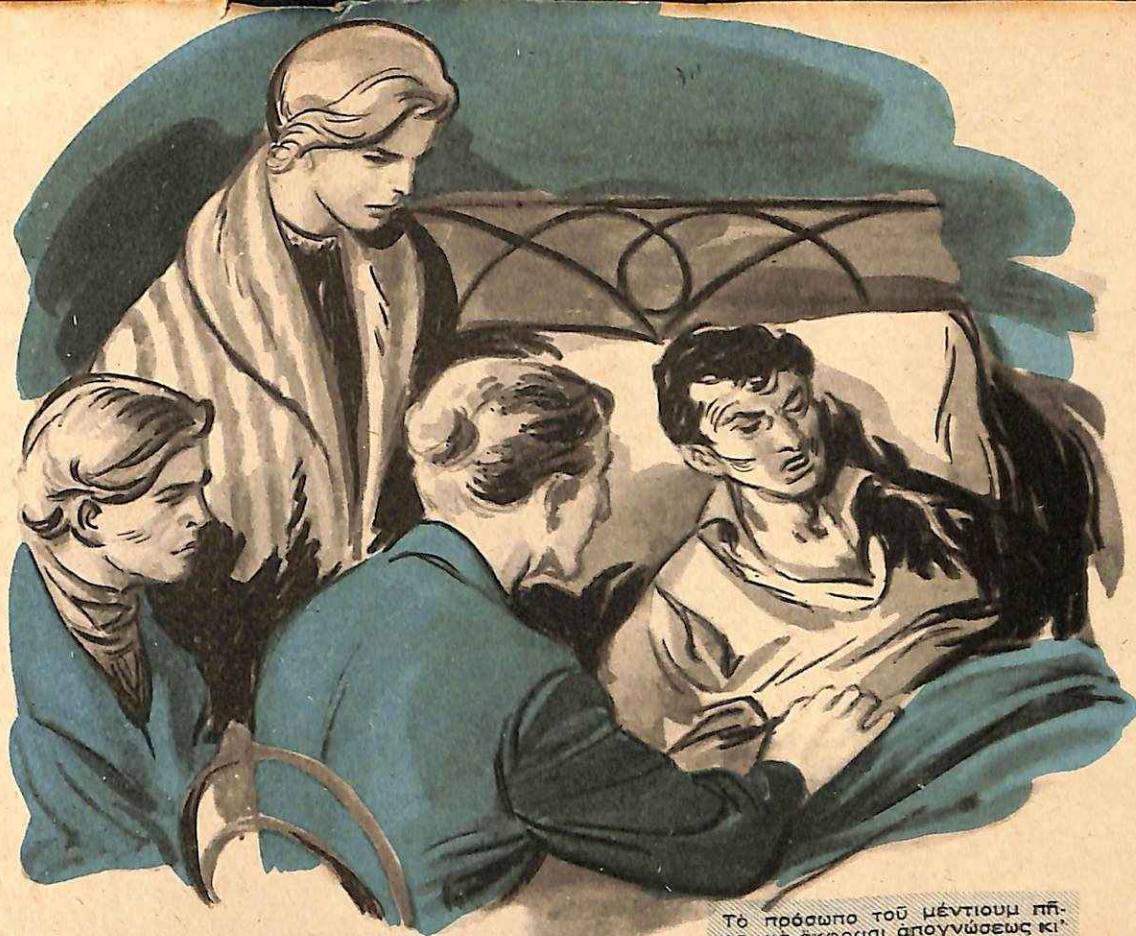
— Μα... κρύα... ή λιος. Α... φρι... κή!... πρόφερε το μέντιουμ άρά, κοιμένα.

Η Μαντελέν χλώμισε.

— Συνέχισε! Διάταξε η Αντινέα.

— Δά... σος... βλέπω... ένας διμυλος άνθρωπος... νέγροι... κι' άλλοι ντυμένοι λευκά, με κόκκες...

— Βλέπεις το πρόσωπο που πρέπει να δής;

Το πρόσωπο του μέντιουμ πήρε μία έκφραση άπογνώσεως κι' ένα βραχνό άγκομαχητό έζευγε απ' το στήθος του.

Το μέντιουμ

— Είχαν φτάσει μπροστά σ' ένα μεγάλο, με παράξενο άραβικό ρυθμό.

— Προχώρα, Μαντελέν!... Ύστερα σωριάστηκε άπότομα στο κρεβάτι του.

Η Αντινέα άρμησε κοντά του, ενώ η Μαντελέν ξεφώνιζε σαν τρελή, με γουρλωμένα μάτια:

— Είναι ψέμμα! Ζάν, Ζάν!...

Η μάντις, σκυμμένη πάνω απ' το μέντιουμ, τραύλιζε:

— Δεν έπρεπε να τοληήσω... Ήταν εξαντλημένος... Άχ, αν μπορούσα να το προβλέψω!... Τί φοίκη! Φταίω εγώ... Μα φταίτε και σεις περισσότεροι!...

Ανασηκώθηκε, άναμάλισμένη, με τον πόνο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό της.

— Τί συνέβη, κυρία; μπόρεσε ν' άρθρώση ή Ύδων.

— Πέθανε κι' αυτός... μαζί με τον άλλο! άπάντησε η Αντινέα.

— Είπα, κυρία! Ζάν, Ζάν!...

Η μάντις, σκυμμένη πάνω απ' το μέντιουμ, τραύλιζε:

— Δεν έπρεπε να τοληήσω... Ήταν εξαντλημένος... Άχ, αν μπορούσα να το προβλέψω!... Τί φοίκη! Φταίω εγώ... Μα φταίτε και σεις περισσότεροι!...

Ανασηκώθηκε, άναμάλισμένη, με τον πόνο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό της.

— Τί συνέβη, κυρία; μπόρεσε ν' άρθρώση ή Ύδων.

— Πέθανε κι' αυτός... μαζί με τον άλλο! άπάντησε η Αντινέα.

— Είπα, κυρία! Ζάν, Ζάν!...

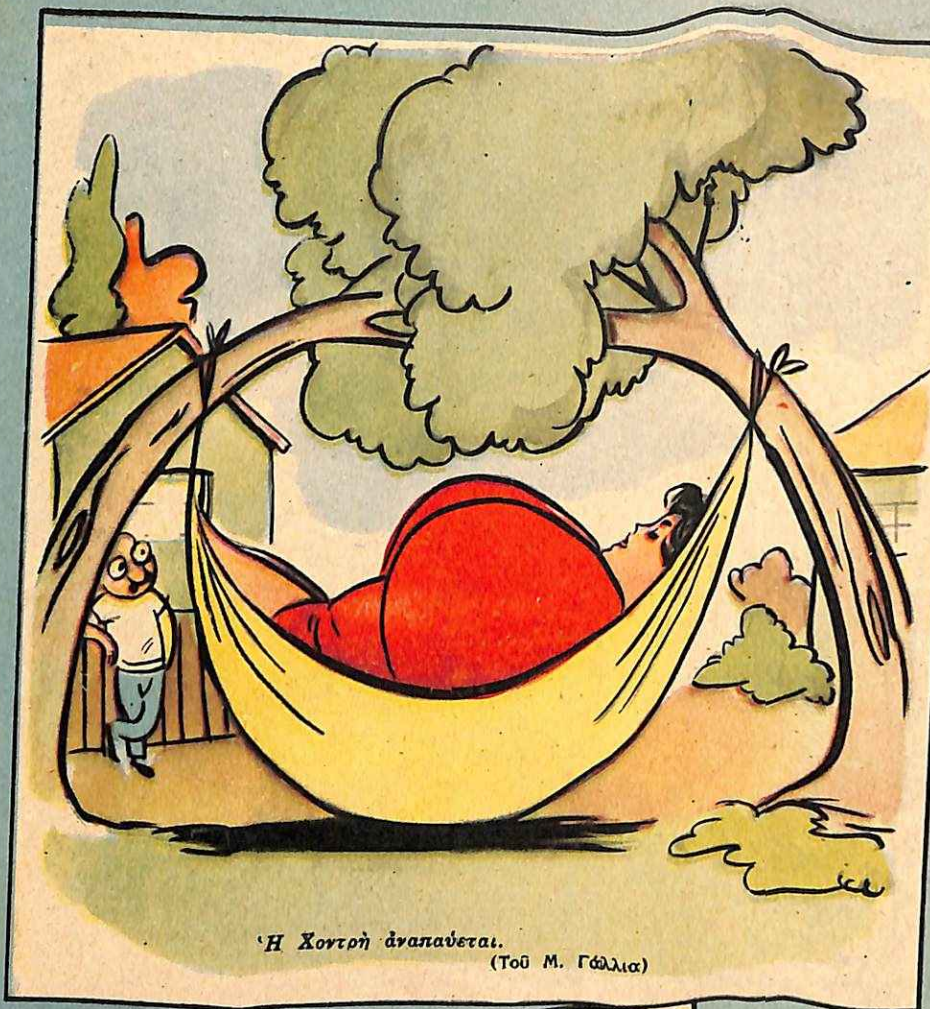
Η μάντις, σκυμμένη πάνω απ' το μέντιουμ, τραύλιζε:

— Δεν έπρεπε να τοληήσω... Ήταν εξαντλημένος... Άχ, αν μπορούσα να το προβλέψω!... Τί φοίκη! Φταίω εγώ... Μα φταίτε και σεις περισσότεροι!...

Ανασηκώθηκε, άναμάλισμένη, με τον πόνο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό της.

— Τί συνέβη, κυρία; μπόρεσε ν' άρθρώση ή Ύδων.

— Πέθανε κι' αυτός... μαζί με τον άλλο! άπάντησε η Αντινέα.

Ἡ Χοντρή ἀναπαύεται.
(Τοῦ Μ. Γώλλια)

Χωρίς λόγια!
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Κύριε διευθυντά, ἔρχεται ἡ γυναῖκα σας!
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠ' ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ
— Κι' ἐγὼ ποῦ θὰ κάτσω νὰ ὁδηγήσω, Ἀ-
σπασία;
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)